Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

CANTUL NATURII

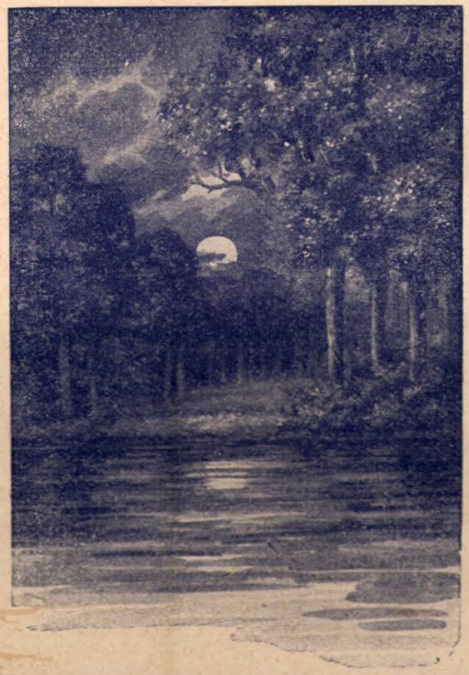

M. Ionescu

O tăcere adâncă! Intreaga natură doarme somnul cel liniştit al ceasului dinainte de faptul zilei. Doar câte un ţârâit de greier neadormit mai sfredeleşte tăcerea nopţii aproape trecute, iar undeva departe, în sat, se aude din când în când un lătrat de câine, căruia cine ştie ce i s'a năzărit prin întunerecul încă des al nopţii. Incolo linişte, linişte tainică!

Luna se pitulase de mult de după dealurile Olteniei, şi pe pajiştea cerului albastru parcă o mână nevăzută aruncase o puzderie de stele, ce clipesc somnoroase pe patul lor de azur. Iată constelaţia Carului Mic, legată printr'un şirag de stele de steaua polară, în jurul căreia se învârte ca o sfârlează uriaşă. Incolăcit în jurul acestora se vede constelaţia Balaurului, care îşi întinde capul până aproape de prea strălucitoarea stea Vega, ale cărei raze pale străpung spaţiul ca nişte sulițe aurii. Mai spre miază-noapte se vede constelaţia Carului Mare, şi apoi alte multe stele, unele mai strălucitoare, altele mai puţin strălucitoare, iar altele abia putându-se zări, fie din pricina micimii lor, fie din pricina depărtării lor prea mari de pământul nostru. Fără să vrei, privirile îţi sunt atrase de dâra aceea albure, care străbate cerul dela o margine la cealaltă: e Calea Laptelui, sau cum i se mai zice în popor, Calea Robilor.

Ce măreţie! Ce frumuseţe răpitoare! Caut să străpung cu privirile cât mai adânc în spaţiu, să găsesc undeva un punct de reazim, ceva pe care să mi se sprijine privirile. Dar nu găsesc. Gândul îmi sboară mai departe, cu iuţeala fulgerului, pe aripele închipuirii, mai departe de unde pot să ajung cu privirile, doar, doar voiu găsi ceva. In zadar! Mă întreb: Unde se termină spaţiul acesta? Şi dacă se termină undeva, ce este dincolo? O voce parcă îmi şopti

la ureche: „Spaţiul este fără de sfârşit. Universul lui Dumnezeu este nemărginit". Nemărginit!.... Mă cuprind fiori! Cât de mici suntem noi! Pierduţi aci în universul acesta imens, ca nişte firicele de praf, însufleţiţi doar pentru o clipă când trecem prin dreptul unei raze divine, pentru ca apoi să reintrăm în noaptea neagră a nefiinţei! Micimea noastră este apăsătoare, copleşitoare, dureroasă!

„Dumnezeu chemă odată pe un om, în vis, în vestibulul cerului şi-i zise: ‚Vino aici, şi-ţi voiu arăta mărirea casei Mele'. Şi către servii cari stăteau în jurul tronului Său, El zise: ‚Luaţi-l şi desbrăcaţi-l de hainele cărnii; curăţiţi vederea lui, şi puneţi în nările lui o nouă suflare; numai nu schimbaţi inima de om, — această inimă care plânge şi tremură'. Şi s'a făcut aşa. Şi, cu un puternic înger drept călăuză, omul nostru stătea gata pentru nespus de lunga călătorie; şi dintr'o terasă înaltă a cerului, deodată ei s'au lansat în spaţiul infinit.

„Un timp, cu sborul solemn al îngerului însoţitor, ei traversară regiuni imense de întunerec, prin pustietăţi de

moarte, cari despart lumile cu vieaţă. Apoi, dela o distanţă, a cărei măsură este cunoscută numai în cer, lumina venea în jos ca printr'o ţesătură fină; dela distanţe de nespus, lumina sbura spre ei, şi ei sburau spre lumină. La un moment, răsunetul planetelor ajungea până la ei; şi în momentul următor strălucirea unui alt soare se arăta privirii lor.

„Apoi veneau veşnicii de amurguri, cari descopereau, dar nu erau descoperite. La dreapta şi la stânga puternice constelaţii cari păreau ca nişte stafii, din cauza depărtării infinite. Arcadele erau fără măsură, aleele boltite erau fără număr, porţile minunate nu se puteau ţine minte; înăuntru erau stele cari alcătuiau scări către veşniciile de jos; sus era jos, jos era sus pentru omul nostru desbrăcat de corpul supus gravitaţiei. Adâncul era înghiţit de înălţimi de neîntrecut; înălţimea era înghiţită de adâncuri fără fund. Deodată, cum ei pluteau peste abisul lumilor, — un puternic strigăt de admiraţie răsună, — căci pretutindeni se arătau sisteme din ce în ce mai misterioase; se apropiau lumi şi în jos, altele în înălţime: toate din ce în ce mai minunate.

„Atunci, însă, omul nostru se opri, suspină adânc, se cutremură şi plânse. Inima sa supraîncărcată se vărsa acum în lacrimi, şi el zise către înger: ‚N'aş vroi să merg mai departe, căci pe spiritul omului îl doare o aşa infinitate. Strălucirea măririi lui Dumnezeu eu nu o pot suporta. Lasă-mă mai bine, să mă culc în mormânt şi să scap de această prigonire din partea infinitului; căci în toate părţile nu găsesc niciun sfârşit'. Atunci, din stelele sclipitoare din jurul lor, se auzi o voce de cor zicând: ‚Omul a vorbit după adevăr: sfârşit nu există, căci noi nu am auzit despre el'. ‚Sfârşit nu există?' — întrebă îngerul solemn; ‚nu există sfârşit? Şi aceasta e tristeţea care ucide pe om?' — Dar nicio voce nu mai răspunse, căci răspunsul se înţelegea dela sine. Atunci îngerul înalţă mâinile sale către cerul cerurilor şi zise: ‚Nu există sfârşit în universul lui Dumnezeu. Iată, tot aşa nu există nici început!'" — *„Prin Ţara Stelelor", p. 98. 99.*

Cât de minunate şi puternice sunt lucrările lui Dumnezeu! Mă gândesc la mâna aceea atotputernică, ce a întins acest cort uriaş, această cupolă nemărginită, pictată aşa de darnic cu frumuseţi cari farmecă privirile şi inima omenească, şi mă întreb: Cum se poate ca acum, în veacul acesta în care oamenii au putut, prin aparatele lor ingenios construite, să scruteze spaţiile nemărginite, să reducă în chip considerabil distanţele enorme prin telescoapele moderne, spre a studia aceste corpuri cereşti, cum pot ei, — zic — să mai tăgăduiască faptul că în dosul acestor lucruri este o Fiinţă atotputernică, atotştiutoare şi iubitoare? O asemenea tăgăduire nejustificată cu nimic, nu se poate concepe. Priviţi într'o seară pe întinderea albastră a cerului, şi întrebaţi-vă: Cum s'au făcut toate acestea? „Cine a făcut să meargă după număr, în şir, oştirea lor"? La aceste întrebări nu există decât un singur răspuns: „El (Dumnezeu) le chiamă pe toate pe nume; aşa de mare e puterea şi tăria Lui, că una nu lipseşte". Dela astrele cari se preumblă fără întrerupere în nemărginirea spaţiului, şi până la cea mai mică vietate, toate lucrurile mărturisesc despre existenţa unui Dumnezeu al iubirii, al armoniei, al frumosului. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru, şi o noapte dă de ştire alteia despre El. Şi aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit; dar răsunetul lor străbate tot pământul, şi glasul lor merge până la marginile lumii". Ascultaţi cu luare aminte şi veţi auzi acest cântec tainic al naturii, înălţat la adresa Creatorului universului, şi fără de voie inimile voastre se vor alătura acestui concert minunat ca să aducă tributul lor de laudă la tronul Atotputernicului Dumnezeu. Aceia cari stărue totuşi în necredinţa lor în Dumnezeu, invocând motivul prea copilăresc, ba chiar lipsit complet de seriozitatea care se cere unui om inteligent, că n'au văzut pe Dumnezeu, nu se pot desvinovăţi, pentrucă „însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit".

Dar, cu toate că universul acesta este nemărginit, cu toate că nimicnicia omului este în contrast izbitor cu atotputernicia lui Dumnezeu, descurajarea, care pune stăpânire pe inima lui la vederea creaţiunii nesfârşite, este spulberată ca o ceaţă, ca o rouă de dimineaţă în faţa razelor soarelui, de cuvintele Domnului Isus: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea (lumea aceasta neînsemnată, ca şi inexistentă în comparaţie cu mărimea universului), că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă vieaţă veşnică". O, câtă nădejde ar trebui să aducă aceste cuvinte în inimile noaste! Cât de fericiţi ar trebui să ne simţim, cunoscând că un Dumnezeu aşa de mare, aşa de puternic, *a iubit atât de mult* fiinţa omenească neînsemnată! Câtă recunoştinţă ar trebui să trezească în inimile noastre faţă de El! Cu câtă dragoste ar trebui să-I servim, nu atât pentrucă este atotputernic, ci cu mult mai mult *pentrucă ne-a iubit!* . . . .

Dar gândurile mele sunt întrerupte. Privirile îmi sunt atrase spre răsărit. Acolo unde cerul se coboară pe pământ se petrece ceva deosebit. Cerul e în văpăi, iar norii bolovăniţi în forme bizare par ca de foc. Aurora, cu degetele-i trandifirii apasă duios pe clapele orizontului. E melodia deşteptării din somn. Totul pare cuprins de o vrajă dulce. Cel dintâiu cântăreţ care prinse tonul şi începu preludiul simfoniei dimineţii, fu o ciocârlie care se trezi în ciripiri în lanul de grâu de dincolo de potecă, apoi îşi luă sborul săltăreţ din ce în ce mai sus, în triluri maiestoase. După ea urmează alta şi alta, apoi mai departe altele, până când întreaga câmpie răsună de cântecele lor. Pitpălăcile le însoţesc şi ele într'un număr din ce în ce mai mare, rostindu-şi numele prin lanurile de grâu de pe întinderea câmpiei. In pădurea apropiată, la fâşâitul frunzelor se adaugă ciripitul a mii de păsărele. Privighetorile îşi cântă melodiile pe toate gamele în răcoarea dimineţii, iar vrăbiile şi alte păsărele drăgălaşe se hârjonesc prin frunziş. Acum a început să se lumineze de-a-binelea. Noaptea s'a retras cu umbrele ei pe după dealuri. Mai încercase o ultimă împotrivire în dosul pădurii din marginea satului, dar primele suliţe de raze, cari tocmai au izbucnit din dosul unui nor înfocat, au luat-o la goană până dincolo de coama dealurilor dinspre apus. Intreaga natură este inundată de lumină. Prin lanuri se văd pâlcuri de muncitori, iar pe islazul din marginea satului turme de oi pasc în sunetul tălăngilor şi al doinelor ciobăneşilor. . . .

Cântările lumilor de sus se prăvălesc pe pământ pe unde de lumină, se unesc cu cântările naturii noastre, pentru ca apoi să se ridice într'o armonie desăvârşită la tronul lui Dumnezeu care a făcut toate. Omule, nu vrei să participi şi tu cu o cântare nouă în inima ta la această măreaţă simfonie? Cât timp vrei să mai rămâi departe? Lasă pe Acela care a făcut ca natura să scoată acorduri aşa de desăvârşite, să acordeze şi inima ta, pentru ca sunetul cântării ei să fie tot aşa plin de armonie!

M. Ionescu

Iubire Căsătorie Curtenie

O bună căsătorie

Este dorința firească a unui tânăr sau tinere să se căsătorească „bine", adică să găsească cel mai bun tovarăș de viață pe care el sau ea îl poate găsi, câștiga și lua în căsătorie. Aci este momentul când intervine factorul educațional, pentrucă depinde de idealul pe care cineva îl are despre factorii ce fac ca o căsătorie să fie plină de succes, dacă acea căsătorie va fi sau nu, cea mai bună atât pentru viitorii copii, cât și pentru fericirea soțului și soției. Dacă printr'o „bună căsătorie" se înțelege numaidecât câștigarea de avere, poziție, frumusețe sau strălucire, e un semn de întrebare. Intr'o măsură oarecare poate să fie și din aceasta un folos oarecare, dar căsătoriile întemeiate numai pe astfel de considerente nu sunt totdeauna cele mai fericite și mai favorizate. Este cel mai fără de valoare motiv ca să iei în căsătorie pe cineva cu bani, pentrucă banii căpătați cu ușurință moleșesc caracterul atât al celor mai în vârstă cât și al copiilor. Femeile cari caută „o căsătorie bună" unde își închipue că văd fie avere, fie o ocazie pentru prestigiu social, sunt foarte mioape. Bărbații cari se căsătoresc „pentru bani" sunt niște ființe sărmane lipsite de șira spinării, iar cei cari se gândesc numai la frumusețea fizică sau la istețimea sclipitoare, fără să privească la alte însușiri mai trainice, sunt sortiți să fie greu desamăgiți.

Tânărul sau tânăra, bine instruit sau instruită, va căuta ca tovarăș de viață pe acela care are, în primul rând, trăsături de caracter cari sunt de dorit și înalte principii de purtare; în al doilea rând, să se bucure de o bună sănătate; în al treilea rând să fie educat în direcția care îl pregătește în modul cel mai bun pentru poziția sau vocația pe care și-a ales-o. Dacă tânăra persoană a fost într'un mediu și sub o conducere cari au făcut-o să privească realizările temeinice ca de mai mare preț decât înfăptuirile superficiale, instinctele iubirii sale în alegerea unui tovarăș de viață vor fi influențate spre bine.

Aceia cari au avut fericirea de a avea părinți buni — părinți cari să cunoască drumul vieții și să aprecieze nevoia unei educații a copiilor pe calea pe care trebue să meargă — vor primi idealuri cari le vor ajuta în mare măsură la alegerea tovarășilor lor de viață. Răspunderea părinților nu se termină odată cu educația din copilărie. Interesul lor este încă viu asupra bunului mers și succesului copiilor lor. Tânărul și tânăra pot prea bine să se îndrepte spre tatăl și spre mama lor ca să le ceară sfat în timpul acesta care este cel mai critic, și să primească dela ei părerea în ce privește

Flori pentru măicuța

alegerea soției sau soțului. Părintele înțelept nu va dicta alegerea; dar experiența și cunoștințele sale pot fi de cea mai mare valoare, și trebue să aibă greutate în hotărîrile tânărului.

Dar mai presus de toți sfetnicii, este Tatăl ceresc, al cărui interes este mai adânc decât chiar al părinților pământești. El cunoaște toate inimile și toate experiențele, și prin providența Sa, prin sfatul Său scris, și prin comunicările Sale directe ca răspuns la rugăciune, El poate și vrea să călăuzească pe cercetătorul sincer. E lucrul cel mai bun ca tinerii să facă din căsătoria lor un subiect de rugăciune, atât înainte de curtenie cât și în timpul ei, pentru ca fiecare din ei să fie conduși după sfatul lui Dumnezeu, și să se asigure astfel de o bună alegere și de o fericită unire în conformitate cu voia Sa.

In primul rând, caracterul

Când cineva se gândește să-și aleagă un tovarăș de viață, trebue să privească în primul rând la caracter. Firea poate să fie deosebită, manierele distinse, dar în toate și la temelia tuturor trebue să fie elemente trainice de mărime morală. Veselia societății tinerești, dorințele ei de conversație, ispitele spre îngăduințe păcătoase, pot foarte ușor să acopere ochii celor fără experiență și celor fără minte. Dacă a fost vreodată un timp când libertatea să fi fost confundată cu îngăduința păcătoasă, când dărnicia să fi fost în primejdie de a deveni risipă, când buna tovărășie să fi ajuns aproape desfrâu, timpul acela este chiar acum. Dar nici cel cu mâna spartă și nici lingușitorul nu sunt cei mai buni soți; nici iubita ușuratică și nici fluturele vesel nu sunt soții cum se cade. E nevoie de judecată ca să se hotărască felul de purtare; e nevoie de curaj ca să întâmpine cineva și să stăpânească problemele de bine și rău; este nevoie de ținte înalte ca să aleagă cineva între plăcerile bune și rele; iar judecata, curajul și ținta fac eroi, fie mici, fie mari.....

Fie ca tânăra să caute un bărbat, și tânărul să caute o femeie, care să fie sincer și cinstit din fire, care să nu se teamă să zică „Nu", atunci când este îndemnat să facă rău, oricât de obișnuit ar fi acesta în societate; care va ține tare la principii și va apăra dreptatea atâta timp cât mai rămâne în el suflare de viață. Ei pot să judece trăsăturile de caracter prin purtarea în societate. Cel care este gata să mintă, pentru câștig sau în glumă, nu poate să fie cinstit. Cel care cedă lesne ispitei în forme îndoielnice de conversație nu poate să fie sincer; furnizorul de anecdote ieftine nu poate să fie curat. Tânărul sau tânăra cari îndrăznesc să nu primească o invitație sau se feresc să încurajeze un fel de viață care este împotriva principiilor lor, sunt oameni cu însușiri temei-

Un sclav fericit

— Ce ruşine pentru un om mare şi în toată puterea, să fie sclavul unei femei bolnave!

Cuvintele acestea fură pronunţate pe un ton dispreţuitor de către o tânără în salonul unui transatlantic. Persoanele către cari erau îndreptate aceste cuvinte batjocoritoare coborau încetişor scara. Femeia era o pasageră palidă şi slabă, care era condusă în fiecare zi din salon pe punte, şi cât era ziua de mare, soţul său veghea alături de ea. Ii aranja şalul, îi ajuta să mănânce, îi citea; într'un cuvânt, n'o părăsea deloc, şi părea în orice moment gata să-i satisfacă cele mai mici dorinţe. Cei ce îi vedeau, cu toată admiraţia pe care o aveau pentru devotamentul de soţ, le era milă de ei, şi tânăra nu făcuse altceva decât să exprime sentimentul general, numindu-l „sclavul unei femei bolnave". Dar ea vorbise mai tare decât avusese intenţia şi cuvintele sale ajunsese la urechea celor doi.

O oră mai târziu, „sclavul" se aşează pe un scăunel alături de tânăra aceasta şi îi zise:

„Domnişoară, socotesc că observaţia dvs prinsă în treacăt, mă îndreptăţeşte să vorbesc cu dvs câteva clipe despre ceea ce numiţi ‚sclavia' mea. A început acum treizeci de ani, atunci când tânăra mea logodnică mă îngrijea, singură, în timpul unei epidemii de friguri galbene, care făcuse ca toţi să se depărteze de mine. Timp de trei săptămâni n'a ştiut ce e somnul. Cea mai mare parte din timp eram într'o aiureală violentă. Dar de abia m'a văzut scăpat din ghiarele acestei boli, şi a căzut la pat bolnavă de aceeaşi boală.

„Mai târziu m'a sprijinit într'o încercare mai mult decât grea. Eu eram în legături de afaceri cu un om care s'a dovedit a fi un excroc aşa de abil, că timp de trei ani toată lumea, afară de soţia mea, a crezut că eu sunt hoţul. Când mi-am pierdut rangul şi banii, lucra cât trei. Când boala şi moartea au vizitat familia noastră, priceperea sa, curajul şi credinţa sa, au îndulcit şi sfinţit necazurile noastre.

„Aşa s'a purtat ea timp de douăzeci şi cinci de ani. Toate sforţările mele n'au putut-o scăpa de surmenaj. Iată, acum sunt cinci ani de când s'a îmbolnăvit, poate fără nădejde de a se mai reface. Ea şi-a jertfit vieaţa pentru mine!....

„‚Sclavia' mea, domnişoară, — mulţumesc lui Dumnezeu, — este făcută din adâncă recunoştinţă faţă de cea mai nobilă dintre femei. Eu o iubesc şi mă bucur de prezenţa sa mai mult decât în ziua căsătoriei noastre. Curajul ei, spiritul ei, nu pot să fie distruse de boală.

„Stimată domnişoară, roagă-te lui Dumnezeu ca să-ţi dea harul Său spre a ajunge un tiran aşa de iubitor ca ea, şi să poţi porunci unui ‚sclav' aşa de fericit ca mine".

In felul acesta, nechibzuita tânără primi o lecţie — umilitoare dar salutară — în ce priveşte judecata pripită şi izvorul adevăratei fericiri.

Revue

(Urmare dela pag. 5)

nice, spre a merita să fie membrii unei tovărăşii conjugale.

Tinerii şi tinerele, creştini, doresc să găsească un astfel de caracter la cei către cari se îndreaptă cu intenţia de curtenie. O înaltă măsură de purtare în legăturile sociale şi de afaceri este o cerinţă de bază pentru orice persoană care candidează la căsătorie. Aceasta este încercarea religiei cuiva. Nu importă ce profesiune de religie face cineva, dacă legăturile sale cu oamenii, fie de natură socială, fie în chestiuni de afaceri, nu sunt mai presus de orice reproş, el nu se recomandă pe sine ca membru al acelei tovărăşii care are menirea să perpetueze societatea.

Spalding

MAMA

Din ochii tăi, iubită mamă, răsfrângi duioasa ta privire
Atât de blândă şi curată. Fiinţă scumpă, fără seamă,
Iubirea ta atât de sfântă se pierde în nemărginire
Şi cel mai scump nume din lume tu 'l ai, nepreţuită mamă!

Şi precum razele din ceruri, ce se răsfrâng din mândrul soare,
Mângâie crângul şi câmpia şi fluturaşi şi orice floare,
Cum razele nevinovate mângâie albele petale,
Aşa de dulce şi candidă e mângâierea mâinii tale!

Ca luna plină şi duioasă din nopţile frumoase, line,
Ce-şi oglindeşte blânda-i faţă în luciul apei cristaline
Şi las' ades în ochii noştri priviri duioase şi plăpânde;
Dar privirile tale, mamă, sunt mult mai dulci, şi mult mai blânde!

Nevinovat ca ghiocelul, ce-a răsărit de sub zăpadă;
Nevinovat ca „Tatăl Nostru", cē-l spun copiii când se 'nchină;
Ca şi surâsul primăverii pe floarea albă din livadă,
Este surâsul gurii tale, mamă duioasă şi divină.....

Petre G. Morariu

BIBLIA
Cartea Cărţilor

Istoria Bibliei

Biblia, cartea cea mai răspândită din lume, este foarte veche. Ea are cea mai lungă şi cea mai interesantă istorie, dintre toate cărţile existente.

Povestirile ei impresionante le învăţăm în copilărie, pildele şi preceptele ei morale le repetăm în şcoală. Bătrânii noştri ne-au povestit în timpul copilăriei noastre că şi ei au făcut la fel când au fost copii. Mergând înapoi, trecem peste multe secole, până la timpul când au început să se scrie primele cărţi ale Bibliei. Timp de două mii cinci sute de ani dela creaţiune, cam până la ieşirea poporului Izrail din robia Egiptului, nu a existat revelaţie scrisă. Învăţăturile dumnezeeşti erau păstrate şi transmise verbal din tată în fiu. Incepând dela Moise, care a scris prima carte a Bibliei, revelaţia divină s'a scris într'o carte la a cărei închegare au contribuit mulţi bărbaţi inspiraţi, timp de o mie şase sute de ani, până la Ioan, vizionarul de pe Patmos, care a trăit cam până la sfârşitul primului secol.

In ce priveşte ţara sau locul unde s'au scris diferitele cărţi ale Bibliei, iată cum se exprimă un autor: „Părţi din Sfânta Scriptură au fost scrise în Peninsula Sinai, alte părţi pe munţi, în văi, la marea şi la râurile ţării făgăduite, altele în ţara Nilului sau la râul Chebar, la râurile Tigru şi Eufrat, în Grecia, Asia Mică, în Atena, Roma sau pe insula cea stâncoasă, Patmos".

Biblia n'a existat totdeauna în forma cum o avem azi, şi nici din acelaşi material. Inainte de descoperirea tiparului se scria cu mâna pe pergamente (piei), sau pe papirus. Biblia scrisă în felul acesta cerea mult timp şi costa mulţi bani, şi din această cauză foarte puţini oameni aveau posibilitatea să citească învăţăturile ei sublime.

Biblia la început nu era împărţită pe versete şi capitole cum este azi.

Impărţirea pe versete sau stihuri a făcut-o diaconul Euthailus (402 d. Hr.), iar împărţirea pe capitole a făcut-o cardinalul Hugo, în secolul XIII.

Scrierea manuscriselor Bibliei

Felul cum s'au scris şi alcătuit diferitele manuscrise ale Bibliei, este foarte interesant, aşa cum este redat de profesorul Wearner:

„Cărţile Vechiului Testament au fost scrise ca original în limba ebraică, cu puţine excepţii, şi anume: Daniel 2, 4 la 7, 28; Ezra 4, 8 la 6, 18; şi Ier. 10, 11, cari erau în aramaica biblică (un dialect al limbei chaldeene). Orice urmă de manuscript original a dispărut cu totul. Prima menţionare descrisă se găseşte în Exodul 17, 14; „Domnul a zis lui Moise: ‚Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte'..... Curând după aceea, a fost dată legea scrisă de degetul lui Dumnezeu. Totuşi scrisese mai înainte cartea Genezei pe când se afla în singurătatea pustiului Madian, păzind turmele, şi nu este îndoială că mai înainte chiar de data aceea, cartea lui Iov se afla deja scrisă".

„Noul Testament a fost scris în limba greacă, o limbă foarte răspândită pe vremea scrierii lui. Doctor Schaff zice: ‚Limbajul apostolilor şi al evanghelistilor este botezat cu spiritul şi cu focul creştinismului şi primeşte un caracter cu totul deosebit şi particular faţă de limba greacă profană..... Limba greacă era destul de flexibilă şi elastică pentru a admite o transformare sub influenţele

Cea mai mare Bilbie existentă se găseşte la muzeul naţional din Stockholm, Suedia. A fost făcută la Praga, cam pe la anul 1200.

inspiratoare ale adevărului revelat'.

„Cele mai vechi Scripturi existente acum sunt pe papirus (amintit în 2 Ioan 12) sau pe vellum. Papirusul este o plantă înaltă din Egipt, de pe valea Nilului, a cărui măduvă era tăiată în felii subţiri, apoi aşezată de-a-curmezişul în unghiuri drepte şi apoi presată până ajungea o foaie. Vechii Egipteni, Grecii şi Romanii foloseau vellum sau pergamentul care era pregătit cu îngrijire din piei de viţel, de oaie, capră sau căprioară. Cele mai vechi şi cele mai valoroase manuscripte ce există acum sunt pe vellum".

„Manuscriptele greceşti cele mai vechi erau scrise în *unciale,* litere capitale; mai târziu în *litere cursive,* şi anume în litere mici. Aceasta ne dă un mijloc pentru a determina vechimea unui manuscript. Manuscriptele cele mai vechi şi mai preţioase erau scrise cu litere mari, fără de punctuaţie şi fără de spaţiu între cuvinte; aşa cum am scrie noi: DUMNEZEULUINOSTRUMARE. Forma generală a literelor, precum şi ornamentaţia generală, ne spun de asemenea despre vechimea lui. Ornamentarea literelor capitale este de fapt ceva care s'a arătat relativ mai târziu".

„Fiecare manuscript era lucrat cu multă grijă şi copiat dintr'o copie mai veche. Uneori erau grupuri de scriitori, dintre cari unul citea tare, iar ceilalţi scriau. Aceşti scribi aveau mare grijă ca nu cumva să adauge, să omită sau să schimbe vreun cuvânt sau vreo literă ca nu cumva să vină asupra lor blestemul amintit de trei ori (Deut. 4, 2; Prov. 30, 6; Apoc. 22, 18. 19), pentru asemenea ofense împotriva Sfintei Scripturi. Fiecare literă şi fiecare cuvânt erau numărate la sfârşitul fiecărei lucrări, şi fiecare copie trebuia să fie la fel cu originalul, căci altfel copia trebuia să fie nimicită ca fiind fără folos....."

„Dr. Kennicott, o autoritate în subiectul acesta, zice: ‚Cu toate că manuscriptele din toate ţările, şi timpurile, din secolul al treilea până în al şasesprezecelea, au fost adunate şi examinate de mii de ori de nenumăraţi critici, nu s'a descoperit nimic, nici o singură expresie, care să poată arunca îndoială asupra pasagiilor considerate mai înainte ca sigure. Toate variantele aproape fără excepţie, lasă neatinsă ideea fiecărei fraze, şi influenţează numai lucrurile de importanţă secundară".

Manuscriptele vechi cele mai valoroase

„Codex Vaticanus B, din secolul IV, nu se ştie sigur unde s'a găsit. Catalogat Bibl. Vaticanului 1475 d. Hr.; în prezent se află la Roma în Biblioteca Vaticanului.

Codex Sinaiticus S, din secolul IV, descoperit la Mânăstirea St. Ecaterina, Mt. Sinai, 1844 d. Hr.; în prezent se află la Muzeul Britanic din Londra dela anul 1933.

Codex Alexandrinus A, din secolul V. descoperit la Constantinopol, în 1628 d. Hr.; în prezent se află la Muzeul Britanic.

Codex Ephraemi C, din secolul V, descoperit la Roma în anul 1535 d. Hr.; în prezent se află la Biblioteca Naţională din Paris.

Codex Bezae D, din secolul VI, descoperit la Mânăstirea St. Ireanaeus din Lyon, la anul 1562 d. Hr.; în prezent se află la Cambridge, Anglia.

Versiunile cele mai vechi şi mai de seamă

Septuaginta sau „Versiunea celor Şaptezeci" a fost pregătită de către Iudeii din Alexandria pe la 280 în. Hr. A fost tradusă exact din ebraică în greceşte, şi a fost în uzul general pe timpul lui Hristos şi al apostolilor.

Vulgata, în limba latină, de Ieronim din Betleem. Noul Testament completat la 385 d. Hr., şi Vechiul Testament ceva mai târziu. La început a fost condamnată, dar mai târziu admisă ca autoritate de biserica romano-catolică.

Versiunea lui Wycliffe (1383) a fost prima Biblie completă în limba engleză. A fost bazată pe Vulgata. Lucrarea cea mai de seamă a lui Wycliffe ca reformator a fost efortul zelos de a traduce Biblia în limbajul înţeles în general de popor.

La 1455 Gutemberg a tipărit cu litere mobile prima Biblie completă, Vulgata, mai târziu numită *Biblia Mazarin.* După aceasta s'a terminat lucrarea copiştilor. —*„Bible Doctrine", de Wearner, pp. 20—23.*

Biblia lui Ulfilas, din secolul IV, este o traducere făcută de episcopul Ulfila în limba gotică. La această traducere s'a servit de textul Septuagintei, iar pentru Noul Testament de originalul grecesc.

Traducerea lui Luther, este traducerea Bibliei din limba latină în limba germană în secolul XVI.

Traducerea Bibliei în limba română

De prima dată nu s'a tradus toată Biblia în româneşte ci numai fragmente, dintre cari cele mai însemnate sunt:

O Psaltire (1570) tradusă şi tipărită de Diaconul Coresi.

Palia dela Orăşte (1582), este o parte din vechiul Testament tipărită de Şerban, fiul lui Coresi, în colaborare cu alţii.

Noul Testament dela Bălgrad (Alba Iulia, 1648), tradus şi publicat de Mitropolitul Simeon Ştefan.

Psaltirea în Versuri a Mitropolitului Dosoftei (1673).

Psaltirea lui David (1694) şi *Noul Testament,* Bucureşti (1703) de Antim Ivireanu.

Biblia dela Bucureşti (1686) a lui Şerban Cantacuzino, este prima Biblie întreagă tradusă în limba română. Această

(Urmare la pag. 15)

Această Biblie armenească ce se găseşte actualmente la Boston, a fost scrisă în anul 1475. Ea este însoţită de patruzeci de pagini pline cu tablouri, cum şi de o sută de ornamentaţii.

MAMA

Biblioteca Universităţii Iaşi

Mama este nucleul în celula familiei. Prin moştenire şi influenţă, ea reproduce generaţia viitoare. Din ea izvorăşte fluviul vieţii, care se revarsă peste urmaşii familiei.

Copilul, corp din corpul ei, nutrit cu sângele ei, va avea nu numai asemănări fizice, ci întreaga dispoziţie mintală şi spirituală a mamei se va transplanta într'o mare măsură asupra acestei fiinţe plăpânde.

Ce răspundere mare apasă deci asupra unei mame, a cărei datorie este să depună o temelie solidă unei sănătăţi fizice cât şi unui moral armonios!

Mama este femeia rugăciunii, recunoscând necesitatea ajutorului divin în faţa unei opere atât de greu de săvârşit, mai mult decât simţea celebrul pictor Fra Angelico, care ori de câte ori lua pensula în mână, se ruga pentru succesul dorit; cu cât mai mult va implora mama ajutorul ceresc pentru a putea forma din copiii săi tablouri vii, după chipul şi asemănarea Creatorului!

Predându-se în întregime acestei chemări sfinte de a deveni mamă, ea va prefera să ducă o vieaţă mai retrasă de sgomotul obositor al lumii, pregătindu-se în bucurie şi satisfacţii curate pentru cel mai mare eveniment din vieaţa sa. Ingrijirea ei în vederea acestui dar divin va fi răsplătită printr'o bună sănătate şi un caracter nobil al copilului mult dorit. Câtă ocrotire iubitoare merită mama mai ales în acest timp de sfântă aşteptare!

Dacă lumea setoasă după o rază de iubire curată ar putea zări în acest act sublim adevărata iubire sacrificatoare a unei mame, ar recunoaşte că el este de origină cerească. Nu există tablou mai mişcător care să exprime într'un chip mai just sentimentele intime ale mamei faţă de copil, decât acela al unei mame cu copilul la sân. Câtă duioşie îmbinată cu urmele suferinţelor, exprimă faţa ei!

A fi mamă nu înseamnă numai a da copilului lumina zilei, ci înseamnă a te da pe tine însăţi, a prefera să prinzi gângureala copilului tău în locul altor distracţii, a căuta să citeşti în inima copilului tău, în loc de a-l neglija de dragul altor ocupaţiuni, a nu obosi ascultând palavrele copilului, pruncului tău, în loc de a duce o vieaţă socială: cu un cuvânt, de a-ţi umple vieaţa zilnică cu micile tale îndatoriri inerente desvoltării odraslei tale scumpe.

Poate mulţi disprefuesc grijile primelor luni, încredinţându-le persoanelor plătite, crezând că asemenea îngrijiri sunt numai de natură fizică, amânând astfel desvoltarea vieţii sufleteşti a copilului. Aceasta însă este o mare greşeală. Numai cine-l îmbăiază, cine-l schimbă şi-l hrăneşte, satisfăcând toate nevoile materiale, se dă cu totul copilului prin cântec, prin întreg felul de a fi şi de a acţiona, şi numai astfel se stabileşte între mamă şi copil o legătură intimă prin care vieaţa spirituală a mamei se infiltrează în sufletul micei fiinţe umane. Deci din primele săptămâni începe misiunea de mamă.

Dar oricât ar fi această mică fiinţă înconjurată de aureola iubirii devotate, mama totuşi nu va fi oarbă în iubirea ei faţă de odorul ei, ci va căuta să dea o îndrumare înţeleaptă chiar din primele săptămâni, printr'o alimentaţie la timp potrivit, îngrijire în curăţenie şi linişte, supunându-l astfel unei discipline, care va fi o bază temeinică pentru întreaga desvoltare fizică şi morală a copilului.

Vieaţa desinteresată a mamei este cea mai mare putere a sufletului. Pas cu pas se impune abnegare şi disciplină de sine pentru a avea o adevărată influenţă. In contrazicere cu străduinţele omeneşti cari tind tot spre stăpânire, mărimea morală constă într'o umilinţă benevolă pentru servire, care să se descopere în firea şi lucrarea mamei plină de iubire jertfitoare.

Ea nu oboseşte a-şi păzi copilul, a-l desmierda, a răspunde la multele întrebări gângave, limbaj înţeles şi tâlmăcit numai prin priviri naive de copil curat şi astfel trec unde de iubire dela suflet la suflet, într'un mod cu totul nebănuit, neobservat.

Cine ar putea umple acest gol sufletesc ce zi cu zi se strecoară în existenţa micilor orfani, oropsiţi ai soartei, decât o inimă de adevărată mamă?

Povestirile ei pline de învăţături înţelepte sunt primele pagini din cartea vieţii. In cuvinte copilăreşti ea va căuta să ilustreze morala şi înţelepciunea vieţii atât de viu, încât acestea vor deveni o bogată inspiraţie în formarea idealurilor copilului ei. In nevinovăţia sa, copilul îşi poate imagina mai bine lucrurile cereşti, trăind ca în realitate, în mijlocul lucrurilor nevăzute şi veşnice. Imagina-

ţia, această însuşire sufletească ce este foarte pronunţată la copii, trebue şi ea îndrumată şi cultivată. Cine este mai indicat altcineva, afară de mama, să clădească în subconştientul copilului, acel idealism, care este substratul cel mai necesar unui moral temeinic?

Pentru a fi de un real folos colectivităţii nu este de ajuns îmmagazinarea a cât mai multe cunoştinţe în mintea nebuloasă a copiilor, ci mai de grabă crearea acelui spirit binevoitor şi a acelei atitudini ferme cu cari va trebui să fie înarmat copilul ca viitor membru al societăţii.

Cu zel neîntrerupt mama să desfăşoare în propria ei vieaţă şi cu cele mai potrivite metode, idealul cel mai înalt spre care ţinteşte ea.

După susţinerea multora, omul ar fi unica fiinţă, care trebue să fie educată, fiindcă numai ea prin educaţie devine om şi valoarea sa depinde de gradul de educaţie pe care l-a atins.

Scopul educaţiei ar fi deci, desvoltarea armonioasă a spiritului, sufletului şi fizicului până la maximum, înzestrând copilul cu virtuţi meritoase şi cu o sănătate rezistentă.

Mai presus de toate pedagogiile, educarea de sine a mamei este cea mai eficace metodă indirectă în educarea copilului. Pe lângă bunătate şi pacienţă, mama mai are absolută nevoie de curaj, energie şi perseverenţă. In vârsta preşcolară sau aşa zisa grădiniţă de copii, copiii trebue să primească dela mamă o îngrijire mai atentă decât în primii ani, sau chiar decât în timpul de şcoală. In timp ce sugacii sunt relativ feriţi de contagiune, nevenind în contact direct cu mediul înconjurător, copiii de vârsta pre-şcolară sunt expuşi la fiecare moment a contracta diferite boli. In vârsta aceasta se asigură copilului o creştere şi o desvoltare normală. Este deci datoria mamei de a găsi şi a îndrepta, pe cât se poate, orice defect fizic sau mintal al copilului, a-l creşte conform principiilor igienice şi a-l instrui în acest sens pentru prevenirea bolilor prin curăţenie.

Copilul cu vieaţa sa specifică trebue să fie pătruns, înţeles şi orientat tainic şi în conformitate cu predispoziţiunile sale moştenite. Se zice că copilul nu este un om în miniatură, ci un om mic în devenire; trebue deci să se creieze un mediu favorabil desvoltării sale.

Intr'o familie cu mai mulţi copii se prezintă o bogăţie de temperamente variate, suficiente pentru a reînnoi în fiecare clipă interesul mamei pentru munca sa plină de bunăvoinţă, de îndelungă răbdare, de devotament, că astfel ea să poată alcătui un instrument complex, numit familia.

Mama va lăsa copiilor o oarecare libertate în desvoltarea activităţii individuale, cu scopul ca să-şi exercite, să scoată la iveală calităţile lor predominante, pentru a-i putea apoi ajuta în formarea unui caracter bine echilibrat.

Vârsta şcolară aduce cu sine o serie de noui griji, atât pentru micii elevi, cât şi pentru mama lor. Expuşi fiind multor ispite până acum neîntâmpinate, biata mamă îi petrece cu gândul şi inima ei pretutindeni.

In aceşti ani trebue făcut un pas vădit spre desvoltarea personalităţii copilului. De acum încolo mama va face mai mult apel la priceperea, inteligenţa lui, făcându-l să înţeleagă din ce în ce mai mult, ce este binele şi ce este răul, pentru a-şi exercita singur voinţa. Astfel va începe în copil o luptă conştientă cu sine însuşi.

Educaţia de sine a mamei are o importanţă fundamentală. Orice disciplină impusă se bazează la urma urmei pe disciplina de sine a mamei. Nu cuvintele, nici tonul, nici ameninţările, nu pot constrânge, ci numai acea putere a voinţei, care linişteşte în noi nervii, robeşte patimile, numai acea putere poate călăuzi copilul spre a se învinge pe sine.

Uneori s'ar crede că misiunea de mamă ar fi prea inferioară faţă de alte aspiraţiuni femenine din zilele noastre. Dacă însă privim pe fiecare copil cu propria sa mentalitate, cu diferitele probleme de soluţionat, atunci vom găsi că acest câmp de activitate reclamă acţionarea tuturor facultăţilor fizice şi morale, ca nicio altă ocupaţiune.

Un alt factor important pentru făurirea personalităţii este de a impune copiilor responsabilităţi, deprinzându-i cu exerciţii practice sub conducerea mamei.

(Urmare la pag. 15)

MAMA

Sub straşini grele şi plecate —
Pe lutul rece-al unui prag,
In orice loc, tu mamă bună,
Ţi-alinţi la sân odorul drag.

Pe braţul înclinat ca leagăn,
Il culci şi-l scoli, în desmierdări —
Ţi-e inima şi ochiul la dânsul
— Şi ochi-ţi poartă sărutări —

Să-l vezi crescând; şi-aşa cuminte —
Şi drag să-ţi fie să-l priveşti.
Voinic fălos; iar de e fată —
Ileană mândră din poveşti —

Şi gânduri pline de nădejde,
Presară'n suflet bucurie —
Răsar pe geana-ţi obosită
In ochii calzi de duioşie

Senină, mare şi curată,
Cum e a cerului năframă,
Aşa de sfântă e chemarea —
Cuprinsă'n numele de „mamă".

Emilia Frânculescu

„Sănătatea"

O priveliste jalnică din Spania. Copii şi mame, rămaşi fără sprijin.

Moody

Ambasadorul Celui Prea Inalt

— Eşti tu creştin?

Tânărul ridică fruntea, privind cu surprindere când i se puse această întrebare aşa pe de-a-dreptul.

— Asta nu e treaba ta, răspunse el scurt.

— Ba da, este.

— Atunci tu trebue să fii Moody.

Şi el avea dreptate. Câştigarea de suflete la curăţenia Evangheliei lui Hristos, era scopul vieţii acestui evanghelist cu renume modial.

In anul acesta — 1937 — se împlinesc o sută de ani dela naşterea lui Dwight Lyman Moody (cit. Duait Laiman Mudy), socotit de către mulţi ca cea mai mare figură spirituală pe care a dat-o America până în prezent. Din cele patru momente hotărîtoare din viaţa lui, primul a fost convertirea. El lucra în atelierul de cismărie al celor doi unchi ai săi din Boston, părăsind locul său natal din Northfield, Massachusetts, ca şi mulţi alţi băieţi, cu scopul hotărît de „a ajunge ceva". Inainte de a angaja băiatul, credincioşii săi unchi au smuls dela el promisiunea că are să meargă la biserică şi la şcoala de Duminecă — poate nădăjduiau ca prin aceasta să cumpănească într'o măsură oarecare spiritul îndrăzneţ şi firea neliniştită a tânărului. După câtva timp, învăţătorul său se hotărî să vorbească tânărului Dwight despre Hristos şi despre sufletul său. Intâlnindu-se cu secretarul adunării într'o cameră din dos, acesta îi vorbi despre iubirea lui Isus faţă de el şi despre iubirea pe care şi el la rându-i trebuia s'o aibă faţă de Isus. Moody părea gata să primească lumina care străluci asupra lui, şi chiar în clipa aceasta se predete lui Isus. In anii de mai târziu amintea cu vădită plăcere aceste clipe neuitate.

După hotărîrea lui Moody de a renunţa la promiţătoarele perspective de afaceri, din Chicago, unde venise pentru a avea o ocazie mai mare, şi de a consacra întreaga sa energie câştigării de suflete, urmă o experienţă mişcătoare pe care o împărtăşi cu un învăţător din şcoala de Duminecă. Instructorul se îmbolnăvi greu, şi când spuse lui Moody că trebue să plece din oraş pentru ca să-şi caute sănătatea, el îşi exprimă marea îngrijorare pentru fetele din clasa sa, dintre cari niciuna nu fusese adusă la Hristos. La sugestia tânărului, amândoi merseră să viziteze pe fiecare dintre tinere. In mod simplu şi cu sinceritate, învăţătorul le vorbi despre mântuire. Apoi s'au rugat împreună. In zece zile dela data aceasta, fiecare se predase iubirii lui Dumnezeu. Grupa se mai adună încăodată pentru rugăciune, înainte de a pleca instructorul. Iar când Moody părăsi adunarea aceea, îşi spuse: „O, Doamne, Dumnezeule, mai bine să mor, decât să pierd binecuvântările pe cari le-am primit în seara aceasta"!

Puţin pricepea el atunci ce avea să însemne această cerere. Pregustarea unei alte lumi îl făcuse incapabil pentru interesele de rând. După o luptă şi meditare de câteva zile, el îşi luă hotărîrea — lumea va fi totdeauna îndatorată faţă de el pentru aceasta — şi după aceea trăi „în luxul de a aduce pe cineva din întunerecul lumii acesteia la lumina şi viaţa glorioasă a Evangheliei". Pasul acesta cerea curaj, pentrucă el nu era sprijinit de nicio biserică sau societate. Increderea lui era pusă într'o putere mai înaltă.

Simţul adâncimii de nepătruns a Bibliei constitui a treia criză din cariera lui Moody. In 1867 el îşi luă familia şi plecă în Insulele Britanice, ca să poată asculta şi întâlni pe conducătorii spirituali de aci, şi mai ales pe Charles Spurgeon. Se credea de asemenea că această călătorie avea să fie întăritoare pentru sănătatea doamnei Moody. La Dublin, evanghelistul se întâlni cu Herny Moorehouse, „copilul predicator", care se oferi să vină la Chicago să vorbească la misiunile sale. Moody nu prea era încântat de înfăţişarea tânărului, şi încercă prin tăcerea sa să descurajeze pe Moorehouse de a veni în metropolele apusului. Dar el rămase neclintit în hotărîrea lui. El sosi la Chicago într'o vreme când Moody lipsea din oraş pentru câteva zile. Doamna Moody raportă soţului ei la întoarcere că Moorehouse a predicat „ceva deosebit de tine".

— Cum asta? întrebă el.

— Bine. El spune păcătoşilor că Dumnezeu îi iubeşte.

— N'are dreptate, răspunse Moody.

— Cred că ai să fii de aceeaşi părere cu el, când ai să-l asculţi, pentrucă el

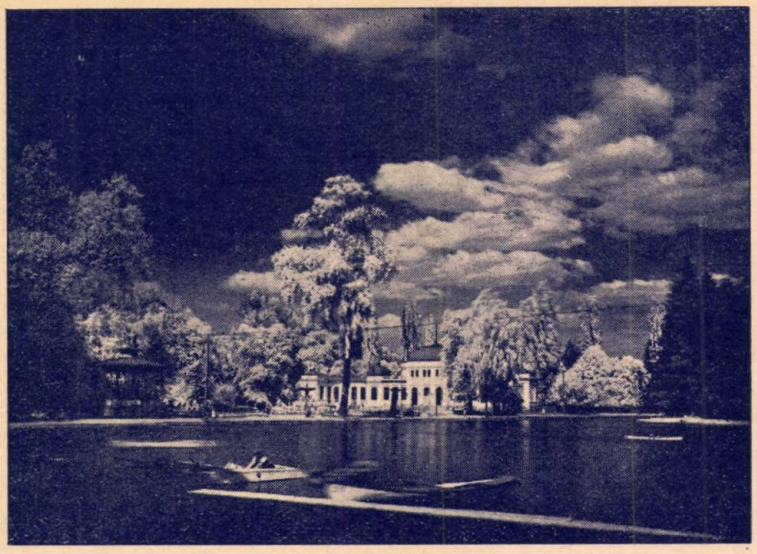

O admirabilă privelişte din parcul oraşului Cluj.

întemeiază tot ceea ce spune pe Cuvântul lui Dumnezeu.

In seara aceea, noul predicator alese ca text de introducere Ioan 3, 16, aşa cum făcuse şi în cele două seri trecute. Moody, gata ca totdeauna să recunoască greşeala sa, socoti predica aceasta ca fiind cea mai extraordinară. „Niciodată până la data aceea n'am ştiut că Dumnezeu ne iubeşte atât de mult. Inima începuse să se topească în pieptul meu şi nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Aceasta era ca o veste de pe alte meleaguri îndepărtate. Am sorbit-o cu nesaţ".

Timp de şase seri la rând, mulţimi nenumărate au venit necontenit să asculte vorbirea acestui distins tânăr, despre versetul al şasesprezecelea din capitolul trei al Evangheliei după Ioan. Orice ochiu era îndreptat spre el când s'a ridicat să meargă la amvon în a şaptea seară.

— Iubiţii mei prieteni, începu el. Toată ziua am căutat un text nou, dar n'am putut găsi niciunul aşa de bun ca cel despre care am mai vorbit până acum; aşa dar, ne vom întoarce tot la capitolul trei din Ioan, şi anume la versetul şasesprezece". Urmă o predică minunată, din acelaş verset minunat, încheiată cu aceste cuvinte minunate: „Iubiţii mei, timp de o săptămână am încercat să vă spun cât de mult vă iubeşte Dumnezeu. Dar nu am putut să fac aceasta cu această sărmană limbă bâlbâită. Dacă aş putea împrumuta scara lui Iacob şi m'aş urca până la cer ca să întreb pe Gabriel care stă înaintea Celui Atotputernic, dacă ar putea să-mi spună cât de mare este iubirea Tatălui faţă de lumea aceasta, tot ce ar putea spune ar fi aceasta: ‚Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă vieaţa veşnică'".

Pentru Moody cel needucat, a cărui singură pregătire pentru lucrarea de evanghelizare era un zel neînfrânt şi o convingere profundă, aceasta era o descoperire a adevărului biblic, despre care el nici nu visase până acum. Sub călăuzirea lui Moorehouse, el începu un studiu sârguincios al Scripturilor, care caracterizâ slujba sa de mai târziu.

Al patrulea eveniment important din vieaţa lui Moody este fără îndoială puterea sa fenomenală de a câştiga suflete. Aceasta începu la Chicago după ce organizase o Comunitate ca urmare a lucrării şcoalei sale de Duminecă. El pricepu de pe feţele a două femei consacrate, cari luau loc regulat în rândul dintâi, că ele se rugau; la încheierea serviciului el se apropie de ele şi le întrebă de ce fac aceasta. Spre marea sa surprindere, ele îi explicară că se rugau

pentru el — ele simţeau o lipsă în adunare. El nu putu să înţeleagă aceasta. De ce nu se rugau pentru sufletele din adunare? Nu era el destul de aprins şi de energic în lucrul său pentru Dumnezeu? „Noi ne rugăm pentru d-ta ca să ai *putere*", îi răspunseră ele. Acesta era un lucru nou pentru Moody, care, într'un sens oarecare, fusese mulţumit până aci de faptul că reuşise să ţină cele mai mari adunări din Chicago. Dar, totdeauna gata pentru o nouă lumină, el invită pe aceste femei să vorbească şi să se roage cu el, şi în inima sa simţi o mare foame după puterea despre care vorbeau ele.

In urma marelui incendiu din Chicago, în care toată partea de nord a oraşului, unde locuia şi lucra Moody, a fost pustiită, el a mers în părţile de răsărit ca să strângă bani pentru sinistraţi şi pentru ridicarea unei noui biserici. Tot timpul acesta setea sa spirituală a crescut. Intr'o zi, când se găsea la New-York a primit răspuns la rugăciunea sa. Despre această experienţă solemnă vorbea rar. Cu toate acestea am putut găsi povestirea ei, redată chiar de el:

„Inima mea nu era în lucrare de a cere. Nu puteam să fac apeluri. Strigam tot timpul ca Dumnezeu să mă umple cu Duhul Său. Da, într'o zi, în oraşul New-York — ah, ce zi! — nu pot s'o descriu. Rareori mă refer la ea. Este o experienţă prea sfântă ca să o povestesc. Pavel avusese o experienţă despre care nu vorbise timp de patrusprezece ani. Pot să spun numai că Dumnezeu mi s'a descoperit, şi că am avut o aşa experienţă despre iubirea Sa, încât a trebuit să-I cer ca să mă acopere cu mâna Sa. M'am dus din nou să predic. Predicile nu erau deosebite, n'am predicat adevăruri noui, şi totuşi sute de suflete au fost aduse la picioarele lui Isus. N'aş vrea să mai fiu acum înainte de acea experienţă fericită, chiar dacă mi-aţi da toată lumea. Aceasta ar fi ca un fir de praf în balanţă".

Această „Zi de Rusalii" explică puterea deosebită a lui Moody în predică. In anul următor, Moody întreprinse renumita campanie evanghelistică în Anglia şi insulele ei. Nu existau săli destul de încăpătoare ca să primească pe aceia cari veneau să asculte acest glas fermecat. S'a socotit că aproape treizeci de mii au luat parte la ultimele adunări în aer liber şi s'au alăturat după aceea grupelor de rugăciune. Ziarele i-au dat

o publicitate nelimitată. Influenţa redeşteptării atinse orice clasă socială — aristocraţi, industriaşi, tineri şi tinere, orfani, şi odată s'a ţinut o adunare specială numai pentru beţivi! Drummond afirmă că lucrarea lui Moody în Scoţia a fost epocală în vieaţa religioasă a acestei ţări.

In 1870, evanghelistul se întovărăşi cu Ira D. Sankey, care după aceea fu „mâna dreaptă" a lui până la terminarea lucrării sale. Sankey avea grijă de partea muzicală la adunările de redeşteptare ale lui Moody.

Ar fi nevoie de o cărticică spre a descrie numai foarte pe scurt campaniile felurite ale lui Moody. Aci putem aminti numai pe cele mai importante dintre numeroasele sale campanii de redeşteptare. Primul său efort de importanţă naţională a fost în Insulele Britanice, şi de sigur că este o cinste pentru capabilitatea acestui om că prima sa biruinţă a fost câştigată într'un astfel de ţinut. Fiul său şi cel mai de seamă dintre biografi, citează o observaţie contimporană care arată că lucrarea de evanghelizare a tatălui său „atinse culmea în America într'o vreme de prosperitate materială, iar în Anglia într'o vreme de scepticism intelectual şi de decădere religioasă, — două stări foarte ostile credinţei".

După o scurtă şedere în casa sa din Northfield, Massachusetts, în care timp s'au făcut planuri pentru seminarul din Northfield, Moody, înarmat numai cu cuvântul lui Dumnezeu, invadă Brooklyn-ul, Philadelphia, New-York-ul, Chicago-ul şi Boston-ul, cu un succes neîntrerupt în deşteptare şi câştigare de suflete. A doua campanie misionară în Marea Britanie, care a început în anul 1881, a primit sprijinul binevoitor al predicatorilor tuturor celorlalte denominaţiuni. Ultimele adunări din Londra au fost o coroană potrivită pentru acest mare efort. Acestea s'au ţinut în două săli mari, amenajate special, astfel că toată populaţia a putut să audă cuvântul lui Dumnezeu timp de câteva săptămâni de zile petrecute în acest oraş. Societatea cultă a rămas pe jos în faţa puterii acestui om neînvăţat, care nu avea niciun titlu universitar.

Revenit în America, a vizitat multe centre importante, şi a pus la punct începerea cursurilor celor două şcoli: seminarul din Northfield pentru fete, şi şcoala din muntele Hermon pentru băieţi. Biblia era pe primul plan între cărţile de studiu, şi Moody stăruia ca elevii să ia parte la lucrările manuale ale instituţiei.

Ţinta lor era de a pregăti tineri şi tinere cari să lucreze pentru aceeaşi cauză pentru care Moody şi-a dat vieaţa.

Numărul persoanelor convertite în adunările de redeşteptare ale lui Moody nu pot fi socotite. Şi evanghelistul nici nu s'a gândit vreodată să facă aceasta. Când a fost întrebat asupra acestui lucru, el a răspuns: „Nu ştiu nimic despre asta. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu am în grijă cartea vieţii Mielului".

Energia spirituală a acestui ambasador al lui Dumnezeu era împerechiată cu vitejia sa corporală. Lucrarea sa zilnică cuprindea trei sau patru predici — adunările de rugăciune dela amiază şi orele de mărturisire de seara, pe lângă lucrarea de predicare. Dacă în drumul său erau oraşe mici, de obiceiu el călătorea distanţe mari în fiecare zi. De asemenea avea asupra sa răspunderea de a strânge fonduri, asigurându-şi şi conlucrarea altor predicatori, sau pregătindu-şi multele sale predici, etc. Cu ocazia ultimei sale călătorii în Anglia, Moody, împreună cu tovarăşul său, Sankey, vizitară nouăzeci şi nouă de oraşe în nouăzeci de zile, ţinând în chip obişnuit trei sau patru adunări pe zi.

Moody era un Fundamentalist bine întemeiat. Când un predicator liber-cugetător îl asigură că istoria lui Iona şi a peştelui este numai o simplă legendă, ziariştii îi cerură părerea. Cele cinci cuvinte cuprinzătoare au fost telegrafiate în lung şi în lat: „Eu stau alături de Iona".

Ultimele adunări conduse de el au fost ţinute în oraşul Kansas. Încă dela începutul lor se îmbolnăvi, şi, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată mai înainte, o predică îl istovi. După sfatul urgent al dirijorului său, el chemă un medic, la a cărui poruncă trebui să părăsească efortul fără voia lui şi se duse acasă.

In ziua de 22 Decembrie, 1899, Dwight L. Moody adormi. Ultimele picături de energie se topise în focul său de a se spune altora despre iubirea lui Dumnezeu pentru omenirea aceasta. A adormit cu încrederea neclintită că în vieaţa sa şi-a făcut numai datoria, îndreptând pe oameni pe căile iubirii de Dumnezeu.

L. J.

Doi prieteni stau de vorbă.

Glasul mamei mele

Intr'o zi o doamnă distinsă trecu prin faţa unei cârciumi, unde cârciumarul se lupta cu toate puterile ca să aşeze pe un om la aer. Acesta, deşi era în floarea vârstei, era foarte palid. Trăsăturile sale uscăţive şi privirile-i rătăcite, arătau că mersese prea departe pe calea pierzării. Ridică pumnii blestemând şi ameninţă pe omul care-l batjocorise. Acest tânăr era atât de iritat şi orbit de mânie, încât nici nu observă pe doamna care era alături de el, până când ea îşi puse mâna pe umerii lui, îi vorbi cu o voce blândă şi plină de iubire, şi-l întrebă cu ce i-ar putea veni în ajutor. La primele cuvinte, el trăsări şi se întoarse repede, mai palid de cum era mai înainte, şi tremura din toată fiinţa. Aruncă o privire grăbită asupra doamnei, apoi zise cu un suspin de uşurare:

— Am avut impresia că aud vocea mamei mele. Semăna aşa de mult! Dar vocea ei s'a stins odată cu moartea ei. Sunt câţiva ani de atunci.

— Aveaţi deci o mamă care vă iubea, întrebă doamna.

Cu o schimbare momentană în simţurile sale, schimbare care se manifestă des la persoane cu un temperament iute, tânărul izbucni în lacrimi şi zise suspinând:

— Ah! da, eu am avut o mamă. Ea era ca un înger şi mă iubea din adâncul sufletului. Dar dela moartea ei toată lumea a fost împotriva mea, şi eu am pierdut onoarea, consideraţia, în scurt totul şi pe vecie!

— O, nu! nu pe vecie. Dumnezeu este îndurător şi iubirea Sa plină de milă poate să ajungă şi pe cel mai mare păcătos, zise doamna cu vocea ei blândă şi plină de duioşie.

Aceste cuvinte treziră nişte acorduri amuţite, cari de multă vreme dormise neatinse în inima tânărului. Treziră o sumedenie de sentimente bune, ce stătuse adânc îmmormântate sub murdăria păcatelor şi faptelor nepermise.

Doamna mai adăugă câteva cuvinte pline de bunătate, şi plecă în drumul ei. Tânărul se sculă de unde căzuse şi o urmări pas cu pas. El observă casa în care intră şi scrise în carneţelul său numele ce sta scris pe o placardă dela intrare. Apoi se strecură încet afară, cu sufletul cuprins de alte simţiminte şi cu o dorinţă în inima sa după o vieaţă mai bună.

Anii trecură..... Prietenoasa doamnă uitase cu desăvârşire această întâmplare. Intr'o zi un străin trimise cartea sa de vizită şi anunţă că doreşte să-i vorbească.

Intrebându-se cine ar putea fi, merse jos în camera de primire, unde găsi un domn bine îmbrăcat şi cu o înfăţişare distinsă, care se ridică plin de respect, ieşindu-i în întâmpinare. Ii sărută mâna cu un aer de sfinţenie şi cu vocea tremurândă zise:

— Vă rog de o mie de ori să mă scuzaţi, distinsă doamnă, de îndrăzneala mea. Dar am venit dela o depărtare de mai mulţi zeci de kilometri spre a vă mulţumi pentru marele serviciu ce mi l-aţi făcut acum câţiva ani în urmă.

Doamna nu putea să-şi amintească dacă a văzut vreodată pe domnul acesta, şi cu atât mai puţin să-şi aducă aminte de vreun bine pe care să i-l fi făcut. Ea părea foarte încurcată şi îl rugă s'o lămurească.

— Eu m'am schimbat atât de mult de atunci, zise domnul acesta, încât nu mă mai puteţi recunoaşte. Dar eu, cu toate că n'am văzut faţa Dvs decât o singură dată, sunt totuşi ferm convins că v'aş fi recunoscut ori unde. Şi vocea Dvs seamănă în totul cu vocea mamei mele.

Ultimele cuvinte fură de ajuns ca doamna să-şi reamintească de tânărul căruia îi vorbise cu bunătate odinioară în faţa unei cârciumi. La răscolirea acestor amitiri, amândoi plângeau. Domnul povesti cum acele câteva cuvinte au fost pricina salvării sale şi l-au transformat în ceea ce era. Cuvintele acelea pline de mângâiere că nu este pe veci pierdut, l-au urmărit pretutindeni, şi mereu, mereu părea ca şi cum glasul mamei sale îi vorbea. El s'a întors dela căile lui rele pe cari apucase, ca să urmeze lui Isus şi prin mila lui Dumnezeu a fost în stare să se împotrivească ispitelor şi să-şi împlinească planurile lui bune.

— Eu niciodată nu mi-aş fi închipuit ca în câteva cuvinte bune să poată sta o aşa mare putere, exclamă doamna, şi sunt hotărîtă ca în viitor să nu cruţ nicio osteneală spre a vorbi tuturor întristaţilor şi suferinzilor pe cari îi voiu întâlni pe calea vieţii.

„Lebensbilder"

Trd. *K. Melnic*

In natură putem să vedem mâna Creatorului. Ea este casa Lui, şi aci putem să vedem slava Lui. S'o vizităm cât mai des.

Biblia, Cartea cărţilor

(Urmare dela pag. 8)

traducere s'a făcut din îndemnul lui Şerban Cantacuzino şi cu cheltuelile lui Constantin Brâncoveanu. La alcătuirea ei s'au folosit toate lucrările din acest domeniu apărute în diferite părţi ale ţării.

Biblia tipărită la Blaj (1795). Samuel Micu, nepotul episcopului Ioan Inocenţiu, a îmbogăţit literatura română cu multe şi felurite traduceri. Intre lucrările lui cele mai de seamă a fost traducerea Bibliei din latină şi greacă. La Noul Testament s'a folosit şi de Biblia lui Şerban Cantacuzino, pe care o completează. Mai târziu (1817, 1819) s'au tipărit ediţiile Bibliei dela Petersburg.

In limba română mai sunt şi alte traduceri: *Traducerea de Iaşi, de Sinod, de dr. Nitzulescu, de Cornilescu şi traducerea de Gala Galaction.*

Din toate cele spuse mai sus se poate vedea cât de mult au simţit oamenii nevoia de a avea această carte minunată într'o limbă care să fie înţeleasă de toţi, pentru ca în felul acesta să ştie fiecare cum să-şi conducă viaţa aceasta spre a putea câştiga pe cea veşnică în împărăţia lui Dumnezeu.

Cei cari au scris Cuvântul revelat au fost bărbaţi consacraţi cauzei lui Dumnezeu şi au vorbit şi scris mânaţi fiind de Duhul Sfânt. Cei cari au lucrat la alcătuirea manuscriselor şi la traducerile Bibliei au fost oameni temători de Dumnezeu, de asemenea şi aceia cari au sprijinit traducerea şi tipărirea Bibliei în limba cunoscută a poporului. Graţie zelului, devotamentului şi credinţei acestor bărbaţi avem azi Biblia tradusă şi tipărită, în care putem găsi hrană pentru sufletele noastre.

Privind la înaintaşii noştri, cari ne-au dat un exemplu aşa de frumos, să studiem cu multă plăcere preceptele Bibliei, făcând din ele regula de conduită a vieţii noastre şi să facem tot ce putem pentru răspândirea acestei cărţi de valoare în poporul nostru românesc.

M. Manea

RECENSIE

Primim pentru recensat, din partea tânărului *Petru G. Morariu* din Braşov, un mănunchiu de poezii, în care subiectul cântat este *Mama.*

O facem cu plăcere. In vremea aceasta, când mulţi tineri talentaţi vânează vânt în lucrări literare cari poartă pecetea unei imaginaţii îmbolnăvite, când mulţi debutează în diferite soiuri de literatură uşoară, care le strică şi lor şi mânjesc sufletele celor ce o citesc, este un motiv de bucurie că se mai găsesc ici şi colo tineri serioşi, cu preocupări distinse şi înălţătoare, în inima cărora arde focul iubirii de cele bune, căutând să se pună în slujba aproapelui lor.

Cele câteva poezioare publicate în broşura „MAMA", sunt străbătute de un simţământ de caldă şi duioasă iubire faţă de cea mai scumpă dintre fiinţe. Pentru a scoate în evidenţă puterea iubirii de mamă, poetul recurge la comparaţii foarte frumoase, cari reuşesc să trezească în noi aceleaşi simţiri. Uneori sentimentul său este transpus în îndemnuri faţă de cei mici, cum este de pildă în poezia „Iubeşte pe mama ta", sau în „Floarea nevinovată" unde compară sufletul de mamă cu floarea imaculată a unui crin. Dacă cineva atinge cu mâna petalele lui albe, a rămas o pată. La fel şi sufletul de mamă, dacă este atins de durerea provocată de neascultarea copilului, rămâne pe el o pată.

Deci căutaţi copii întotdeauna
Să vă feriţi oricând, cu multă teamă,
Să nu pătaţi în viaţa voastră floarea
Nevinovată: Sufletul de mamă.

Toate trec, chiar între frumuseţile naturii. Dar iubirea mamei intră în rândul lucrurilor eterne. Ea nu trece niciodată.

Ca mâine trece vara,
Rămâne 'n urmă rece.
Numai iubirea mamei
Din suflet nu se trece.
Trece vara frumoasă
Se trece orice floare.
Numai iubirea mamei
Este netrecătoare.....

Ne oprim aci. Inceputurile sunt modeste, dar promiţătoare. Incercările acestea sunt pentru cei mici. Sperăm ca mai târziu să aibă şi cei mari ceva pentru ei. Ii urăm succes!

Mama

(Urmare dela pag. 10)

Astfel copilul se va supune de bună voie, va lucra din dragoste şi se va comporta şi în absenţa supraveghetorului, ca şi cum ar fi sub ochii acestuia. Mama va înţelege să facă apel la mica personalitate a copilului, pentru ca acesta să se supună nu de frică, nici de dragul promisiunii, ci din adâncul sufletului său, ştiind că se supune unor lucruri asupra

Mama este cea mai indicată pentru a desvolta adevărata religie, care nu înseamnă numai trezirea unui sentiment religios, ci prin cunoştinţe temeinice despre Dumnezeu, se va strădui să identifice în concepţia copilului adevărurile veşnice în mod practic; va arăta în mersul lucrurilor zilnice acea iubire părintească descoperită în toate bunurile pământeşti, acea dreptate cu care ne priveşte ochiul Atoatevăzătorului, şi acea îndelungă răbdare care învălue omenirea într'o atmosferă cerească.

Elena Păunescu-Blaşiu.

A fi mamă

A fi mamă înseamnă a nu şti ce este oboseala, a fi mereu vioaie, tânără, puternică, harnică, de dragul copilului.

A fi mamă înseamnă a nu pierde niciodată răbdarea, a începe în fiecare zi dela cap şi a fi pregătită pentru ori şi ce.

A fi mamă înseamnă a fi mereu trează, a sta de veghe, a nu lua în seamă că ochii îţi pică de somn, că mijlocul te frânge, să nu simţi nimic, de dragul copilului.

A fi mamă înseamnă a nu te gândi la propriile dureri, nevoi şi greutăţi ci a avea în vedere numai binele copilului. *A fi mamă* înseamnă ca un zâmbet al copilului, o vorbă veselă a lui, o privire dulce a copilului să te facă să uiţi orice oboseală, nopţile nedormite, durerile îndurate.

A fi mamă înseamnă a ghici numai din privirea copilului că nu e mulţumit, că-l apasă o durere, şi a avea dorinţa de a te jertfi pentru binele lui.

A fi mamă, e ceva sfânt, e ceva supra-omenesc. Este încordarea voinţei, a tuturor puterilor, e vibrarea tuturor fibrelor sufletului, este uitarea de sine, când vezi că aşteptările, visurile, nădejdea ta te-au înşelat şi totuşi ştii să ierţi copilului, când greşeşte, când păcătueşte.

A fi mamă, a avea o inimă de mamă, nu e altceva mai scump, mai sfânt, mai sublim pe lume..

Din revista „Sănătatea".

Preluc. de. Dr. Sigma.

Ecouri

„Dacă vrei pace, pregăteşte-te de război", zice un proverb latin. Ori, omenirea s'a pregătit de război fără întrerupere, şi n'a avut niciodată pacea. După un studiu apărut în revista *„Revue des Deux Mondes"*, din trei mii de ani de istorie, n'au fost decât 227 de ani de pace.

O muscă obişnuită dă naştere la 600 de muşte în interval de două săptămâni.

Cantitatea de diamante răspândite în lumea întreagă se evaluiază la 40.000 de kilograme. Statele-Unite ar avea două treimi din această bogăţie enormă.

Ţăranii din Tibet găsesc că este foarte potrivit în materie de politeţă, să stea cu limba scoasă timp de un minut sau două în faţa străinilor sau autorităţilor cari îi vizitează.

Unele ziare italiene spun că războiul colonial al Italiei în Abisinia a prilejuit cheltueli cari se ridică la aproximativ 150 de miliarde de lei.

Oare să fie vorba de vreun animal antideluvian sau de vreo specialitate farmaceutică? Nici una, nici alta, ci este vorba pur şi simplu de o boală foarte răspândită în China de Nord şi care înseamnează: simţământ de turburare, provocat de inspirarea prafului. Iată deci numele acestei boli: Pneumonoultramicroscopisilicovolcanisis.

In localitatea Herndon din statul Virginia, există o fermă tot-electric, ce provoacă admiraţia vizitatorilor. Totul, în lăptărie, bucătărie, spălătorie, funcţionează electric. Ba mai mult încă, un sistem permite legumelor din grădină să crească sub acţiunea electricităţii, şi un alt procedeu face să cadă ploaia după voie.

Maharadjahul din Travancore a luat o hotărîre care va avea importante repercusiuni sociale, religioase şi politice. Intr'o proclamaţie recentă el autorizează intrarea în templele statului său pentru indușii din toate clasele şi din toate castele. Acesta este triumful ideilor lui Gandhi.

In iarna trecută, la Utrecht, în Olanda, s'au folosit lămpi cu neon pentru ca să grăbească coacerea căpşunilor, spre a putea fi puse pe piaţă încă înainte de sfârşitul iernei. In felul acesta s'a căpătat o bună recoltă timpurie, care a adus mari câştiguri celor ce au avut această ingeniozitate.

Ziarele din Rusia sovietică, în număr de vreo zece mii, au la un loc un tiraj de vreo 27.000.000 de exemplare.

Şanghai are o populaţie care se ridică la mai mult de 3.500.000 de locuitori. Aşa dar, sub raportul numărului locuitorilor, stă în rândul al patrulea între oraşele din lume. El urmează după Londra, New-York şi Berlin. Locuitorii lui aparţin la 50 de naţionalităţi diferite.

Un nou proiect de lege, elaborat de guvernul italian, ordonă ca toţi locuitorii Lybiei să ţină Dumineca. Ebreii din această ţară pierd astfel dreptul de a ţine Sâmbăta sau Sabatul.

In oraşul Bombay trăieşte un om în vârstă de 120 de ani. El se numeşte Kashinath, se bucură de o perfectă stare de sănătate şi poate să spargă în gură sâmburi de migdale. Niciodată în timpul vieţii sale n'a folosit tutun sau alcool.

Aproape 10.000 de pescăruşi neînstare să sboare, au eşuat pe o plajă de pe coasta Iutlandei. Este vorba de pescăruşi cari, înnotând multă vreme în apa încărcată de petrol de pe urma vapoarelor, au ajuns să aibă aripele îmbibate cu petrol până într'atâta, încât nu mai puteau sbura.

La fel se întâmplă cu toţi aceia cari înnoată în apele vițiului şi decăderii. Aripele gândirii lor sunt neînstare să-i mai ridice deasupra volburii lumii acesteia cu micimile ei, spre a locui în sferele de lumină şi măreţie, hărăzite nouă de Creatorul tuturor lucrurilor.

Mai mult de 8.000 de exemplare de bucăţi muzicale, sistem Braille, au fost puse în circulaţie în cursul anului trecut de către institutul naţional de orbi, din Londra.

Ziarul italian, *Piccolo*, anunţă că 4 sau 5 milioane de Italieni vor fi transferaţi în cursul anilor viitori în vastele teritorii aproape nelocuite şi de curând anexate ale Abisiniei.

Doamna Joliot-Curie spunea într'o împrejurare că sumele acordate laboratorului său echivalează cu preţul a două torpile de submarin. Ea mai spunea: „Cu preţul unui crucişător s'ar putea crea şi susţine timp de o jumătate de secol zece instituţii ştiinţifice din cele mai bine înzestrate cu echipamentele moderne".

In peninsula Scandinavică tuturor conducătorilor de trenuri, conducătorilor de vehicule de orice fel, şoferilor, conducătorilor de autobuse, şi tuturor celorlalţi cari sunt angajaţi la transportarea de pasageri, le este interzis să bea băuturi alcoolice în timpul serviciului.

Un chirurg ungur bine cunoscut, Laios Schmidt, a reuşit să facă o operaţie foarte delicată. El a scos un ac de siguranţă care se găsea în inima unei femei de patru ani de zile. Pacienta fusese victima unui accident de circulaţie în 1932, şi acul care era înfipt în rochia sa în dreptul pieptului, i-a intrat în inimă.

Trei vehicole într'unul singur: un automobil, un vapor şi un submarin! Iată invenţia realizată de un constructor din Lons-le-Saulnier. Maşina cântăreşte 900 de kilograme, e lungă de 4,20 m. şi e pusă în mişcare de un motor de 4 cai putere, cu o viteză de 30 de km. pe uscat, 15 Km. pe apă şi 12 km. sub apă.

Lui Andrews Carnegie i se datoreşte înfiinţarea a 2.811 biblioteci în toată lumea. 1.948 dintre acestea se găsesc numai în Statele-Unite.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul V. No. 4/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E." Bucureşti 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Biblioteca Universităţii Iaşi

Paner de argint

Darwin, naturalistul englez bine cunoscut, vizitând Ţara de Foc în anul 1833, găsi aci o populaţie sălbatică şi aproape degenerată.

— Locuitorii acestei ţări, zicea el, sunt de sigur cei mai înapoiaţi şi cei mai barbari dintre toate fiinţele omeneşti pe cari am avut ocazia să le întâlnesc până acum. Ar fi zadarnic să se încerce ceva pentru ridicarea lor.

Treizeci de ani mai târziu, revenit din întâmplare prin aceleaşi locuri, Darwin rămase încremenit când găsi aci bărbaţi şi femei curaţi, sănătoşi, paşnici, iubitori, fericiţi, pe scurt, absolut cu totul alţii decât cei pe cari îi întâlnise cu ocazia primei sale vizite. Convins că este vorba de aceeaşi populaţie, el trebui să spună:

— Cu siguranţă aş fi profetizat că toţi misionarii din lume laolaltă n'ar fi putut face ceea ce s'a făcut aci. Mă simt ruşinat că am crezut şi am zis că nimic nu s'ar putea încerca pentru ridicarea acestor oameni. Ceea ce s'a făcut este de domeniul minunilor.

Aceasta era opera Evangheliei lui Isus Hristos, care rămâne şi astăzi ceea ce a fost totdeauna: „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede". Darwin dându-şi seama că Ţara Focului fusese obiectul unei adevărate revoluţii mai de grabă decât a unei lente evoluţii, scria Societăţii Misionare care întreprinsese această frumoasă lucrare, o scrisoare pe care o încheia cu aceste cuvinte: „Aş fi mândru la gândul că Comitetul Dvs ar primi să mă numere printre membrii de onoare ai Societăţii Dvs". Impreună cu scrisoarea mai trimese şi douăzeci şi cinci de lire sterline, sumă pe care o destină misiunilor.

***

Cu ocazia vizitei sale în Statele-Unite în 1824, generalul Lafayette fu pretutindeni sărbătorit. Odată, trecând printr'un sat a cărui întreagă populaţie ieşise să-l aclame, el zări un soldat bătrân în uniformă de „continental".

La trecerea sa, veteranul luă poziţia de drepţi, ţeapăn şi nemişcat, pentru a da salutul militar.

Celebrul oaspete, răspunzând salutului, nu-şi putu stăpâni lacrimile. Ceea ce vedea în acest bătrân combatant, evoca înaintea lui peripeţiile Independenţei.

— Mă recunoaşteţi? întrebă oşteanul.

— Nu, n'aş putea spune, fu răspunsul sincer al oaspetelui.

— Vă mai aduceţi aminte de gheţurile şi zăpezile din valea Forge?

— Nu le-am uitat niciodată, răspunse Lafayette.

— Pe o noapte geroasă, d-le general, făceaţi inspecţie în valea Forge. V'aţi apropiat de o sentinelă uşor îmbrăcată şi cu picioarele goale.... Ii clănţăneau dinţii de frig. Dvs i-aţi luat arma, zicându-i: „Du-te în cabana mea. Acolo ai să găseşti ciorapi, o pătură şi foc. După ce te vei încălzi bine, să aduci la mine pătura. In timpul acesta eu voiu face de gardă în locul tău."

Ostaşul execută. Când se întoarse la post, Dvs, generalul Lafayette, aţi tăiat pătura în două. Dvs aţi păstrat jumătate din ea, iar cealaltă jumătate aţi dat-o sentinelei. Iată, d-le general, această jumătate de pătură; sunt eu, soldatul de pază căruia Dvs i-aţi salvat viaţa.

***

In oraşul Zug, aşezat aproape de tunelul Saint-Gothard, în Elveţia, se găseşte o mică biserică în care se află mormântul unui vechiu guvernator al provinciei. Ceea ce uimeşte pe cei mai mulţi dintre vizitatorii acestei trecători nu este mormântul acestui bărbat, ci silueta unui câine scluptat în marmoră, care pare că doarme la picioarele stăpânului său. Şi iată care este povestea ce se spune curioşilor ce doresc lămuriri:

Sunt mulţi ani de atunci. Un tânăr, care ajunse mai târziu guvernator al provinciei, trecea masivul Saint-Gothard pe o vreme foarte rea, însoţit de servitorul său şi de un câine pe care-l iubea mult. Călătorii înaintau încet pe cărarea cea anevoioasă, când deodată se produse ceva teribil şi primejdios, ceea ce se întâmplă adesea prin această ţară: o avalanşă de zăpadă se abătu asupra celor trei nefericiţi cari, înainte de a face cel mai mic gest, se găsiră îngropaţi de vii.

Ghicind că scăparea era în mişcare, câinele începu să râcâie cu furie zăpada cu labele sale până când fu aşa de fericit că a putut ieşi din încurcătură. Apoi, cu un urlet prelung, începu să scurme dealul de zăpadă care acoperea pe stăpânul său, dar oprindu-se deodată, o luă la goană ca o săgeată în direcţia ultimului han la care se oprise călătorii. Fără a înceta de a lătra foarte tare, el dădu busna înăuntru, apucă cu gura pulpana mantalei primului venit şi-l sili pe acesta să-l urmeze până la poarta peste care sări. O luă la goană pe potecă, apoi veni înapoi şi repetă aceleaşi mişcări ca la început. In sfârşit, înţeleptul animal începu să facă aşa mişcări, încât hangiul şi călătorii intrigaţi, înţeleseră că trebue să se fi întâmplat ceva rău cu stăpânul câinelui. Fiecare se înarmă, care cu o lopată, care cu un hârleţ, şi se luară după câine până la locul nenorocirii. Cele două victime fură duse până la han unde li se dădu îngrijirile necesare.

Guvernatorul nu uită niciodată că îşi datoreşte viaţa bravului său câine, şi pentru a perpetua amintirea acestuia, chemă pe un mare artist care săpă în marmora unei pietre mormântale silueta curagiosului animal.

Aceasta este povestea pe care bătrânul paraclisier al bisericii o deapănă vizitatorilor micei capele din Zug.

Coperta: *Castelul Cantacuzino din Buşteni.*

Sufletele mari suferă în tăcere

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

La cules de vie

V. Florescu

Sfârşit de Septembrie.... Peste tot coloarea arămie se lasă tot mai mult pe zi ce trece, cuprinzând păduri, câmpii şi vii.

Intr'un asemenea timp mă apropiam într'un amurg de seară de Voivodeni, un sat pitulat între dealuri acoperite de vii. Drumul urca şerpuind mereu până în vârful dealului, pentru ca de acolo să coboare tot în acelaşi chip în satul despre a cărui aşezare minunată se dusese faima până departe.

Plecasem de dimineaţă din gara cea mai apropiată, unde fusesem aşteptat de Moş Neacşu, surugiul sfătos al boierului din Voivodeni.

Nu era drum, oricât de lung, care să-ţi pară plictisitor cu Moş Neacşu. Işi avea el vorba lui care îţi descreţea pe dată fruntea, şi apoi poveştile pe cari ţi le povestea el ca de pe un ghem fermecat, te cuprindeau ca într'o vrajă. Pentru fiecare cătun pe unde treceam, pentru fiecare sat mai răsărit, el avea de spus atâtea şi atâtea lucruri frumoase.

Şi nu e de mirare, căci judeţul acesta fusese cutreerat de el în lung şi în lat de atâtea ori, ştiindu-i istoria de-a fir a păr.

Telegarii lui „mâncau nori", cum spunea el adesea zâmbind, iar caleaşca parcă sbura pe şoseaua umbrită de salcâmi cu frunza de aur. Când dădea în amurg tocmai urcam şerpuitura dealului din faţa satului.

Ajungând sus pe coamă, Moş Neacşu îşi opri caii înfocaţi să mai răsufle puţin, şi făcându-mi semn cu mâna, îmi arătă satul scăldat în văpaia de foc a soarelui în asfinţit.

Era o privelişte dela care nu-mi mai venea să-mi iau privirile. De pe toate dealurile ce înconjurau micul sat Voivodeni, carele se întorceau încărcate cu struguri, însoţite de flăcăi şi fete în cântări, al căror ecou se pierdea în depărtare, pe după dealurile din fundul zării.

Sosisem tocmai în aceste zile de mare bucurie ale culesului de vie, timp cu atâta dor aşteptat de mine.

Coborîm şi noi dealul, şi ne îndreptăm spre conacul boierului Iordache, o veche cunoştinţă a mea.

Noaptea a trecut pe nesimţite şi a doua zi de dimineaţă când doar o geană de lumină se zărea furişându-se sfioasă pe deasupra dealurilor dinspre răsărit, m'am trezit, m'am îmbrăcat în grabă şi am ieşit în curte.

Sosise deja câţiva flăcăi şi alţii erau pe linia satului, îndreptându-se spre conacul boieresc. Boierul se sculase cel dintâi spre a orândui toate cele de

nevoie împreună cu logofătul. Incă puţin, şi curtea se umplu de flăcăi şi fete. Se suiră cu toţii în care, iar boierul Iordache şi cu mine pe câte un murg şi la un semn al lui, pornirăm într'un alaiu împărătesc .... spre vie.

Dar de abia cotirăm pe după conac, când înaintea noastră se arată o privelişte în faţa căreia nu-mi putui opri admiraţia şi un cuvânt de proslăvire faţă de Dumnezeul cel Mare care a creat lucruri aşa de măreţe pentru bucuria oamenilor. Câtă recunoştinţă şi ascultare ar trebui să izvorască din inimile noastre pentru bunătăţile pe cari El ni le dă fără să meritäm! Soarele, îmbrăcat în haina lui de raze scânteietoare părea a ne ura ziua bună şi spor la lucru.

Ajunserăm la vie. Flăcăii noştri lucrară cu voie bună până seara.

Carele cari se întorsese până atunci de două ori, erau acum aproape gata pentru a pleca a treia oară. Rânduri, rânduri, strugurii au fost aşezaţi frumos şi cu grijă. Apoi carele au pornit domol, trase de plăvani voinici, scârţâind sub povara ce le apăsa.

O vieaţă nouă mă cuprinsese, anume vieaţa aceea dela ţară, vieaţa de legătură directă cu natura, cu creaţiunea mâinilor lui Dumnezeu.

O săptămână încheiată de bucurie negrăită am petrecut în conacul boierului Iordache. Tot aş fi mai stat, dacă n'ar fi trebuit să plec. Moş Neacşu m'a

condus cu caleaşca boierească pe acelaşi drum. Când am ajuns din nou în vârful dealului, mi-am întors privirea spre satul meu iubit, cu căsuţele văruite proaspăt, cu ogrăzile în ordine, cu vitele îngrijite, cu gospodari chiverniśiţi, cu flăcăi şi fete harnici şi plini de vieaţă, şi cu acele răsărituri şi asfinţituri pline de poezie. Dar Moş Neacşu, cu o vorbă dulce, mă trezi din visarea mea, şi dând bice cailor mă duse la gară, pentru ca de aci, trenul în goană nebună să mă ducă departe, tot mai departe, de acel sătuleţ în care am gustat frumuseţea culesului de vie.

Cules de vie .... Voivodeni .... flăcăi şi fete .... apus de soare .... iată gânduri cari nu mă părăsesc nicicând, şi de ele se prind altele al căror înţeles mă fac să cuget şi mai mult.

Ca şi culesul de vie este şi vieaţa noastră. Voioşie şi bucurie ar trebui să fie ea, căci aşa a hotărît-o Dumnezeu omului la început. Plină de fericire vrea El să fie vieaţa noastră, bogată în roade de fapte bune ca şi joarda de viţă mănoasă în ciorchini. Dar pentru aceasta, la fel cum joarda nu-şi va aduce rodirea ei cea preţioasă dacă nu va continua să rămână legată de tulpină de unde să-şi tragă putere de vieaţă, tot astfel nici omul nu va putea atinge idealul visat de el, adică acea fericire şi bucurie deplină în vieaţă, dacă nu-şi va fi legat vieaţa de aceea a lui Isus. Acela care a pus atâta drăgălăşenie în florile câmpului, în steluţa de zăpadă şi în cântecul păsărilor, este Singurul ce poate da fericire şi bucurie deplină, pentru ca atunci când va fi sosit amurgul vieţii noastre să putem privi în urmă cu bucurie, culegând în toamna vieţii ciorchinii plini şi frumoşi de vieţuire după voia lui Dumnezeu, şi simţindu-ne inima plină de mulţumire că nu în van am trăit această vieaţă, ci spre cinstea Celui ce ne-a dăruit-o.

V. Florescu

Razele fine de soare se strecoară prin frunzişul rărit de suflarea Toamnei.

(Urmare dela pag. 9)

ca să vorbească un cuvânt conştiinţelor lor! Şi ştiu bine că Domnul îmi va asculta rugăciunea şi o va face.

— Acum puterile mele sunt pe sfârşite! Eu mor! Aş fi dorit să mai trăiesc încă mult timp pentru Salvatorul şi Domnul meu şi să aduc la El pe mulţi dintre prietenii mei, dar acum nu mai este cu putinţă. Domnul Isus este plin de milă şi de compătimire. Niciun păcat, nicio durere nu va mai fi acolo în cetatea în care voiu locui odată. Acolo nu mai este moarte ....

Iată ce-mi povesti puternicul terasier pe patul de moarte. Vroiam să-l opresc în povestirea sa, căci vedeam cât de slab este. Dar el ţinea să-mi spună tot, căci orele sale erau numărate. Avea dreptate, căci a doua zi somnul morţii i-a închis ochii. El a adormit somnul celor drepţi, aşteptând ora revenirii Domnului şi Salvatorului său, care avea să-i ajute să se revadă cu copila sa, ce-şi dăduse vieaţa pentru a o salva pe a lui.

Preluc. *M. I.*

BIBLIA
Cartea Cărților

M. Manea

Profețiile sunt o dovadă că Biblia este de origine divină

Printre multele dovezi cari vin să confirme autenticitatea divină a Bibliei, cea mai puternică dovadă care poate spulbera orice îndoială și în fața căreia scepticii rămân fără cuvânt, sunt profețiile.

Profețiile constitue argumentul cel mai puternic, menit să deosebească Biblia de alte cărți, și totdeodată ele au fost arma cea mai eficace cu care apostolii au apărat creștinismul: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într'un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre"; și mai departe apostolul Petru zice: „Căci nicio proorocie n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt". 1 Petru 1, 19. 21.

Numai Dumnezeu singur, autorul Bibliei, are însușirea de a descoperi cele adânci și ascunse, de a cunoaște cele din întunerec și a spune mai dinainte cele ce au să se întâmple în viitor. Aceste taine nepătrunse de oameni au fost încunoștiințate de Dumnezeu prin profeți. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci". Amos 3, 7.

Profețiile formează un lanț care își are primul inel în paradisul pe care Adam și Eva l-au pierdut, trece prin toată Biblia și se întinde până în paradisul de pe Noul Pământ, moștenirea celor mântuiți, despre care a profețit și pe care l-a descris așa de minunat vizionarul Ioan.

Profeții mesianice

Tema de căpetenie, subiectul cel mai de seamă sau sâmburele Bibliei, este Hristos și planul de mântuire.

Există în Biblie cincizeci de profeții cari arată în mod amănunțit mai dinainte toate evenimentele în legătură cu persoana lui Mesia — profeții cari s'au împlinit literalmente în Noul Testament în viața lui Isus Hristos. Foarte des, scriitorii Noului Testament amintesc în scrierile lor: „Ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul". Mat. 27, 35; sau, „Aceste lucruri s'au întâmplat ca să se împlinească Scriptura". Ioan 19, 36.

Ca Sămânță a femeii; născut din fecioară; ca fiu al lui Abraam, din neamul lui David; nașterea Lui la timpul hotărît; numele și locul nașterii; uciderea pruncilor la nașterea Lui; chemat din Egipt și precedat de un sol; uns cu Duhul Sfânt; intrarea Lui triumfală în Ierusalim călare pe un asin; felul de învățătură prin parabole și facerea de minuni; lepădat de frații Lui și de conducătorii iudeilor; trădat și părăsit de ucenici; vândut pentru treizeci de arginți cu care s'a cumpărat ogorul olarului; suferințele cele mari și batjocurile îndurate; mâinile și picioarele străpunse de cuie și tratat cu oțet și fiere; pentru hainele Lui s'au aruncat sorți; a fost numărat cu făcătorii de rele și a mijlocit pentru ei; Și-a dat sufletul la moarte și nu I s'a sfărâmat niciun os; a fost împuns și îngropat cu cei bogați, dar trupul Lui nu a fost lăsat să putrezească; învierea și înălțarea Lui la cer, — toate aceste amănunte și încă și altele au fost

Babilonul în pulbere. O mărturie în fața căreia istoria trebue să se închine.

Scepticismul este un parazit: trăiește din entuziasmul inimii

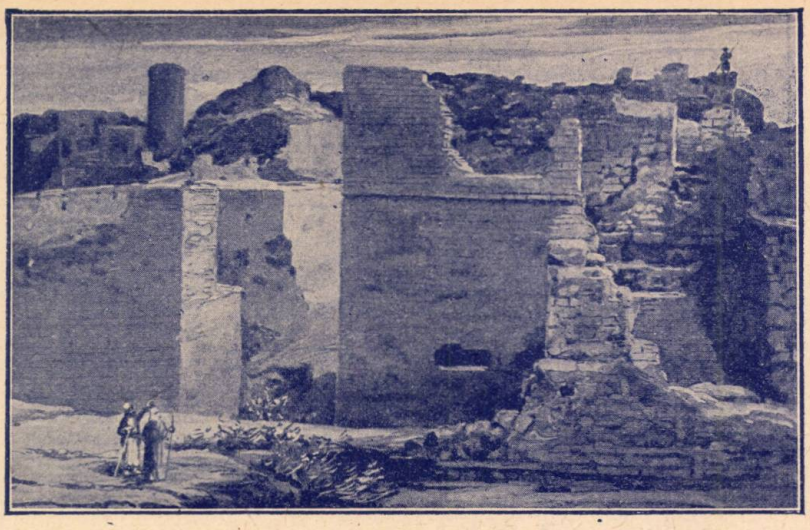

Ruinele palatului lui Nabucodonosor, în care a avut loc ospăţul nelegiuit al lui Belşaţar.

profeţite unele cu mii de ani mai înainte şi s'au împlinit exact în vieaţa lui Isus Hristos din Nazaret. Dacă Iudeii ar fi cercetat cu amănunţime profeţiile, lăsând la o parte ideile lor strâmte cu privire la persoana lui Mesia precum şi bigotismul lor religios, ar fi putut înţelege că Isus Hristos a fost adevăratul Mesia pe care ei L-au aşteptat şi Il aşteaptă încă.

Cine a putut spune mai dinainte toate aceste lucruri a căror împlinire literală uimeşte pe cercetătorul sincer, dacă nu un Dumnezeu Atotştiutor? Implinirea exactă a profeţiilor este o dovadă netăgăduită că Biblia nu este o carte din domeniul înţelepciunii sau fanteziei omeneşti, ci ea este Cuvântul lui Dumnezeu.

Pustiirea Babilonului

Soarta unora dintre cele mai falnice cetăţi ale antichităţii este de asemenea o puternică dovadă în favoarea cuvântului profetic din Biblie.

Una dintre aceste cetăţi de care s'au ocupat profeţiile Bibliei este Babilonul, cea mai puternică şi mai strălucită dintre cetăţile lumii vechi. Sfârşitul cel trist al acestei cetăţi fu vestit cam pe la anul 712 î. Hr., cu 174 ani înainte de căderea ei. Cir, regele Perşilor, rânduit de Dumnezeu să distrugă această cetate, a fost numit pe nume cu 113 ani înainte de a exista el. Isa. 45, 1—4.

Cetatea Babilon, aşa cum o descriu istoricii, era bine întărită şi de o frumuseţe care uimea lumea de atunci. Forma ei era patrată, fiecare latură avea o lungime de 15 mile şi era înconjurată cu ziduri groase şi turnuri. Avea cincizeci de străzi cari se întretăiau una pe alta formând unghiuri drepte. La capătul fiecărei străzi se afla câte o poartă mare de aramă. Grădinile şi terasele suspendate, formau una dintre cele şapte minuni ale lumii de atunci. Prin cetate, în diagonală curgea râul Eufrat, de-a-lungul căruia de asemenea erau ziduri şi porţi. Omeneşte judecând, se părea că este imposibil să cadă o cetate întărită în felul acesta, dar profeţia spunea că ea avea să fie pustiită: „Şi astfel Babilonul, podoaba împăraţilor, falnica mândrie a Haldeilor, va fi ca Sodoma şi Gomora, pe cari le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-şi va mai întinde cortul acolo şi păstorii nu-şi vor mai ţărcui turmele acolo, ci fiarele pustiei îşi vor face culcuşul acolo, bufniţele îi vor umplea casele, struţii vor locui acolo şi stafiile se vor juca acolo. Şacalii vor urla în casele lui împărăteşti pustii, şi câinii sălbatici în casele lui de petrecere". Isa. 13, 19—22.

Cât de exact s'au împlinit profeţiile se poate vedea din felul cum a fost cucerit Babilonul. In anul 539, Cir a pornit cu armatele sale spre Babilon şi ajungând la râuleţul Gyndes, un afluent

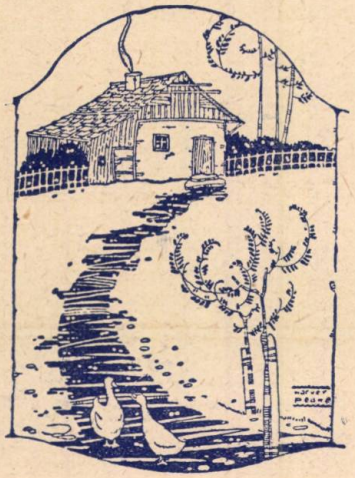

al Eufratului, din anumite motive a pus soldaţii să sape canale toată vara până în toamnă. In acest timp s'a vestit ieşirea poporului credincios din Babilon, cum fusese profeţit în Ieremia 51, 45. 46. In primăvara anului următor, Cir se îndreptă spre Babilon şi Nabonid, pe atunci împărat al Babilonului, îi ieşi înainte, dar fu învins de Cir. In cetate rămăsese Belşaţar, fiul lui Nabonid, pe care îl asociase la tron. Lăsând numai câţiva ostaşi de pază, Cir se retrase cu armata în sus pe râu şi săpă şi aci canale cu gând să sece apa Eufratului, ca să se împlinească profeţia lui Ieremia care zice: „Seceta peste apele lui ca să sece..." Ieremia 51, 36; 50, 38.

Cir a aşteptat cu ostaşii până în timpul unei serbări despre care fusese de asemenea profeţit (Isaia 21, 5), când au dat drumul apei pe canale. La această serbare s'au petrecut cele mai mari orgii şi idolatrii. Daniel 5, 1—4. In acelaşi timp, când Cir pătrundea în cetate pe albia râului, în palatul unde petrecea regele, o mână misterioasă scria pe perete sentinţa Babilonului. Daniel 5, 5. Impăratul s'a înfricoşat şi „noaptea plăcerilor a ajuns o noapte de spaimă", cum profeţise profetul. Isaia 21, 3. 4; Daniel 5, 6. Urmând exemplul regelui, toată populaţia s'a dedat la petreceri şi orgii. Ieremia 51, 39. 57. Inţelepţii Babilonului au fost chemaţi de împărat să tâlcuiască scrierea de pe perete, dar ei s'au dovedit neputincioşi, cum fusese prezis. Isaia 47, 13—15. In timp ce apele Eufratului se retrăgeau pe canale, ostaşii lui Cir vegheau. Ieremia 51, 12; Isaia 47, 11. Armatele au intrat pe albia râului şi pe porţile rămase fără păzitori au pătruns în toate părţile oraşului. Solii au alergat să spună împăratului că Babilonul este capturat. Ieremia 51, 31. 32. In acea noapte întunecoasă a avut loc un mare măcel, pentrucă ostaşii Haldei nu se mai puteau lupta, lucru care fusese profeţit mai dinainte. Ieremia 50, 30; 51, 30.

Paralizat de scrierea de pe perete, înspăimântat de cele petrecute în oraş, Belşaţar nu a fost în stare să ia nicio măsură. El a fost omorît de Perşi în palatul lui, iar cetăţii i s'a pus foc. Ieremia 50, 35—37.

„Bufniţele vor locui acolo" zicea profetul. Despre aceasta arheologul englez Layard zice: „Grămezi informe de moloz acoper faţa pământului pe o

Un sobol muncitor face mai mult decât un înger leneş

mare întindere.... Pretutindeni fărâme de sticlă, de marmoră, de vase şi de cărămizi cu inscripţii se văd amestecate cu un pământ silitros şi alb, rezultat din resturile vechilor clădiri şi cari opresc sau distrug orice vegetaţie şi fac din toată suprafaţa Babilonului un pustiu gol şi urît. Bufniţe mari, cenuşii, adesea în stoluri de aproape o sută, se arată din puţinele tufişuri, — iar şacalii leneşi se ascund prin viroage". — *„Timpul nostru în lumina profeţiilor", pag. 29.*

Exploratorii ne spun că Arabii se feresc să mai întindă acolo cortul. Ei cred locul acela blestemat. In limba lor îl numesc *Mudjelibe* adică „Răsturnata".

Căderea cetăţii Ninive

Ninive a fost a doua cetate mare din antichitate, întemeiată de Nimrod, pe malurile Tigrului. Chiar dela început Ninive a fost numită „cetatea cea mare". Gen. 10, 11. 12. In timpul profetului Iona, ajunsese să fie „o cetate foarte mare". Iona 3, 3.

Profeţia rostită contra cetăţii Ninive suna în felul următor: „Dar cu nişte valuri ce se varsă peste mal, va nimici cetatea Ninive... Porţile de la râuri sunt deschise şi palatul se prăbuşeşte...! Este jefuită, pustiită şi stoarsă de tot". Naum 1, 8; 2, 6. 10.

Cât de exact s'a împlinit profeţia se poate vedea din cele spuse de istoricul Gibbon: „Marea Ninive fusese odată înălţată la răsărit de Tigru, la capătul podului dela Mosul. Această cetate, ba chiar şi ruinele cetăţii, au dispărut însă de mult; locul rămas astfel gol oferea acum un întins câmp de operaţii pentru cele două armate". *„Timpul nostru în lumina profeţiilor", pag. 25.*

Un alt autor se exprimă în felul următor: „Pe vremea aceea nimic nu părea mai fără de putinţă decât ca această capitală a unui imperiu atât de întins, o cetate cu o circumferinţă de şasezeci de mile, şi cu ziduri înalte de o sută de picioare şi atât de groase că trei care puteau merge în goană unul lângă altul, şi cu 1500 de turnuri, ar ajunge să fie atât de deplin nimicită încât să fie greu să se ştie unde a fost. Şi cu toate acestea aşa este, cum a prezis profetul". — *„Probleme fundamentale din Doctrina Biblică", pag. 12.*

Căderea Tirului

Tirul a fost cea mai puternică cetate maritimă din vechime, aşezată la Marea Mediterană. Fenicienii, locuitorii ei, erau cei mai buni navigatori şi întreţineau legături comerciale cu alte popoare. Se spune că au ajuns până în Britania. Profetul Ezechiel zicea despre

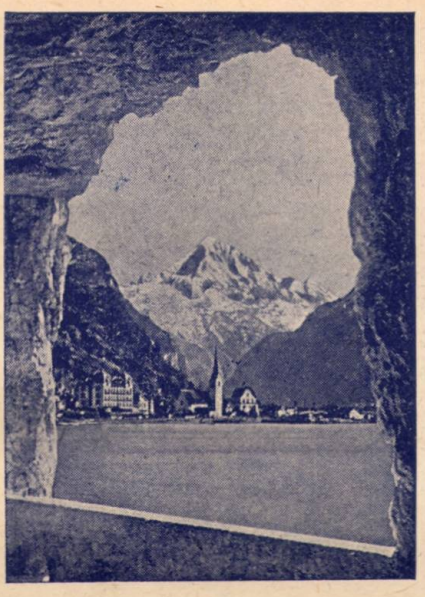

Frumuseţi naturale.

Tir: „Tu care stai pe malul mării şi faci negoţ cu popoare...". „Ţinutul tău este în inima mărilor şi cei ce te-au zidit te-au făcut desăvârşit de frumos".

Soarta Tirului a fost la fel ca şi a celorlalte cetăţi cari nu şi-au înţeles rolul existenţei lor în istoria lumii. Profetul lui Dumnezeu a vorbit contra Tirului: „Voiu aduce împotriva ta multe neamuri..... ele vor dărâma zidurile Tirului, îi vor surpa turnurile, îi vor răzui şi ţărâna şi o vor face o stâncă goală. Va rămânea în mare ca un loc unde se vor întinde mreji de prins peşte". Ezechiel 26, 3—5.

Dr. W. M. Thomson zice despre Tir: „Un lucru este sigur, şi anume, că azi nu mai există nimic din ceea ce acum mai bine de trei mii de ani Iosua numea ‚cetatea tare a Tirului' (Iosua 19, 29), — nimic din puternica metropolă, care, timp de treisprezece ani, înfruntă toată puterea mândrului Nabucodonosor, până când în armata sa, tot capul a pleşuvit şi tot umărul s'a jupuit' în lupta grea contra Tirului. Ezechiel 29, 18. In acest port părăsit nu mai există azi nimic, care să ne aducă aminte de timpurile, când marinarii veseli cântau în târgurile lui; nu a mai rămas nici urmă din turnurile cari rezistară atâta timp sforţărilor extreme ale marelui Alexandru Macedon. Toate acestea au pierit ca un vis uitat, iar Tirul a dispărut la suflarea Cuvântului profetic.... Aşa cum e azi, Tirul constitue o puternică mărturie despre Dumnezeu; dacă ar exista azi tot mare, puternică şi populată, — cu cetatea aceasta toţi nelegiuiţii s'ar făli contra lui Dumnezeu. Aceasta, însă, nu poate fi. Tirul nu se va mai ridica în veci din pulbere, ca să dea mărturie contra împlinirii profeţiilor". — *„Timpul nostru în lumina profeţiilor", pp. 26. 27.*

Din cele arătate mai sus se poate vedea cu câtă preciziune se împlineşte cuvântul profeţiei şi faptul acesta ar trebui să ne determine să aşezăm Biblia la locul ei de cinste să o studiem şi să ne însuşim învăţăturile ei sublime, lăsate de Dumnezeu pentru binele neamului omenesc. Profeţia Bibliei este aceea care ne atrage atenţia că această carte nu este produsul închipuirii minţii omeneşti, asemenea altor tradiţii în cari oamenii şi-au pus atâta încredere, ci este Cartea prin care vorbeşte Dumnezeu. Ascultaţi numai, şi veţi auzi glasul Lui!

M. Manea

Locul unde a fost pe vremuri puternica cetate Ninive, este astăzi o pustietate hidoasă.

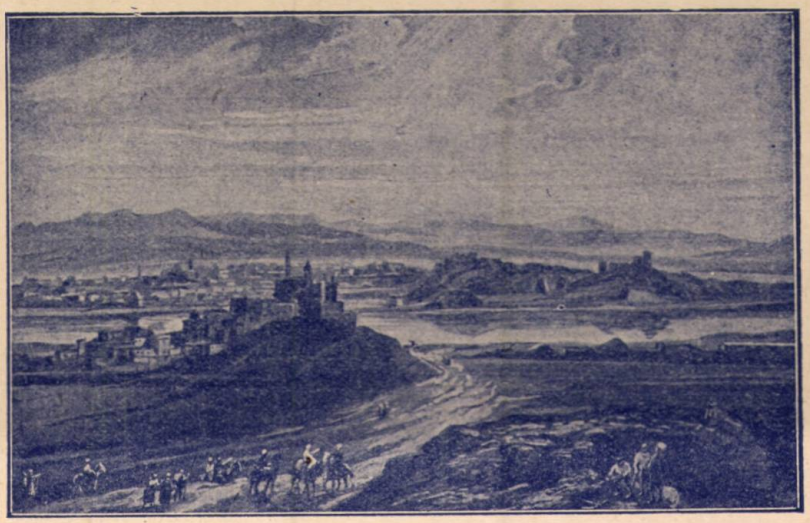

UN CADO

Intins pe patul de suferinţă, abia susţinându-se între perini, slab, sfârşit, mai mult mort, vigurosul terasier de odinioară, care crezuse că are să trăiască să îmmormânteze pe toţi tovarăşii săi de lucru, acum trebuia să părăsească el cel dintâi această lume. Ştia aceasta foarte bine. Simţea că nu mai este nicio scăpare.

Cu trei săptămâni mai înainte se mândrea cu puterea sa. Niciodată nu simţise oboseala. Lucrările cele mai grele erau pentru el o jucărie, şi de primejdie îşi bătea joc. Dar acum medicul îl vizita în fiecare zi... vizite inutile, deoarece orele îi erau numărate. Tragicul desnodământ avea să se întâmple curând. Altă dată se credea spiritual şi îşi bătea joc de moarte, de lumea viitoare şi de veşnicie. Astăzi, această „lume viitoare" îl preocupă într'una. In anumite împrejurări, sunt lucruri cari se furişează în mintea omului şi îi stăpânesc gândurile, fără să le poată alunga. Ele îl absorb, îl frământă, îl subjugă. Aşa erau lucrurile veşnice pentru Mincu, terasierul. El stă de vorbă cu un prieten şi îi povesteşte ce schimbare s'a petrecut cu el, şi cum în cele din urmă s'a împăcat cu gândul de a se înfăţişa înaintea lui Dumnezeu, gând care altădată îi producea fiori de groază.

— Noi lucram pe linie la intrarea curbei pe care o ştii. Era un loc primejdios, căci trenul te surprindea, dacă se întâmpla să nu auzi semnalul. Trebuia să fii totdeauna cu grijă. Mica mea Marieta îmi aducea mâncarea pentru prânz, — scump îngeraş!.... Două boabe cristaline prinseră a creşte în colţul genelor, şi apoi se rostogoliră peste obraji. El continuă:

— Casa era departe şi drumul rău, dar ea niciodată nu lipsea să vină între orele de şcoală, umblând repede, cu paşii ei mititei, voioasă, şi strigându-mă de departe, îndată ce mă zărea. Apoi aşeza coşul pe marginea drumului şi „punea masa", cum zicea ea, cu o graţie deosebită. Era, cum s'ar zice, o femeie în miniatură. Apoi pentru ea era cea mai mare bucurie ca să-i îngădui să-mi povestească ce a învăţat în lecţiunile de dimineaţă.

— Intr'o zi ea voia să-mi reciteze poeziile pe cari le învăţase la şcoală. Insă de data aceasta am oprit-o răstit şi am zis: „Laptele acesta este bun pentru copii. Noi muncitorii nu trăim cu aşa ceva. Nouă ne trebue o hrană mai bună!" In acel moment — şi nu e mult de atunci — mă stăpânea cu adevărat un demon. Eram beţiv, bătăuş, înjuram pe Dumnezeul cel Mare, şi eram gata să vărs sânge dacă cineva mă învinuia de ceva, chiar dacă lucrurile ar fi fost adevărate. Am fost un mare păcătos. Băteam îngrozitor pe soţia mea, ori de câte ori eram chefuit. Dar n'aş fi ridicat niciodată mâna asupra Marietei; niciodată nu i-aş fi adresat cuvinte aspre. Dar de data aceasta am făcut-o! Ah! această dată! Amintirea acestei scene mă sugrumă. Ce n'aş da, pentru a-i şterge urmele!

— Intr'o Duminecă făcusem chef. M'am dus acasă şi m'am trântit pe pat. N'am mai ştiut de mine până a doua zi la ora unsprezece. Când m'am trezit, eram greoiu şi mă durea capul îngrozitor. A trebuit să plec imediat la lucru. La ora obişnuită, Marieta vine şi „pune masa" pe un loc frumos lângă linie.

— Tată, tu abia ai terminat lucrul. Trenul trebue să vină numaidecât.

— Da, răspunsei eu.

— O, tată! reluă copila; îmi vei îngădui oare, să-ţi povestesc ce am învăţat astăzi la şcoală?

Capul îmi era turmentat. Nu răspunsei nimic, aşa că ea îşi începu încântătoare ei poveste.

— Tată, în lecţia de astăzi, ni s'a explicat cum Dumnezeu ne-a creat la început fără niciun păcat, ca îngerii de buni! Adam şi Eva erau într'o grădină frumoasă unde totul creştea de minune. Ei n'ar fi murit niciodată, dacă ar fi rămas ascultători. Insă Satana îi îndemnă la neascultare. Dumnezeu Se văzu nevoit să-i scoată afară din grădină şi, blestemând pământul, ei trebuiră să-şi câştige hrana cu sudoarea frunţii, până la moarte. Atunci Isus, Fiul lui Dumnezeu, singurul Lui Fiu, făcându-I-Se milă, veni în această lume ca să moară pentru ea, moarte grea de cruce. Aceia cari-L primesc ca Mântuitor al lor, primesc iertarea tuturor greşelilor şi au făgăduinţa „vieţii veşnice", dacă trăiesc după „poruncile Sale". Ei vor învia din nou la venirea Sa, nu vor mai muri niciodată, şi vor trăi fericiţi pe pământul cel nou.... ca în Paradis. Tată! scumpul meu tată! Tu n'ai primit

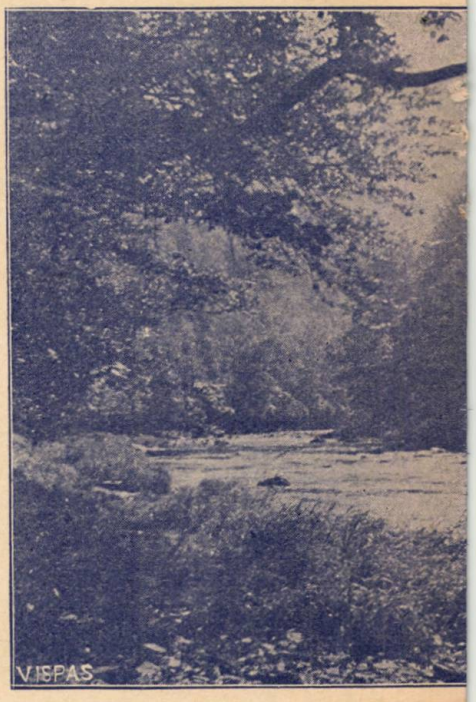

încă pe acest bun Salvator?! N'ai vrea tu să faci aceasta.... *cel puţin acum?*

— Ea îmi sublinie aceste cuvinte cu o graţie aleasă, şi în ochii ei frumoşi sclipeau lacrimile de iubire pentru sărmanul ei tată. Aceste vorbe deşteptară în mine o patimă ca de smintit. Injurai şi blestemai numele lui Dumnezeu, încât copila mea se cutremură de spaimă. Ii interzisei cu răutate de a-mi mai povesti vreodată astfel de nimicuri.

— Fără a mai scoate vreun cuvânt, ea îşi strânse lucrurile în coşuleţ şi se îndepărtă plângând. Această blândeţe îngerească era prea mult. N'am putut s'o suport. Involuntar m'am ridicat şi m'am luat după ea. Dar nu ştiu de ce m'am poticnit, şi m'am prăbuşit peste linie ca o masă de plumb. Ea se întoarse şi alergând spre mine, scoase un ţipăt de groază: „Trenul! Tată, trenul!" Buimăcit, şi ameţit de lovitura pe care o suferisem în cădere, căutam să mă dau laoparte de pe linie târîndu-mă, când simţii o mână mică ce mă apucă şi mă trase cu putere de braţ. Apoi,... n'am mai ştiut nimic!

— Trei zile după aceea îmi venii în fire. Eram aici pe patul meu, mai mult mort, sdrobit, pierdut! Eu nu-mi adu-

...I PREȚIOS

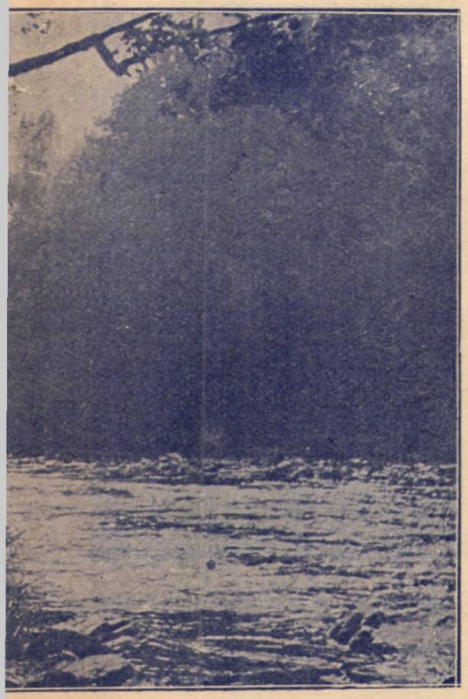

ceam aminte de nimic. Totul mi-a fost istorisit. Marieta auzind că se apropie trenul, şi văzându-mă întins peste şine, s'a repezit să salveze pe tatăl ei. Expresul trecu ca un vârtej, prinzând sub roţile sale pe Marieta, scumpul meu înger! Eu scăpasem cu vieaţă, dar fusesem greu lovit. Ea îşi dăduse vieaţa pentru a o salva pe a mea. Pe Marieta n'am mai văzut-o. Când mi-am venit în fire, era îmmormântată. Cineva îmi spune că în scurt timp şi eu voiu dormi alături de ea în cimitir. Am stăruit să nu mi se ascundă adevărul, dar lovitura a fost teribilă. Eram stăpânit de gândurile cele mai negre!

— Iată-mă la porţile mormântului, îmi ziceam eu. Le voiu trece îndată, şi ce voiu găsi de partea cealaltă? Atunci toată vieaţa mea îmi defilă pe dinainte, vieaţa murdară de crime şi păcate pe cari le uitasem. Memoria mea păru înzestrată cu o putere extraordinară, făcându-mă să văd înaintea ochilor toate aceste lucruri murdare. Focul ceresc le lumină cu o lumină sinistră, şi un gând teribil începu să mă stăpânească:

„Tu ai văzut pe scumpa ta Marieta pentru cea din urmă oară atunci, şi nu mai este nicio punte peste prăpastia care te desparte de ea! Tu nu vei putea trece niciodată să-i ceri iertare de vorbele aspre cu cari ai întristat-o şi a căror amintire îţi sdrobesc inima. Ea este salvată, dar tu eşti pierdut".

— Să mor! O! teama de judecata viitoare! Mi-era frică să mă înfăţişez înaintea lui Dumnezeu ca să răspund de faptele mele rele. Mi-era frică de moartea veşnică, de lacul focului, de prăpastia care se deschidea înaintea mea. Nici nu îndrăzneam să înfrunt moartea, şi ştiam sigur că nu mai pot trăi! Ce zile de chin! Ce nopţi de agonie! Mi-era frică să dorm, ca nu cumva somnul acesta să se schimbe în somnul morţii, şi să nu mai mă trezesc niciodată în această lume. Păcatele îmi apăreau în faţă în toată murdăria lor. Nici nu mai îndrăzneam să deschid ochii. Dar deodată izbucnii într'un râs nervos. Cum se putea ca Mincu cel puternic, fără frică, să se lase impresionat de astfel de gânduri?! Dar râsul nu dură mult, căci fu copleşit de aceleaşi gânduri.

— Intr'o noapte, — eram singur — sărmana mea soţie căzuse de oboseală şi dormea dusă. Vorbele pe cari mi le spusese Marieta ultima dată îmi veniră în minte. Eu înţelesei acum că Mântuitorul Isus murise pe cruce pentru păcatele lumii — pentru păcatele mele — şi că păcătosul care vine la El, primeşte „iertare" şi „pace".

— Imi adusei aminte de toate şi luai aceste bune făgăduinţe *şi pentru mine*. Domnul Isus veni ca să salveze sufletul meu. Mica mea Marieta a murit pentrucă a vroit să mă ferească pe mine de moarte! Fapta copilei mele aruncă o lumină care mă ajută să pricep această taină, această măreaţă făgăduinţă. Intorcându-mă cu faţa la perete, mă rugai! Da, mă rugai pentru prima dată în vieaţa mea: „O, Doamne Isuse, sunt cel mai păcătos, cel mai murdar păcătos ce ai văzut vreodată! Insă Tu ai zis că oricine, oricine vrea să vină la Tine, poate să fie iertat şi învrednicit să meargă la cer! Sunt pierdut, şi vin să Te rog cu stăruinţă să-mi arăţi scăparea! Cred că Tu ai murit pentru mine! O! Salvatorul meu!....

— .... Şi pacea veni. Ea a pătruns inima mea şi inima mea s'a liniştit. Am simţit cum Domnul mă iertase şi I-am mulţumit.

— Când soţia se deşteptă din somn, îi povestii tot ce se petrecuse cu mine. Cât de fericită era! Avui impresia că ea cunoştea pe Domnul de mai mult timp, dar de frica mea, nu se destăinuise. O rugai să-mi citească ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Ea luă cartea Marietei şi ceti psalmul 51. Inima mea sublinia fiecare cuvânt. Când închise cartea, o hârtie căzu jos din ea.

— Ce e cu hârtia aceea? Mi se pare că e scrisul copilei noastre!

— Da, scumpul meu soţ, zise ea cu ochii în lacrimi!

— Dă-mi-o iute!

Mi-o dădu. Iată ce scrisese aci copila mea, cu mâna ei micuţă: „Doamne Isuse, astăzi e ziua mea onomastică. Vreau să-Ţi cer ca dar pentru mine salvarea scumpului meu tată! Luminează-l! Luminează şi străpunge inima lui! Fă-l ca să ştie că Tu ai murit pentru El! Eu cred că aş fi cea mai fericită să mor, dacă prin aceasta, scumpul meu tată ar putea să fie atras la lumină şi salvat!"

— Preţioasă hârtie! Pe ea se vedeau urmele lacrimilor ei. Chemai pe soţia mea şi-i spusei că Marieta a primit cadoul dorit. Eu sunt salvat! Eu voiu revedea odată pe scumpa noastră fiică. Atunci ea va şti totul. Acum eu vreau să las să strălucească lumina pe care Dumnezeu mi-a descoperit-o. Eu nu mai am de trăit decât prea puţin. Sunt ca o lumânare gata să se stingă; dar doresc ca ultima licărire să fie pentru El, pentru Domnul şi Mântuitorul meu.

— Am chemat pe prietenii mei, le-am povestit toată experienţa mea şi i-am rugat cu stăruinţă să nu mai amâne pentru ultimul moment împăcarea cu Mântuitorul lor, deoarece s'ar putea întâmpla să nu mai aibă timp. Vieaţa este aşa de scurtă! Şi ce bine este ca s'o închini toată, sau cel puţin o bună parte din ea, iubitului nostru Salvator!

— Am avut impresia că ei au fost atinşi de aceste cuvinte. Unul din ei îşi duse mâna la ochi. Un altul îşi întoarse faţa către fereastră, iar alţii promiseră că se vor gândi la cele spuse de un camarad pe patul de moarte. Când pleacară, mă rugai pentru ei Domnului meu,

(Urmare la pag. 4)

Goana după fericire

Numai așa se poate apuca pe calea care aduce adevărata fericire în viață.

Astăzi lumea este în goană după fericire. Dacă ai întreba primele o sută de persoane cari îți ies în cale, ce doresc ele mai mult în viață, peste șaptezeci și cinci ți-ar răspunde că ținta lor e fericirea.

Viața multora e într'o continuă căutare după fiori, într'un fel sau altul. Cât de reală e goana după fericire, putem înțelege dacă aruncăm o privire în ziare. Acolo vedem un tablou al mulțimilor ce caută bucuria vieții precum și lipsa de această bucurie în istoria lumii noastre.

Mulți caută o așa numită „cale spre fericire" prin ceva „nou" și „deosebit". Dar vai! fiecare din aceste izvoare este de obiceiu asemenea unui narcotic. Este o înșelăciune și când efectul s'a dus, cel ce-l urmărea se găsește într'o stare mai rea decât la început.

Mulțimile din jurul nostru au adoptat filosofia lui Horațiu: Să ne bucurăm astăzi de vin și de iubire; moartea fără speranță ne așteaptă; nici o zi nu trebue pierdută.

O tânără mi-a spus: „Tu nu mergi la spectacole, sau la dans, nu joci cărți; ceea ce faci tu, răpește orice plăcere de a trăi. Eu nu voiu fi niciodată creștină". Cuvintele ei mi-au sunat mult timp în ureche. In adevăr viața fără bucuria de a trăi e plictisitoare. Dar eu socotesc ca un mare privilegiu a fi creștin în aceste zile din urmă. Și eu doresc bucuria de a trăi, doresc fericirea. Deci, *trebue* să fiu creștin. Scriptura zice: „Fericit poporul al cărui Dumnezeu este Domnul".

Atunci adevărata fericire se găsește în viața spirituală, nu în împrejurările de afară. Când acestea se schimbă, — și, sigur, ele se schimbă adesea și devin neprielnice, — nu este adevărat că urmează nefericire și nemulțumire? Adevărata fericire nu depinde de împrejurări favorabile. Mulți cred că Libertatea și Fericirea merg mână în mână, totdeauna alături, și aci e un adevăr, dacă noi am socoti cu dreptate valorile lor. Viața creștinului este o viață îmbelșugată. Religia nu înlătură experiența, nici nu micșorează sufletul. Ea nu e compusă din „ai voie" și „nu ai voie".

Scuza unora cari nu vor să primească pe Hristos este: „O, eu vreau să gust mai mult din această viață". Dar Domnul, — ca și cum S'ar fi așteptat la asemenea obiecțiuni, — răspunde că El a venit pentru ca noi să avem viața și s'o avem din belșug.

Cântarețul lui Izrail a scris despre Hristos în profeție: „Ei L-au privit și au fost luminați".

Următoarea istorioară e povestită într'un ziar englez: Un Indian întrebă pe un creștin: „Cu ce doctorie dai tu pe față pentru a o face să strălucească astfel?" „Eu nu ung cu nimic fața mea", răspunse Pema. „Ba da, tu dai cu ceva pe față", stărui indianul. „Toți creștinii fac așa. Eu am văzut aceasta în Ahmenadab, Surat și Bombay". Pema râdea și fața sa veselă străluci și mai mult când el spuse: „Da, vreau să-ți spun doctoria. Aceasta e fericirea inimii".

Elena White exprimă adevărata filosofie a vieții în cuvintele: „Acela care urmează conducerea divină a găsit singurul izvor de adevărată fericire și a câștigat putere de a împărtăși fericirea tuturor celor din jurul lui. Nimeni nu se poate bucura în adevăr de viață fără religie. Iubirea de Dumnezeu curăță și înnobilează fiecare încercare și dorință, întărește fiece afecțiune și lărgește orice plăcere demnă. Face pe om în stare să se bucure de tot ce e adevărat, bun și frumos".

Intr'o scrisoare, mama poetului Goethe scria: „Mă bucur și numai pentru faptul că lampa luminează. Eu nu privesc la spini; prețuesc chiar cele mai mici plăceri. Dacă ușa este prea joasă, mă opresc. Dacă pot da laoparte piatra din calea mea, o dau; dacă aceasta e prea grea, o ocolesc. Astfel în fiecare zi găsesc ceva care să-mi producă plăcere, și temelia este: eu am încredere în Dumnezeu; aceasta face inima mea veselă și figura mea senină".

Ce învățătură minunată ne dă David în următoarele cuvinte: „Binecuvântat e cel ce se teme de Domnul, care umblă în căile Lui, căci se va hrăni cu rodul mâinilor lui, va fi fericit și-i va merge bine".

Amicul meu, vei găsi adevărata fericire chiar aci în această lume mânjită de păcat, dacă vei preda cu totul viața ta Mântuitorului. Cere lumină pentru pașii tăi, dacă drumul e întunecos. Cere pace în sufletul tău, dacă apele sunt turburi. Cere fericire, și poți adăuga „în Numele lui Isus". El a spus: „Dă-mi fiule inima ta", căci El știe că numai atunci când inima ta va fi în mâna Lui, numai atunci vei avea adevărată fericire.

Dacă ești un tânăr ce caută fericirea, trebue să iei aminte la cuvintele Înțeleptului Solomon: „Adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale". Atunci vei găsi adevărata pace care întrece orice cunoștință și te vei bucura cu o bucurie nespusă.

Traducere din „The Youth's Instructor"

Ilse Demetrescu

Gugliemo Marconi

A murit Marconi! Vestea a fost ca o lovitură de trăznet pentru întreaga lume. Pentrucă cine n'a auzit de numele acesta de vrăjitor, care a dat realității lucruri de domeniul basmelor ce ne înflăcărau imaginația în copilărie?

Știrea morții sale a fost transmisă într'o clipă întregei omeniri pe calea „undelor" cu cari el se ocupase aproape toată viața.

Profesorul de fizică îi arătă o minunată și inspiratoare aventură științifică. Marconi privi cu timiditatea-i caracteristică și șopti cu un aer de admirație: „Ce eroi mai sunt și oamenii aceștia!"

Pentru tânărul Marconi din Bolognia nu existau bărbați mai mari ca bărbații de știință, și nici alte aventuri mai atrăgătoare ca ale lor. Se hotărî să-și îmbogățească viața cu astfel de aventuri. Simțea totuși că lucrurile mari au fost realizate deja. Nimic n'a mai rămas. Și dacă o fi mai rămas ceva de descoperit sau de inventat, cu siguranță că vreun bărbat mare va împlini restul cât de curând.

Dar nu. „Va exista totdeauna un prilej de a face invenții și descoperiri", îi spusese profesorul Righi. „Cine ar fi visat acum o sută de ani că se vor putea ține convorbiri între oameni la distanțe de mii de kilometri? Cine și-ar fi închipuit că o voce sau un mesagiu să fie transmis printr'o sârmă? Intr'o bună zi poate o să transmitem mesagii chiar fără „fir".

Fără fir?! Să fie oare cu putință? Profesorul Righi îi arătă. Mai întâi el îngropă capetele unui fir electric în pământ și apoi făcu să treacă prin el un curent.

— Acum pune urechea la receptorul acestui telefon, îl îndruma profesorul. Telefonul era cam la vreo treizeci de metri depărtare. Il luă în mână, îl duse la ureche și ascultă. Interesant! Se aud niște hârâituri și niște pocnituri slabe.

— Ce e asta? întrebă tânărul cu ochii holbați.

— Sunetul curentului electric.

— Dar dvs transmiteți curentul electric numai prin sârmă, exclamă Marconi.

— Nu te mira. Ia seama că am pus capetele sârmei în pământ. Electricitatea străbate și prin pământ.... Ai aruncat vreodată o piatră într'un eleșteu? După cum apa pornește în unde concentrice din ce în ce mai slabe din locul unde a căzut piatra până se lovește de mal, tot așa și undele curentului electric au lovit sârma telefonului, care le-a adus la urechile tale. Deci n'avem nevoie de sârmă pentru a transmite sunetul, deoarece pământul poate să facă aceasta.

Dar și mai interesant a fost atunci când profesorul Righi i-a arătat lui Gugliemo cele două bobine. Ele au fost așezate la o distanță oarecare una de alta. Una din aceste bobine era construită în așa fel, încât lăsa o deschizătură de câțiva centimetri. Profesorul Righi făcu să treacă un curent electric prin această bobină.

Printr'o străfulgerare și o pocnitură, curentul electric trecu prin deschizătura aceea. Minune!.... A doua bobină care stătea frumos deoparte, primi un șoc electric transmis prin străfulgerarea aceea.

— Așa că n'avem nevoie de telegraful lui Morse sau de telefonul lui Bell, cărora le trebue sârmă pentru a transmite mesagii.

Tânărul Marconi presimțea că în curând unul din eroii științei are să descopere telegraful fără fir. In fiecare zi citea ziarele și aștepta să vadă scris: „Un mare om de știință a inventat telegrafia fără fir". Zi după zi rămânea desamăgit. Aceste visuri atât de frumoase își așteptau împlinirea. Atunci popoarele au să fie mai apropiate unele de altele, orașele, națiunile, vapoarele de asemenea — prin mesagiul fără fir.

Intr'o zi îi fulgeră în minte ideea că dacă nimeni nu vrea să inventeze un telegraf fără fir, atunci are să încerce el. Adevărat, era tânăr — numai nouăsprezece ani — dar era și ambițios. Incepu să studieze orice despre aceste unde electrice minunate. Devora orice carte științifică ce îi cădea în mână și cântărea orice idee și teorie nouă.

Tatăl îi dădu tot concursul, punându-i la dispoziție o grădină și tot materialul trebuincios experiențelor — sârmă, prăjini, sfori, zinc etc. Prăjinile le înfipse deoparte și de alta a grădinii. Una din ele avea un fir cu o deschizătură pentru scântei. Un aparat Morse transmitea curentul și provoca scânteia. Când Marconi apăsa pe buton, scânteia sbârnâia în aer. Dacă apăsa pe cheie neîntrerupt timp de câteva secunde, se producea o fâșie de scântei; dacă apăsa scurt, numai un punct. Aceste puncte și fâșii răsunau în sârma de pe prăjina din partea opusă și puteau fi auzite prin-

tr'un receptor telefonic. Tânărul Marconi, ajutat în felul acesta de Bell şi Morse, putea să transmită mesagii de-acurmezişul grădinii — fără fir.

— Dar să presupunem că ar fi un deal între „antenele" mele. Ce s'ar întâmpla atunci? se întrebă el nerăbdător. A făcut experienţă. El îşi instală antenele pe câmpie, cu o colină şi mai multe obstacole între ele. Undele electrice treceau de-a-dreptul şi peste una şi peste alta.

Dar nu era mulţumit cu invenţia sa.

— Semnalele pe cari le primesc trebue să fie clare, se hotărî el. Am nevoie de un instrument special pentru prinderea acestor unde slabe. Urmară mai multe experienţe şi în cele din urmă ajunse „să pună la punct" undele.

Acum putea să trimeată semnale la patrusprezece kilometri.

Anunţă invenţia sa lumii. Aceasta îi făcu aceeaşi primire ca şi lui Bell şi lui Morse înainte de el. Râsete şi zeflemeli! Acesta a fost tributul adus de ea tuturor acestor oameni, în toate timpurile.

— Exagerezi cam mult, îi spunea unul şi altul cu o privire batjocoritoare. Crezi că aceste unde pot să treacă prin stânci? Cel mult ai făcut o simplă jucărie, care n'o să fie niciodată de vreun folos.

— Jucărie? zise Marconi. Invenţia aceasta va lega continent de continent şi va salva mii de vieţi omeneşti....

Nu se lăuda. Telegrafia fără fir avea să facă şi una şi alta.

— Invenţia dvs funcţionează pe distanţe scurte, ziceau unii. Ea n'are să ajungă să servească pentru distanţe mari. Pământul este rotund. Aceasta are să vă împiedece în vreun fel oarecare.

Marconi plănui o mare încercare. Pentru întindere alese oceanul Atlantic: pe o coastă o antenă cu un fir, trebuia să transmită unde electrice; pe coasta cealaltă, la mai multe mii de kilometri peste întinsul ocean, un smeu ţinut în aer printr'o sârmă, trebuia să prindă... electricitatea. Cineva trebuia să apese pe butonul telegrafului în Lumea Veche, iar în Lumea Nouă, prin smeu, avea să se audă ciocănitura....

Visul era prea îndrăzneţ spre a fi dat publicităţii. Marconi ştia ce ar fi însemnat acesta pentru omenire dacă ar fi realizat — legăturile dintre neamuri aveau să fie mai strânse, şi de aci avea să decurgă o mai paşnică vieţuire între ele decât în trecut. Aci s'a înşelat însă, bietul Marconi. Dar să presupunem că şi-ar fi destăinuit această mare nădejde şi ar fi dat greş.

El se îmbarcă în grabă pentru America şi la 6 Decembrie, 1901, debarcă la St. Ioan în Terra-Nova, după ce mai înainte dăduse instrucţiuni asistenţilor săi aflaţi la Poldhu, capul sudic al regiunii Cornwall, ca să semnalizeze la o anumită oră din zi litera „S", trei puncte în alfabetul Morse.

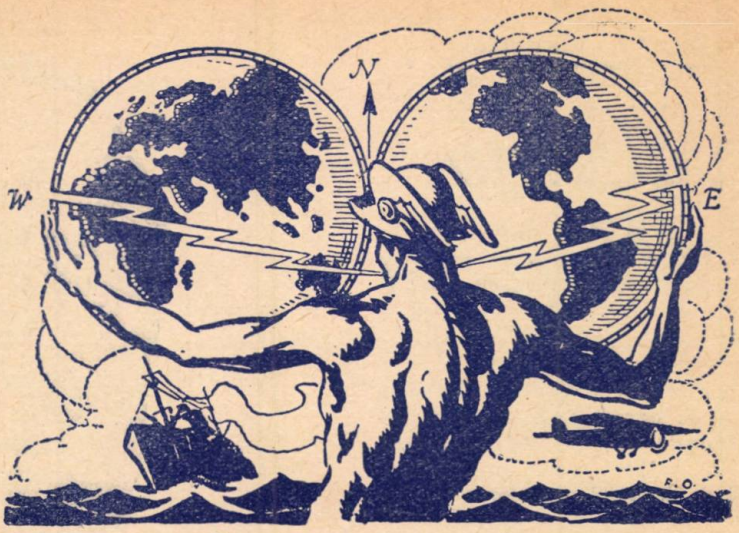

Până la marginile pământului.

Prima zi era la 12 Decembrie. Era o zi aspră şi furtunoasă. Vântul era sus şi aşa de sălbatic că Marconi întâmpină mare greutate ca să ridice smeul care, ca şi al lui Franklin, trebuia să prindă electricitatea — de data aceasta un semnal electric. Un receptor ataşat de sârma dela smeu, avea să transmită sunetul lui Marconi.

In sfârşit, pe la amiază, smeul gigantic a fost înălţat în văzduh, ţinut de o sârmă rezistentă, de 120 m. lungime. Marconi aştepta nerăbdător la fereastra locuinţei sale situată pe ţărmul stâncos lovit de valurile înfuriate ale oceanului, cu receptorul la ureche.

La mai multe mii de kilometri depărtare, la Poldhu, un grup de oameni se îngrămădise în jurul „staţiunii de emisiune".

— A sosit timpul? întrebă telegrafistul nerăbdător.

— Acum.

Acesta apăsă pe mâner. O scânteie de 30 cm. lungime şi groasă cât mâna unui om, fulgeră în deschizătura bobinei uriaşe. Fulgerul cerului avea acum un rival. Pământul vibră şi trozni. De trei ori alternativ telegrafistul apăsă şi dădu drumul butonului....

In aceeaşi clipă, la câteva mii de kilometri, în Sf. Ioan din Terra-Nova, Marconi auzi prin receptor trei lovituri scurte — „S". Aceasta însemna: „O altă minune a lumii a venit. Marconi, pregăteşte-te pentru glorie".

Totuşi nu aşa de vreme. Lumea auzi şi se îndoi. Ea nu credea pe Marconi mai mult decât crezuse pe Morse şi Bell. Cu toate acestea era cel puţin convinsă, şi în timp ce nu-i prea da ghes cu onorurile, Marconi avea timp să se ocupe cu instalarea staţiunilor de telegrafie fără fir peste tot pământul. Bineînţeles, nu mai avea nevoie de un smeu. O antenă putea fi folosită cu acelaşi succes ca şi smeul.

Marele bărbat îşi îndreptă acum atenţia spre salvarea vieţilor omeneşti. „Dacă vapoarele ar avea staţiuni de telegrafie fără fir, ar putea să ceară ajutor la vreme de nevoie".

Pe bordul vaporului *Filadelfia* el instală un alt fel de staţiune fără fir — una care tipărea pe o panglică mesagiul primit. Incercă aceasta pentru prima dată într'o zi în cabina comandantului vaporului. Se întâmplă ca acesta să intre în cabină chiar în clipa hotărîtoare. Văzu cu ochii săi un mesagiu din Poldhu, scris. Foarte agitat, dădu busna afară din cabină pe bord, spunând tuturor în gura mare minunea.

Toţi râdeau. „Vrei să ne faci să credem?", ziceau ei în batjocoră.

— Duceţi-vă şi vedeţi, zise ofiţerul.

Se îngrămădiră cu toţii în cabină. „Rat-tat-tat", se auzi sunetul peniţei dela aparat, când îşi scria mesagiul pe panglică. Marconi zâmbea când îi vedea pe toţi cu privirile îmmărmurite.

Dacă Marconi ar fi salvat numai o vieaţă omenească dela înnec, tot ar fi primit o medalie pentru eroism. Cu cât mai mult deci, este el un erou, când prin invenţia sa a salvat zeci de vieţi omeneşti dela moartea îngrozitoare în fundul oceanelor.

Primul lot de oameni cari îi datoresc recunoştinţă au fost pasagerii şi echipajul vaporului de linie *Republic*. Intr'o noapte întunecoasă din anul 1903, la o

depărtare oarecare de portul New-York, în largul oceanului, vaporul acesta se ciocni pe neaşteptate cu un altul, *Florida*. Apa năvălea cu furie prin gaura produsă de ciocnire în coasta vaporului *Republic*. Vasul se scufunda. Era numai o chestiune de moment ca să transmiţi un S. O. S., semnalul care înseamnă primejdie. *Florida* făcea tot ce putea. Dar mesagerul electric îi aduse ajutoare din toate părţile, şi pasagerii împreună cu echipajul fură salvaţi.

Cu toate că lucrarea lui Marconi nu este terminată, cu toate că el a căutat s'o perfecţioneze din zi în zi, noi îi datorăm mai mult decât această invenţie minunată. Radio, de pildă, este un descendent direct al telegrafiei fără fir, chiar dacă nu l-a inventat Marconi.

In ziua de 2 Iulie, 1924, Marconi uimi lumea cu o nouă minune. Noi ştim că undele electrice merg în toate direcţiile. Ele se mişcă la fel ca şi apa într'un eleşteu, când cineva aruncă o piatră în el. Noua invenţie a lui Marconi dirijează undele în linie dreaptă, ca şi razele unui reflector.

Aceasta pare a nu fi cine ştie ce lucru mare. Cu toate acestea începem să ne dăm seama cât de importantă este. De obiceiu o undă electrică poate fi prinsă de oricine prinde lungimea de undă, deoarece ele merg în toate direcţiile. Dar acum semnalul lui Marconi se propagă în linie dreaptă, şi putem să trimetem mesagii particulare ca şi cu telefonul.

Această nouă invenţie însemnează mult mai mult.

Inchipuiţi-vă o ceaţă deasă ca acelea cari fac ca un vapor pe mare să fie fără ajutor şi izolat, şi fac ca un aeroplan să rătăcească drumul. Luminile sunt neputincioase. Undeva în apropiere este o staţiune prevăzută cu „razele" lui Marconi. Acestea sunt salvate. Razele acestea transmit mesagiile lor amândorora, îndreptându-le pe calea lor.

Pentru aceste motive Italia a făcut pe Marconi senator şi i s'a acordat şi premiul Nobel. Dar cel mai mare dintre toate succesele sale este unul ideal. Marconi a contribuit mult la aducerea unirii între membri marei familii a neamului omenesc. Fulton s'a străduit prin invenţia sa să înlăture cu totul teama de războiu. Ca şi el, Marconi ne-a arătat că noi toţi suntem o singură familie, glasurile noastre se amestecă în văzduh, gândurile noastre se întâlnesc atunci când le rostim. „Noi toţi suntem vecini în această lume", zice vocea plăcută a telegrafiei şi telefoniei fără fir. Iar noi, moştenitorii lui Marconi, îi suntem pe veci recunoscători că ne-a făcut să fim astfel. Numai că idealul său a rămas tot ideal, deci iluzie. Oamenii din veacul acesta întrebuinţează descoperirile şi invenţiunile tot pentru scopuri de distrugere!

Dar Marconi n'a găsit decât cheia care deschide marele tezaur al radio-undelor. Ce va mai aduce viitorul în direcţia aceasta nu putem să facem decât prognosticuri.

Minunea telefonului, de pildă, pentru noi nu mai există. Cu toate acestea Alexandru Bell, în clipele sale pline de entuziasm, n'a visat niciodată aventurile pe cari le va experimenta aparatul său. Oamenii de ştiinţă, făcând experienţă cu invenţia lui Bell, au reuşit să trimeată o „fotografie" prin telefon.

— E un lucru uşor, zic ei. Peste cincizeci de ani lumea va privi la telefoanele şi radio-urile noastre ca la nişte curiozităţi de muzeu. ‚Ce instrumente grosolane foloseau oamenii pe atunci!' vor spune oamenii cu un zâmbet în care nu va lipsi aerul de compătimire şi superioritate în acelaş timp. In zeci de laboratoare inginerii se îndeletnicesc cu perfecţionarea uneia din cele mai fantastice minuni — televiziunea.

Inchipuiţi-vă un telefon prevăzut cu un aparat de televiziune. Telefonul sună. Când ridici receptorul, deodată străluceşte o lumină. Pe un ecran din faţa voastră apare un chip. N'aveţi nevoie să mai întrebaţi cine este, pentrucă ochii voştri văd pe prietenul vostru, care este poate la zeci de kilometri depărtare.

— Alo! Cum te simţi? In dimineaţa aceasta arăţi bine.

Nu numai că vezi persoana cu care vorbeşti, dar şi coloarea feţii sale, roşeaţa buzelor, şi coloarea hainelor. Şi nu eşti legat de persoana aceea decât printr'un fir telefonic.

Dar acum ştiinţa ne făgăduieşte o minune şi mai mare. Să ne imaginăm cum va fi lumea peste câţiva ani.

Nu e nevoie să mai mergi pe stradă să iei parte la o reprezentaţie. Ziarele anunţă că programul distracţiilor de seară cuprinde şase puncte cari vor fi difuzate. Haut-parleur-ul vă serveşte şi ca ecran. Sau poate vreţi să asistaţi la o întrunire publică. Staţiunea „W-1975" difuzează tocmai ceea ce doriţi. Ascultaţi puţin, dar nu vă place. Nicio greutate. Răsuciţi butonul, şi *vedeţi* un match de foot-ball, care se joacă la câteva mii de kilometri. Stadionul cu tot vacarmul produs de mulţime este în casă la voi.

Pe o altă lungime de undă sunteţi transportaţi la o mare manifestaţie tocmai în Japonia, unde vedeţi pe un orator vorbind în limba sa ciudată. „Deschiderea Parlamentului englez", cetiţi în ziar. Aţi dori să auziţi pe regele Angliei vorbind. O chestie simplă. Răsuciţi butonul şi sunteţi în Londra, în Camera Lorzilor. Nu numai că auziţi pe rege, dar vedeţi şi mişcările. Observaţi chiar şi coloarea veşmântului său regesc.

Minunate lucruri! Şi câte vor mai urma! Putem spune că abia ne găsim în anticamera tainelor universului. Marconi a adormit în plină activitate, când era gata să mai uimească lumea cu încă noui minuni. Dar el a lăsat cheia urmaşilor săi, cari vor scoate din această taină a naturii multe lucruri, în aşteptarea cărora suntem.

Din toate cele spuse putem să tragem totuşi o concluzie, dacă aruncăm o privire generală asupra lucrurilor. Cele mai mari binecuvântări ale ştiinţei, dacă nu sunt folosite în scopuri bune, cum le-au sortit cei cari le-au dat realităţii, pot să ajungă cele mai mari blesteme, aducătoare de ruină şi decădere morală şi materială. In privinţa aceasta nu urmăm cu credincioşie dorinţele testamentare ale oamenilor de ştiinţă. Dar ar trebui şi trebue s'o facem spre binele şi fericirea noastră.

O staţiune de radio-emisiune.

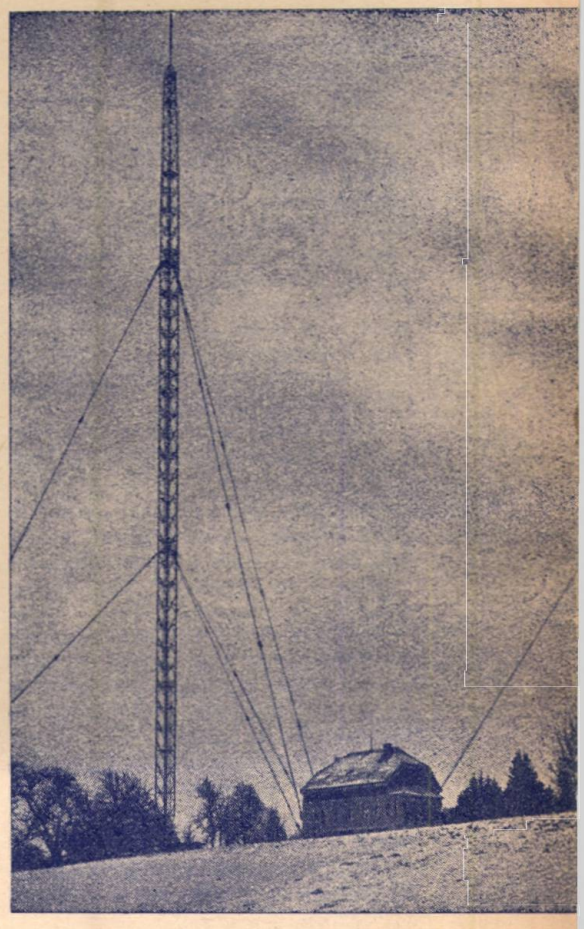

Liberări minunate

O priveliște dela poalele Alpilor.

Un om, vizitând Londra pentru prima oară, observă o ciudată aripă de moară de vânt pe turnul unei mari clădiri a unei bănci. Examinând-o mai de aproape, descoperi că era chipul unei mari lăcuste. Curios să afle motivul pentru care se făcuse o așa mare cinste unei lăcuste, vizitatorul intră înlăuntru și întrebă pe un cassier, de ce fusese aleasă o aripă așa ciudată pentru această clădire. Spre surprinderea lui, fu invitat politicos în biroul particular al directorului. Peste câteva clipe se găsi în fața unui om cu înfățișare distinsă, dar totuși cu o privire amabilă.

— Nu doresc să vă răpesc timpul dvs prețios, domnule, începu vizitatorul. Ceea ce m'a adus aci este că sunt foarte curios să știu de ce ați ales o astfel de aripă de moară de vânt pentru clădirea dvs. Este un lucru cu totul afară din comun, și am crezut că merită să întreb.

— Foarte bine ați făcut, răspunse directorul. Aripa aceasta are o însemnătate foarte deosebită pentru mine. Dacă vă interesează povestea am să vi-o istorisesc cu plăcere.

— Intr'o zi călduroasă de vară, acum patruzeci și patru de ani, un copilaș de vreo opt ani se întorcea acasă dela școala primară din satul vecin, când observă o mare lăcuste înaintea lui. El se opri s'o prindă, dar lăcusta sări mai departe înainte de a pune mâna pe ea. Era o lăcustă de o mărime neobișnuită și se hotărî s'o prindă cu orice preț. Mereu, mereu încercă s'o prindă, și de fiecare dată ea sărea mai departe. In cele din urmă se așeză pe vârful gardului din marginea drumului.

— Intr'o clipă ștrengarul se urcă pe gard, dar lăcusta sări în iarba cea înaltă de partea cealaltă. Ținând ochii ațintiți pe locul unde sărise, băiatul se strecură încetișor spre ea, crezând că de data aceasta o va prinde. Tocmai când se pregătea să facă ultima săritură după această insectă, văzu o legătură de cârpe aruncată în iarbă. Auzind un scâncet slab din direcția aceasta, el se opri să vadă ce este. Spre marea sa surprindere constată că este un copilaș, înfășurat în scutece și lăsat acolo să moară de foame.

— Când copilul începu să țipe, băiatul îl luă în brațe, exclamând cu plăcere: „O, în sfârșit am găsit un frățior! Ce mult are să se bucure mama!" El își duse cu grijă povara acasă. Povesti mamei cu de-a-măruntul împrejurările în cari-l găsise. Aceasta, după încercări infructuoase de a găsi pe părinți, se hotărî să-l adopte.

— Și domnule, conchise directorul băncii, copilul acela eram eu. Voiu crede totdeauna că Dumnezeu a folosit în ziua aceea o lăcustă neînsemnată ca să-mi salveze viața. Am așezat chipul uneia pe clădirea mea ca o aducere aminte a salvării mele acum mulți ani în urmă.

Un constructor de turle, în timp ce lucra la o turlă de biserică, observă că frânghia care-l ținea legat de clădire, se desleagă. Inainte de a o fi putut lega la loc, ea se desfăcuse de tot, și el se prăbuși pe poteca din marginea drumului. Dar... minune! In loc de a se fi sdrobit în bucăți, spre surprinderea sa, a căzut pe ceva moale. Sculându-se în picioare fără să aibă ceva, și uitându-se să vadă ce îi salvase viața, descoperi un mielușel care zăcea mort pe locul unde îl izbise. Animalul păscuse pe locul acesta unde căzuse el. „A doua oară un miel fusese sacrificat ca să-mi scape viața", era mărturia acestui om mulți ani după aceea; prima dată Mielul lui Dumnezeu, și apoi acest scump animal".

O pisică cenușie se pripăși cu pisoii ei în casa unui arendaș. Acesta nu prea avea plăcere de serviciile ei și se hotărî s'o alunge. Cu toate acestea fetița sa iubea pe Miți, așa că el a lăsat-o în pace. Dar simțind desgustul lui, care probabil fusese arătat mai mult sau mai puțin prin tratamentul aspru, ea își ascunse familia în fânul din șură.

Intr'o seară, arendașul se odihnea în

Un castel medieval.

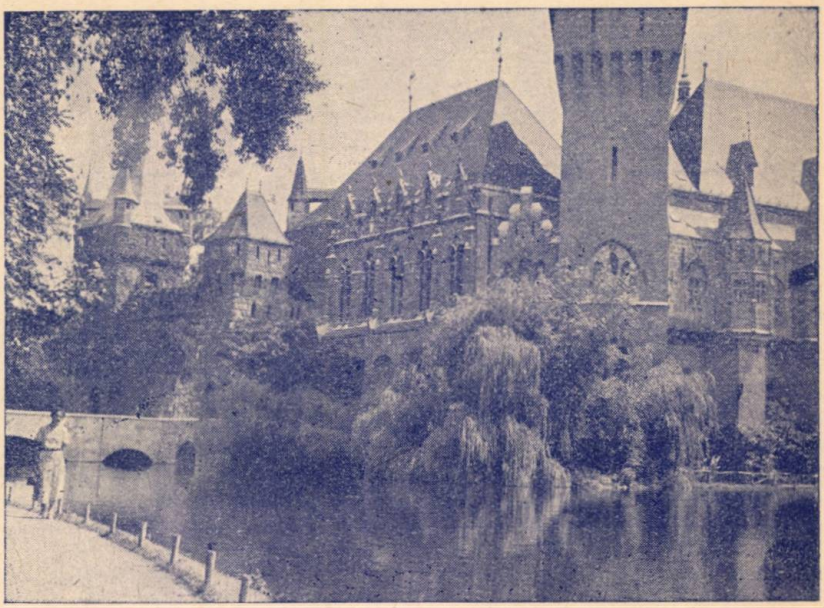

Cine te-a înșelat mai mult decât tu însuți?

Lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, natura, transformă şi inobilează fiinţa.

grădiniţa din faţa casei, când pisica se repezi spre locul unde era el, sări pe el, după aceea înapoi la pământ şi o luă la fugă spre şură. După ce repetă aceasta de mai multe ori, şi văzând că nu primeşte niciun răspuns din partea lui, ea alergă cu mare grabă în şură şi îşi aduse puii unul câte unul, grămădindu-i la picioarele lui. De data aceasta curiozitatea lui fu trezită, şi se luă după ea. Intrând în clădire, numaidecât îşi dădu seama că este vorba de foc. Flăcările ajunsese aproape la fân. Urmărind mai departe pisica, găsi pe copila sa dormind pe fân în locul unde se jucase cu pisoii. Imediat înţelese că pisica făcuse tot ce îi stătuse în putinţă ca să dea alarma. Cu toată lipsa sa de amabilitate, fetiţa sa fusese salvată de pisica ei favorită, nepoftita casei.

La o altă fermă, un curcan avea o deosebită plăcere să se joace cu fiul fermierului în vârstră de 1 an. Intr'o zi, când mama era înglotată cu treburi în jurul casei, copilul se târî de-a-buşelea afară în curte, mergând încoace şi încolo, aşa cum fac copiii. Când mama îi simţi lipsa, îl găsi tocmai în fundul curţii, cu curcanul umflându-se în pene şi pufnind din guşă înaintea lui. Când se opri să privească la ei pentru o clipă, curcanul începu să sară încoace şi încolo, bolborosind de-ţi lua auzul. Nefiind în stare să oprească mersul copilului curios, bolborositul său se înteţi şi creştea din ce în ce mai tare. Mama, observând aceasta, alergă în grabă, şi văzu cu groază cum un şarpe cu clopoţei înainta spre copilul ei. După ce trecu spaima, ea înălţă o rugăciune de mulţumire lui Dumnezeu, care folosise chiar şi un curcan ca să salveze viaţa copilului ei.

O găină a fost mijlocul de a salva viaţa unui soldat muribund pe câmpul de bătaie în timpul războiului mondial. El fusese doborît la pământ de un şrapnel în timp ce trecea cu grupa sa peste un câmp deschis, şi lăsat acolo să moară. După ce şi-a revenit în simţire, din pricina marei pierderi de sânge era prea slab spre a putea desface raniţa sa, şi neavând nici mâncare, nici apă, pierdu orice nădejde de vieaţă. Atunci el văzu o găină dela o fermă părăsită din vecinătate, apropiindu-se de el. Ea veni până aproape de el, făcu un ou, şi se depărtă. El mâncă oul, şi prin aceasta căpătă destule puteri ca să mai trăiască încă o noapte. A doua zi de dimineaţă găina veni şi făcu un alt ou. El îl mâncă şi pe acesta şi mai trăi încă o zi şi o noapte. Scena aceasta se repetă timp de cinci zile. In timpul acesta soldatul fu descoperit de societatea Crucea Roşie şi dus la spital. Aci îşi recăpătă sănătatea şi îşi predete inima lui Dumnezeu, care-l salvase în chip aşa de minunat.

Experienţa contelui Zizendorf, cu prilejul liberării sale din mâna Indienilor este cu totul neobişnuită. Aci Dumnezeu folosi un şarpe foarte primejdios ca să scape vieaţa servului Său, în loc de a-l scăpa de şarpe, cum ar fi fost natural.

Contele a fost primul alb care a intrat în valea Vyoming din Pensilvania. El venise să trăiască în mijlocul Indienilor Shawnee şi să le vorbească despre iubirea Mântuitorului. Stătuse câtva timp în mijlocul lor, fără niciun succes evident, când ei deveniră bănuitori şi se hotărîră să-l ucidă.

Intr'o noapte, o ceată de oameni anume aleasă, se apropie pe furiş de cortul său ca să-şi aducă la îndeplinire planurile criminale. La intrare găsiră numai o perdea. Dând-o la o parte şi uitându-se înlăuntru, rămaseră încremeniţi. Inainte de a se aşeza pe o grămadă de paie să scrie, contele făcuse un mic foc. El era aşa de adâncit în lucrul său, încât nici nu observase că un mare şarpe cu clopoţei târîndu-se din iarba dimprejur, se încolăcise binişor pe picioarele sale întinse, spre a se încălzi la foc. Ceata de ucigaşi văzând această, o luă la goană şi povesti tovarăşilor lor ceea ce văzuse în aceea noapte. „Marele Spirit ocroteşte pe omul alb, pentrucă nici chiar şarpele nu i-a făcut vreun rău", era declaraţia lor. „Noi nu vrem să-i facem niciun rău".

Cu adevărat „îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El, şi-i scapă de primejdie. Şi îngerii folosesc adesea mijloace pe cari noi nici nu ni le putem închipui, ca să aducă la îndeplinire planurile lui Dumnezeu faţă de copiii Săi.

G. L. Alexandru

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul V. No. 5/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E." Bucureşti 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Toamnă 'ntârziată.... Frunze de aramă
Zac împrăştiate pe cărări pustii.
Toamnă 'ntârziată.... Norii se destramă
Impânzind cu umbre dealuri şi câmpii.

Plâng pe sus cocorii pribegind departe
Inspre ţări cu soare şi cu cer senin.
Prin păduri şi 'n lungul văilor deşarte
Plânge 'ntruna, plânge, vântul peregrin.

Drumuri desfundate, pline cu noroi
Şerpuesc prin sate, şerpuesc prin lunci.
Trişti pe lângă care şi pe lângă boi
Vin din câmp ţăranii istoviţi de munci.

Florile din straturi, florile din glastre,
Sub sărutul brumii înfiorătoare
Mor tânjind de dorul zărilor albastre,
Mor tânjind de dorul zilelor cu soare.

Nesfârşiţii codrii de porumburi coapte
Freamătă'n amurguri clătinaţi de vânt.
Crânguri pustiite, tânguiri şi şoapte:
Iată ce aduce toamna pe pământ.

Despuiaţi de frunze plopii par schelete
Străjuind trestişul marginei de lac.
Lacrimi, — stropi de ploaie, — curg pe [îndelete
De sub geana sură-a cerului posac.

Toamnă 'ntârziată..... Păclele coboară
Pretutindeni grele şi apăsătoare.
Jalea şi tristeţea 'n inimi se strecoară
Căci natura moare, pretutindeni moare.

Ion Bătrâna Voivodeni

Edit. şi Tip. „C. E." Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116, Bucureşti IV.

Biblioteca [illegible]ţii Iaşi

1 ИЮЛ 1937

Paner de argint

O tânără căsnicie era desbinată pentru orice fel de motiv şi deseori se certau pentru lucruri de nimic. Intr'o zi, după o astfel de scenă neplăcută, tânăra femeie strigă:

— Asta nu poate să mai dureze. Noi trebue să ne despărţim. Chiar acum am să mă duc la un avocat pentru a pune la cale divorţul.

— Bine faci, îi răspunse el cu un aer serios. Tot aşa m'am gândit şi eu. Dar de multă vreme n'am fost de acord asupra acestui punct.

Zis şi făcut. Soţia se pregăti să plece, şi era aproape să iasă pe poartă, când soţul o opri cu aceste cuvinte:

— Inainte de a ne despărţi, să ne rugăm împreună. N'am făcut aceasta niciodată de când suntem căsătoriţi. Acesta a fost un rău şi mi se pare că el a adus blestemul asupra acestei case.

Şi se rugară. Vocea bărbătească a soţului repetă în chip simplu rugăciunea domnească, dar cu o aşa convingere încât se miră şi el, dar mai mult se miră tovarăşa sa. Când terminară, ea se aruncă în braţele lui şi se împăcară pentru totdeauna. Pentru ei a început o nouă vieaţă, şi, mână în mână, au trebuit să meargă multă vreme pe aceeaşi cale, privind sus.

***

John Randolph, un vestit bărbat de stat, simţea o deosebită plăcere să spună:

— In cariera mea aş fi ajuns de sigur un nelegiuit şi un păcătos dacă, în copilăria mea, mama mea nu m'ar fi obişnuit să împreun mâinile în fiecare dimineaţă pentru a repeta: *„Tatăl nostru care eşti în ceruri"*.

***

Un mare creştin, doctorul Moon, a fost lovit de orbire completă.

Alţi creştini se rugară neîncetat pentru vindecarea lui, dar fără niciun rezultat.

Atunci el strigă:

— Iţi mulţumesc, Dumnezeul meu, pentru „talantul" de a fi orb! Fă-mă în stare să-l preţuesc în aşa fel încât la venirea Domnului Isus, El să poată primi roadele sale!

El puse la lucru toată cultura sa ştiinţifică spre a inventa sistemul de cetire pentru orbi, sistem care-i poartă numele. Acesta se întrebuinţează în 492 de limbi şi dialecte şi prin ajutorul lui mii de orbi au găsit calea spre ceruri şi lumina sufletească.

Minunate sunt planurile lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor! Datoria noastră este să primim tot ce ne dă El, să ne lăsăm conduşi de mâna-I iubitoare şi să depunem energia noastră la picioarele Sale pentru binele şi fericirea semenilor noştri. Acesta este adevăratul rost al vieţii.

Jenny Lind, vestita cântăreaţă, intră într'o zi într'un magazin de articole muzicale, din Edimbourg, pentru a cumpăra câteva piese muzicale. Tânărul care o servea o întreabă dacă auzise vreodată pe celebra Jenny Lind cântând.

— Da, răspunse ea. Dar d-ta?

Nu, doamnă. Preţul unui loc e prea scump pentru mine.

— Ai fi aşa de bun să mă acompaniezi la pian pentru această bucată? întreabă ea, după ce îşi alese una. Aş dori s'o cânt înainte de a o cumpăra.

Tânărul o acompanie, doamna cântă, şi după ce termină, îi spuse: „Acum ai auzit pe Jenny Lind cântând".

***

Cineva asista acum douăzeci de ani la o adunare de rugăciuni care se ţinea la Londra în fiecare zi. Se poate să mai fie şi astăzi astfel de adunări. Printre asistenţi să găsea un amiral. Amiralul acesta cerea cu putere Dumnezeului Bibliei să trimeată suma care lipsea Societăţii Biblice Britanice şi Străine spre a-şi acoperi deficitul, care nu era cine ştie ce grozav de mare. Cineva care se găsea alături de amiral îl întrerupse şi zise:

— Lasă pe Dumnezeu în pace şi împlineşte d-ta lipsa cu carnetul de cecuri.

Amiralul înţelese şi trimise Societăţii Biblice un cec cu suma corespunzătoare deficitului.

***

Se povesteşte că Victor Hugo iubea foarte mult pe nepoţica sa, o copilă foarte vioaie şi neastâmpărată. Intr'o zi mama sa o ameninţă că timp de trei zile n'are să-i dea decât pâine şi apă, dacă are să se poarte tot aşa de rău. Nu peste mult, aceasta s'a şi întâmplat şi pedeapsa trebuia să fie aplicată. Ea se duse să ceară mijlocirea bunicului, care refuză să intervină.

— Atunci tu nu mă mai iubeşti, bunicule, zise copila.

— Ba da, eu te iubesc, zise marele om a cărui inimă era adânc mişcată de aceste cuvinte, eu te iubesc mai mult decât îţi închipui tu. Eu nu pot să înlătur pedeapsa dela tine, dar voiu lua parte la ea.

Timp de trei zile, bătrânul lăsă laoparte toate celelalte mâncări servite la masă, şi luă numai pâine şi apă împreună cu copila.

De atunci fetiţa n'a mai căzut în greşeală, de teamă ca bunicul ei să nu mai sufere din iubire pentru ea.

O! putere a iubirii! Noi cari dorim atât de mult să fim iubiţi, de ce nu învăţăm pe copiii noştri toată adâncimea iubirii lui Isus pentru sărmanii copii pierduţi?

Coperta: Natura vorbeşte.

Ideile mari fac oameni mari.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Toamnă rodnică

Sfârşit de toamnă . . . . . .

Toamna este unul din cele mai frumoase anotimpuri, pentrucă acum omul are prilejul să-şi vadă rodul muncii lui de un an întreg şi să se bucure de rezultate. Muncile şi oboselile istovitoare, arşiţa înnăbuşitoare a lunilor de vară, nopţile nedormite, necazurile îndurate, toate acestea sunt acum uitate cu desăvârşire. Bucuria şi seninătatea îi luminează faţa şi îi face inima să cânte de bucurie. Cât de adevărate sunt cuvintele Înţeleptului: „Mai frumos este sfârşitul unui lucru decât începutul lui"!

Toamna aceasta a fost peste aşteptări bogată în roade şi pentru noi. Sfârşitul ei, când putem să încheiem bilanţul unei activităţi, a dovedit aceasta cu prisosinţă. Strădaniile noastre, întărite de sprijinul neprecupeţit din partea Bunului Dumnezeu, au fost încoronate de succes. Un prilej de neţărmurită bucurie!

Cu numărul acesta se încheie un an de activitate întreprinsă pentru realizarea scopului arătat în subtitlul acestei publicaţii — îndrumarea morală a tineretului. Am muncit din greu un an întreg, şi am aşteptat să vedem roade, cari n'au întârziat să se arate. Scrisorile de mulţumire şi apreciere din partea multor cetitori abonaţi şi ocazionali, precum şi cererile repetate adresate administraţiei revistei pentru numere trecute, sunt tot atâtea dovezi că succesul dorit de noi a fost realizat. Toate mulţumirile pe cari le-am primit din partea multora pentru lupta noastră, noi le-am adresat Celui Atotputernic în Numele căruia am pornit la lucru şi care ne-a ajutat să repurtăm atâtea biruinţe până aci. Cu El vrem să pornim la lucru şi de aci înainte, mai ales că nevoile tineretului din ţara noastră se înmulţesc pe zi ce trece, şi se simte tot mai mult nevoia de îndrumare pentru paşii celor cari abia au trecut pragul căminului părintesc, ieşind de sub îngrijirea directă a părinţilor, spre a se avânta în lupta vieţii. O, şi lupta aceasta este aşa de grea când o duci singur! Şi este aşa de riscantă pentru cel care se bizue pe forţele lui şi pe înţelepciunea lui! De cele mai multe ori — dacă nu totdeauna — rezultatul este o înfrângere sigură şi dureroasă. De aceea este nevoie de îndrumători ai minţilor tinere, cari cu inimi pline de iubire şi mâini binevoi-

toare, să conducă pe tineri pe calea moralei, care le asigură fericirea şi face din ei fii demni ai neamului.

Şi în anul care a trecut, am privit cu durere la unele întâmplări îmmărmuritoare, petrecute în rândul celor tineri. Braţe desnădăjduite s'au încrucişat, dascălii tineretului şi-au dat părerea, s'au recomandat leacuri fel şi fel, ba unii, înspăimântaţi de monstruozitatea faptelor comise, au încercat să scoată pe făptuitori din rândul oamenilor sănătoşi, crezând că în chipul acesta vor şterge pata de murdărie, care ne urmăreşte pe toţi la fiecare pas, ca şi ochiul mustrător pe ucigaşul Cain, — pentrucă răul apasă asupra noastră a tuturor, şi dovedeşte o stare anormală în rândurile noastre, stare pe care avem datoria şi răspunderea de a o îndrepta cât mai neîntârziat, dacă vrem să nu fim martori la lucruri şi mai respingătoare.

Ciudat lucru însă! După trecere de câteva săptămâni dela săvârşirea faptelor incriminate, toţi au tăcut ca prin farmec. Amintirea

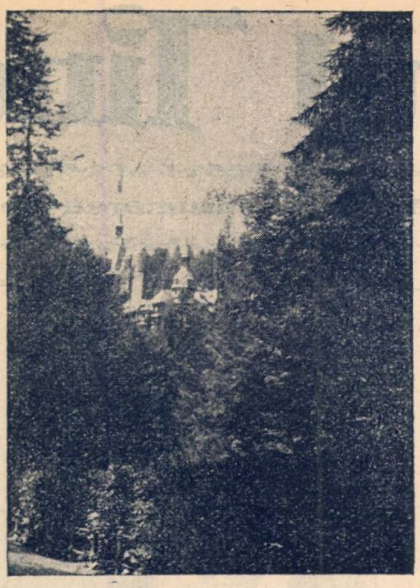

O minunată priveliştе pe lac, toamna.

a mai rămas doar în dosarele magistratului instructor, şi în minţile mai sensibile. Rămâne ca alte fapte şi mai rele, şi mai ieşite din comun, să ne trezească iar, spre a lua tot nişte măsuri pe cari să nu le aplice nimeni. Să fim noi oare numai nişte buni teoreticieni!? Pare că aici este partea în care greşim, aici este partea noastră de vină. Trebue să lucrăm, trebue să muncim din toate puterile, ca să ţinem piept valului năvalnic, care duce în adânc mulţimi de tineri. Tineretul este bunul neamului, pe care trebue să-l pregătim pentru zilele cari ne stau în faţă. Să ne îndreptăm atenţia spre tineri, pentrucă ei vor forma generaţia de mâine. Zilele sunt din ce în ce mai grele, vremurile se înrăutăţesc tot mai mult, şi avem nevoie de **bărbaţi integri,** — ideal la care trebue să fie învăţaţi tinerii să aspire, — cari să ştie ce trebue să facă atunci când au pus mâna pe cârmă.

Aceste zise mai sus, constitue programul de activitate pentru anul în care vom păşi curând. Rezultatele obţinute până acum ne umplu de însufleţire, ne dau mai mult curaj şi hotărîre, să luptăm mai departe pentru binele tineretului nostru. Ştim că aceasta este o luptă sfântă, şi vrem s'o ducem până la capăt. Vom avea de întâmpinat multe piedeci în calea noastră, pentrucă dorinţa de mai bine a fost totdeauna rău tâlmăcită de o lume înrăutăţită. Dar se vor găsi şi oameni de bine, cari ne vor da concursul. Biruinţa ne este asigurată, pentrucă Cel care este cu noi, este mai tare decât cel care este împotriva noastră. Inainte!

Red.

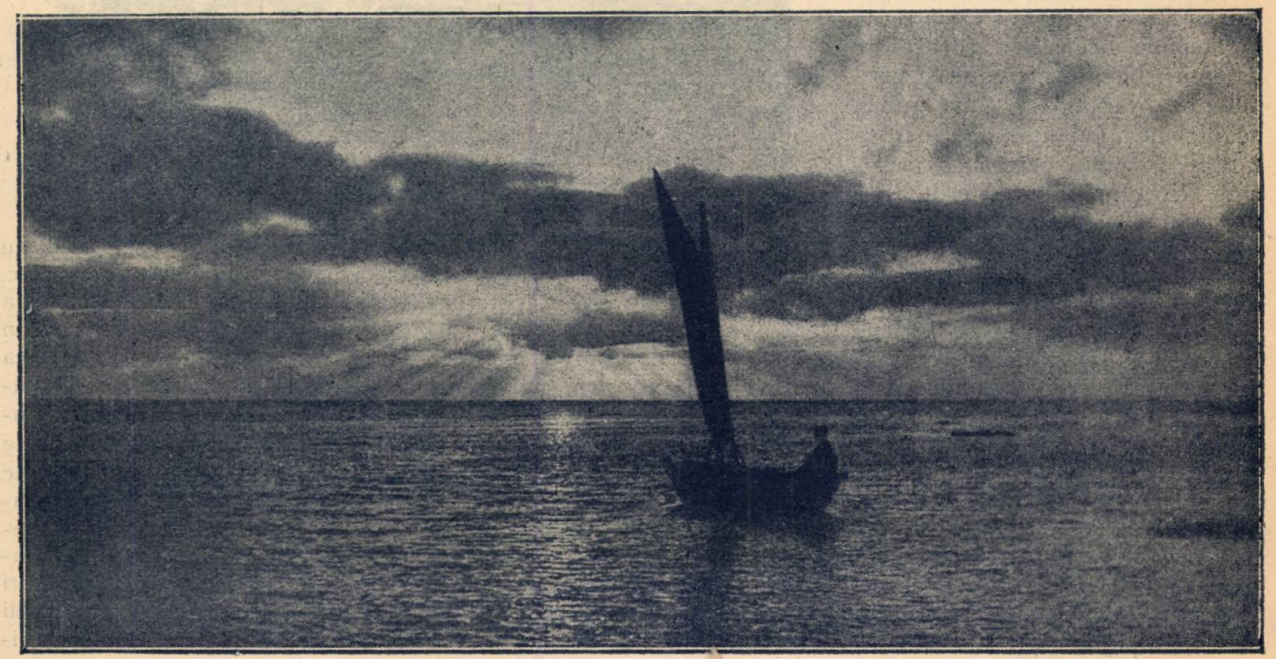

O obligaţie neîmplinită este ca o datorie neplătită.

Succes

Succesul se realizează prin muncă stăruitoare.

Ce este succesul? Răspunsurile la această întrebare sunt multe, şi definiţia e într'adevăr greu de dat; căci ceea ce unul ar putea socoti un succes glorios, ar putea fi socotit de altul ca o teribilă greşeală. Dicţionarul care-mi stă la dispoziţie, defineşte succesul ca fiind o prosperitate. Cu această definiţie se mulţumeşte cea mai mare parte a oamenilor de azi. Pentru ei câştigul bănesc este dovada succesului. Alţii pot avea prosperitate din belşug şi, totuşi, să simtă că nu au realizat niciun succes. Unii numesc succes o anumită poziţie socială. Alţii doresc să ajungă culmea în cele ale profesiunii lor ca: doctori, avocaţi şi chiar ca cerşetori şi hoţi. Da, se poate vorbi de aşa numite succese şi în lumea celor cari înşeală. Apoi, unii simt că au realizat un succes, atunci când au obţinut înalte diplome de studii.

Unii îşi pun înainte o ţintă înaltă în vieaţă şi, fiindcă n'au ajuns la această ţintă finală, socotesc că n'au avut reuşită în vieaţă, şi nu iau seama la ceea ce au împlinit, sau la binele pe care l-au realizat. Alţii îşi pun ţinta mult mai jos decât talentele şi posibilităţile lor; şi, fiindcă o ajung, socotesc că vieaţa lor a fost plină de succes.

Există astfel multe ţinte şi multe feluri de a măsura succesul, dar pentru mine succesul înseamnă să-ţi pui înainte o ţintă înaltă şi de preţ, şi apoi să faci orice sforţare fizică, mintală sau spirituală, posibilă, pentru a ajunge această ţintă, făcând lucrul cel mai bun, în tot timpul şi în orice condiţii.

Căci în definitiv succesul final e clădit dintr'o serie de succese mici. Vieaţa ar fi mai fericită, dacă ne-am da seama de acest fapt. Am avea mai multă plăcere şi satisfacţie zi cu zi, dacă am lua timp să ne bucurăm de fiecare din micile succese obişnuite. Aceasta ne-ar încuraja să înaintăm spre ţintă. Intr'o vieaţă cu adevărat mare, nu există niciun succes final; căci dacă un om, care ar putea să meargă mereu în frunte, se opreşte, el încetează de a mai avea succes şi înregistrează înfrângeri.

Oricine aleargă după succes, are o ţintă. Când aceasta este ajunsă, el se opreşte un moment şi se bucură de roadele ostenelilor sale. Dar partea tristă este că în lumea aceasta, unde există moarte şi desamăgire, acest punct este atins rareori sau niciodată. Este de asemenea trist, dar adevărat, că cei mai mulţi oameni cu vederi înalte, puşi în faţa morţii, ridică mâinile în disperare şi strigă: „Incă nu, eu n'am realizat succesul deplin". Ei n'au luat timp să se bucure de succesele mici din fiecare zi, şi moartea cea crudă îi lipseşte şi de succesul final; aşa că vieaţa n'a avut decât puţine bucurii pentru ei. Un succes adevărat nu vine din întâmplare. Totuşi unii vor mai de grabă să se încreadă în ceea ce ei numesc „noroc". Dacă însă vrem să avem succes, atunci trebue să facem planuri bune, să luăm hotărîri ferme şi apoi să lucrăm din greu la îndeplinirea lor. Dacă vrem să ne bucurăm de fericirea supremă, care vine pe urma succesului, atunci să fim gata să plătim preţul deplin pentru aceasta, prin muncă neobosită.

Aşa dar, alegeţi-vă o ţintă pentru vieaţă, un vârf înalt în albastrul cerului succeselor; şi opriţivă la fiecare pas, să vă bucuraţi de frumuseţea priveliştilor de-alungul drumului spre înălţime. Fiecare colină urcată este un succes, o mică ţintă atinsă, o mică reuşită. Oprindu-vă să vă bucuraţi de frumuseţile din jurul vostru, vă veţi simţi înviorati, încurajaţi şi inspiraţi, de a alerga să ajungeţi şi ultima mare înălţime.

Şi, dacă veţi avea fericirea să staţi pe vârful ei la apusul soarelui, să priviţi la cerul aurit al apusului, şi să aruncaţi apoi o privire înapoi şi spre cărarea prăpăstioasă pe care aţi urcat, veţi simţi bucuria produsă de adevăratul succes.

Traducere din **„The Youth's Instructor"**, de **Ilse Demetrescu.**

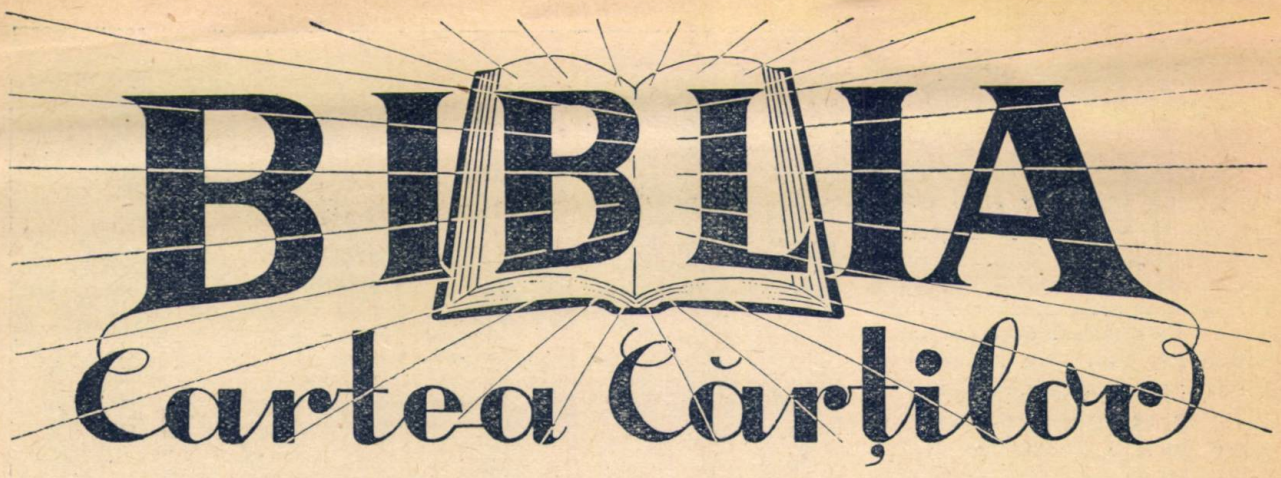

Profețiile — o dovadă că Biblia e de origină divină

M. Manea

Veacurile trecute dau mărturie despre împlinirea exactă a profețiilor date de prooroci — profeții cari pun Biblia în adevăratul ei loc de cinste, deosebind-o de celelalte cărți profane.

Oricine studiază cu atenție împlinirea profețiilor în lumina Bibliei și a istoriei este cuprins de o venerație sfântă față de Cuvântul lui Dumnezeu și devine mai credincios față de Acela care a descoperit mai dinainte soarta diferitelor țări și națiuni, a căror ridicare și cădere, profeții inspirați au prezis-o cu sute de ani înainte.

Profeții împlinite după mulți ani

Iosif, unul dintre cei doisprezece fii ai lui Iacob, a avut un vis dela Dumnezeu, prin care se prezicea că frații lui aveau să se plece în genunchi înaintea lui. Pentru acest vis tatăl lui l-a mustrat aspru, zicând: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni, eu, mama ta și frații tăi să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta?" Gen. 37, 10. De aceea frații lui au început să-l pismuiască, și ca să nu se împlinească visul ei îl vândură ca rob. Dumnezeu însă, în mâna căruia se află destinele omenirii, a condus lucrurile în așa fel că Iosif ajunse al doilea după faraonul Egiptului și după douăzeci de ani, frații lui, cari gândeau că pot să împiedece împlinirea celor prezise „s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui", fără să știe că el era Iosif, fratele lor. Gen. 44, 14. Când Iosif se descoperi fraților săi ei se umplură de spaimă, dar el le zise: „Dumnezeu m'a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie. Așa că nu voi m'ați trimis aici, ci Dumnezeu". Gen. 45, 7. 8.

Prima cetate pe care a distrus-o Iosua după ce a trecut Iordanul a fost Ierihonul. Sub influența Duhului Sfânt el rosti un blestem asupra Ierihonului: „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu prețul întâiului său născut îi va pune temeliile și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile!" Iosua 6, 26.

Această cetate ale cărei ziduri s'au prăbușit în chip misterios, trebuia să rămână o ruină ca o amintire a mâniei lui Dumnezeu. După ce au trecut mai bine de cinci secole, când poporul Izrail se îndepărtase de Dumnezeu, s'a ridicat un rege idolatru cu numele Ahab. Cât de exact s'au împlinit cele spuse de Iosua se poate vedea din cele întâmplate pe timpul acestui rege: „Pe vremea lui, Hill din Betel a zidit iarăși Ierihonul; i-a pus temeliile cu prețul lui Abiram, întâiul lui născut, și i-a pus porțile cu prețul lui Zegub, cel mai tânăr fiu al lui, după cuvântul pe care-l spusese Domnul prin Iosua, fiul lui Nun" 1 Regi 16, 34.

Istoria poporului Iudeu prezisă, s'a împlinit exact

Cuvântul lui Dumnezeu, cu mii de ani mai înainte, a prezis istoria poporului Iudeu, care rătăcește azi printre popoare străine, fără să mai poată alcătui un stat liber cum erau altădată. In zadar se cheltuesc în timpul nostru mulți bani, și se face mare propagandă printre Iudei pentru reconstituirea Palestinei de odinioară, căci cuvântul profeției trebue să se împlinească: „Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, dela o margine a pământului până la cealaltă .... între neamuri nu vei fi liniștit .... Domnul îți va da inimă fricoasă, ochi lâncezi, și sufletul îndurerat .... și nu vei fi sigur de viața ta". Deut. 28, 64—66.

Cine poate tăgădui adevărul acestor profeții, a căror împlinire exactă o vedem azi? Referindu-se la această profeție un autor zice: "Intre popoare Iudeii nu au o ființă statornică și picioarele lor n'au avut odihnă, după cum o mărturisește și legenda despre ‚Jidovul Rătăcitor' în cuvinte și în tablouri. Cu inima tremurândă, cu ochii topiți și sufletul însetat, Izrailul firesc nu este nicăeri sigur de viață și se teme zi și noapte. Mereu obosind pe drum, ei doresc să intre în țara strămoșilor lor și, cu toată bogăția și agerimea lor, aceasta rămâne tot în mâini străine .... Răspândiți între toate popoarele, fără o patrie proprie, ei formează o națiune cu totul caracteristică, fiind chiar prin exteriorul lor ușor de deosebit de celelalte națiuni".

Servul lui Dumnezeu inspirat prezise nimicirea poporului iudeu de către Romani: „Domnul va aduce de departe dela marginile pământului, un neam care va cădea peste tine cu sbor de vultur, un neam a cărui limbă nu o vei înțelege, un neam cu înfățișarea sălbatică și care nu se va sfii de cel bătrân, nici nu va avea milă de copii". Deut. 28, 49. 50.

Evenimentele îngrozitoare cari s'au petrecut la asediul Ierusalimului au fost de asemenea arătate mai dinainte de Cuvântul profetic: „Te va împresura în toate cetățile tale, până îți vor cădea zidurile, aceste ziduri înalte și tari, în cari îți puseseși încrederea..... In strâmtorarea și necazul în care te va duce vrăjmașul tău, vei mânca rodul trupului tău, carnea fiilor și fiicelor tale, pe cari ți-i va da Domnul, Dumnezeul tău". Deut. 28, 52. 53. Domnul Isus a prezis de asemenea acest eveniment: „Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile; te vor face una cu pământul pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentrucă n'ai cunoscut vremea când ai fost cercetat". Luca 19, 43. 44.

Copiii lui Dumnezeu nu lipsesc niciodată din mintea Lui.

Pe lângă cuvântul ne mincinos al profeției, înainte de căderea Ierusalimului s'au întâmplat semne și minuni cari arătau sfârșitul tragic al cetății și împlinirea exactă a profeției".

„Ca soli antimergători ai nenorocirii și judecății apărură semne și minuni. La mijlocul nopții se arătă o lumină supranaturală deasupra templului și altarului. La apusul soarelui se vedeau pe nori în formă de tablou, războinici înarmați și care de luptă ce se adunau pentru războiu. Preoții, cari slujeau noaptea în sanctuar fură îngroziți de glasuri misterioase; pământul se cutremura și o mulțime de glasuri se auzeau zicând: Să mergem de aici! Poarta cea mare dinspre răsărit care era atât de grea, că de abia douăzeci de oameni o puteau cu mare greutate închide, și ale cărei zăvoare de fier erau întărite adânc în zidul de piatră se deschise dela sine la miezul nopții.

„Timp de șapte ani, un bărbat cutreeră străzile Ierusalimului și vesti vaiul care avea să vină peste cetate. Zi și noapte el cânta această cântare jalnică: ‚Voci dela răsărit, voci de către miazănoapte, voci din cele patru vânturi, voci asupra Ierusalimului și a templului, voci asupra mirelui și a miresei, voci asupra întregului popor'. Această ființă ciudată fu întemnițată și biciuită; dar niciun cuvânt de durere nu putu fi scos de pe buzele lui. La batjocorile și chinurile la cari era supus, el răspundea numai astfel: ‚Vai Ierusalimul, vai, vai de locuitorii lui'. Strigătul său de avertizare nu încetă până ce și el fu ucis la cucerirea pe care el o profețise mai înainte". — *„Marea Luptă", p. 32.*

Istoria descrie în termeni foarte mișcători grozăviile ce s'au petrecut cu ocazia asedierii și căderii cetății Ierusalim.

Titu înconjură cetatea în timpul sărbătorii Paștelor când milioane de Iudei veniți din toate părțile se aflau înlăuntrul zidurilor. Impuținându-se hrana ei avură de trecut prin grozăviile foametei. Unii rodeau curelele de încins, încălțămintele din picioare și sacii de piele în cari păstrau muniția. Cei cari fugeau noaptea afară din cetate să caute iarbă, plante sau altceva spre a-și potoli foamea, fiind descoperiți erau pedepsiți cu moartea, sub torturile cele mai îngrozitoare. Cele mai bestiale chinuri erau întrebuințate de cei cari aveau puterea, spre a scoate dela cei apăsați de foame și ultimele resturi de alimente.

Multe mii au murit de foame și ciumă. Legăturile firești de iubire păreau să fie rupte acum. S'a putut vedea cum bărbatul trăda pe soția lui și soția pe bărbatul ei; iar copiii luau cu forța pâinea dela gura părinților lor bătrâni. Mamele înnebunite de foame au mâncat proprii lor copii și astfel s'a împlinit cuvântul profeției: „Femeile, cu toată mila lor, își fierb copiii, cari le slujesc ca hrană, în mijlocul prăpădului fiicei poporului meu". Plângerile 4, 10. „Femeia cea mai gingașă și cea mai miloasă dintre voi, ... va privi pe bărbatul care se odihnește la sânul ei, pe fiul și pe fiica ei, ieșită din coapsele ei.... căci ducând lipsă de toate îi va mânca în ascuns din pricina strâmtorării și necazului în care te va duce vrăjmașul tău în cetățile tale...". Deut. 28, 56. 57.

Dar profeția care prezise soarta acestui popor arăta și alte amănunte cari s'au împlinit în chip uimitor: „Și domnul te va întoarce pe corăbii în Egipt și vei face drumul acesta despre care spusesem: ‚Să nu-l mai vezi!' Acolo vă veți vinde vrăjmașilor voștri ca robi și roabe și nu va mai fi nimeni să vă cumpere". Deut. 28, 68. Iosif Flaviu spune că „După distrugerea Ierusalimului și cucerirea Palestinei toți Izrailiții trecuți de 17 ani, multe mii fură transportați pe corăbii în Egipt și vânduți acolo ca sclavi. Piața fu atât de ticsită de ebrei, încât se zice că un ebreu era vândut pentru o pereche de pantofi. In cele din urmă nevrând nimeni să-i cumpere, muriră de foame cam la trei mii de ebrei sclavi". *„Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?"* de P. Paulini p. 45. Tot Iosefus, evaluiază numărul morților cu ocazia asedierii Ierusalimului la un milion.

Distrugerea definitivă a cetății Ierusalim s'a împlinit mai târziu, sub domnia lui Adrian, în timpul răscoalei lui Barcoba, Mesia cel fals, când după unii istoriciani, 580.000 de Iudei au fost scălați în sânge. Guvernatorul Rufus a dat ordin să tragă o brazdă de plug, ca semn că templul și Ierusalimul nu va mai fi rezidit niciodată ca oraș iudeu.

„Ultimele dărâmături ale templului au fost însă înlăturate, când împăratul Iulian împins de ură împotriva creștinismului a căutat să slăbească o puternică dovadă a adevărului creștin, prin faptul că oferea iudeilor ajutorul său la reconstruirea templului lor. Din toate părțile imperiului veneau iudeii înlăturând dărâmăturile cu lopeți de argint și șorțuri de mătase și deschizându-se orice pungă pentru contribuții benevole; și ‚poruncile unui mare monarh au fost împlinite cu entuziasmul unui popor întreg'. Toate au fost însă în zadar; cutremure de pământ, vârtejuri și incendii au împrăștiat materialele de clădire, până ce în cele din urmă lucrătorii renunțară la continuarea clădirii".

„Incercând ..... să desmintă profeția Domnului, el a dovedit și mai mult adevărul ei. Ei singuri au nimicit ultimele dărâmături ale clădirii celei vechi, sperând că vor putea reconstrui întregul din nou".

„Niciun oraș nu a fost de atâtea ori asediat ca Ierusalimul — adică de 33 ori — niciun oraș n'a fost dărâmat de atâtea ori și atât de radical; și din cauza niciunui oraș nu s'a vărsat atâta sânge în zadar precum în jurul Ieru-Salimului — cetatea păcii". — *„In umbra marilor evenimente", pp. 50. 52. 53.*

Implinirea profețiilor cu atâta preciziune ar trebui să ne determine să studiem și mai mult Biblia. Profețiile constitue cel mai puternic apel către oameni, ca să recunoască pe Bunul Dumnezeu și să considere Biblia ca drept cuvânt inspirat al Său. Iubite Cetitor, care este poziția ta față de Biblie?

Corabia lumii e în primejdie să naufragieze, pentrucă nu se călăuzește după lumina farului care e Cuvântul lui Dumnezeu.

Mama

Mama nu va fi mai puţin indispensabilă copiilor mari, ca atunci când aceştia erau mici; din contră, trecând în vârsta adolescenţei, această epocă cu crize de neînlăturat pentru tineret, ea va fi mai aproape de ei ca animatoarea, sfătuitoarea şi ocrotitoarea lor.

Greutăţile pe cari le întâmpină tineretul în această vârstă, determină viitorul lor; de aceea mama îi va îndemna să înceapă o luptă nemiloasă împotriva eului lor, şlefuind astfel caracterul pe baza principiilor divine.

Mama urzeşte în rugăciuni stăruitoare cele mai nobile aspiraţiuni pentru copiii ei greu încercaţi. Potrivit vieţii sufleteşti a fiecăruia, ea va căuta să înlocuiască din fantezia lor sensibilă toate impresiile dăunătoare, umplându-le mintea şi inima cu cele mai nobile exemple din viaţa adevăraţilor oameni mari. Băieţilor le va înfăţişa pe Eroul voinţei, al curajului, al abnegaţiunii, întrupat în Mântuitorul de pe Golgota, iar fetele vor fi mai mult impresionate de blândeţea, bunătatea, mila lui Isus, căci aceasta face parte din firea naturală a fiecăruia.

Cu cât furtunile primăverii vor sgudui tânărul vlăstar, cu atât mai aproape se simte mama chemată de copiii ei, nu ca un educator de profesie, ci sub învelişul plăcut al unei adevărate prietene, credincioase şi desinteresate, cum numai o mamă poate fi. Deşi lucrarea ei nu este observată de privirile superficiale, totuşi ea câştigă toată încrederea, toată intimitatea lor, sădind în inima lor acea oroare faţă de păcat, care a caracterizat pe cei mai de seamă eroi ai creştinătăţii.

Ea caută să-i lege bine cu armele izbânzii, care sunt: ţinta înaltă a vieţii şi rugăciunea stăruitoare. Ţinta orientează caracterul, iar caracterul determină destinul. Tot ea caută să-i convingă că cine se sbate după un succes meritos, nu poate pierde din orizont acest far luminos de nădejde care este măreaţa ţintă a creştinului, ţintă propusă de însuşi Isus, Biruitorul lumii: de a deveni fii şi fiice ale Celui Prea Inalt, prin sfinţirea caracterului.

Rugăciunea, acea putere lăuntrică, ce izvorăşte dintr'o tainică dorinţă după o vieaţă mai bună, mai rodnică, mai curată, este cel mai sigur mijloc pentru atingerea înaltei ţinte. Rugăciunea trebue să devie o experienţă deosebită în vieaţa tineretului, pentrucă ea este o legătură între puterea slabă a tinerimii cu puterile divine, este ca o stâncă puternică în furia valurilor vieţii.

Mama vă va întoarce de pe calea vanitoasă a lumii, brăzdată cu decepţii sângeroase, de cari ar dori atât de arzător să fiţi feriţi, şi vă va îndrepta pe cărarea unei vieţi sobre spre datorie şi bucurii curate; numai să nu vă lăsaţi îndepărtaţi de aceste aripi ocrotitoare.

In simplitatea ei impunătoare, veţi fi feriţi de mândrie şi gelozie; vieaţa ei cumpătată şi bine chibzuită vă va dărui cel mai mare bun: mulţumirea. Frumosul şi armoniosul îl va descoperi ochilor voştri în măreţul templu al naturii, unde se zăresc încă urmele Creatorului. Cântecele pline de laudă, intonate de inima încercată a mamei, devin o rugăciune, un ecou din sfere mai înalte, mai sfinte decât cele în cari peregrinăm.

Deşi acţiunea ce exercită o adevărată mamă nu este totdeauna în deajuns de apreciată, şi influenţa sa este aşa de puţin vizibilă şi se măsoară aşa de greu, mama nu se sinchiseşte deloc de aprecierile exterioare, ea nu se gândeşte decât să fie mamă după impulsiunea instinctului. In aceasta stă secretul succesului ei. Nu e mamă din principiu, ci prin natura sa.

Una din caracteristicile primordiale ale mamei este devotamentul său plin de abnegaţie. Pentru ea nu există egoism, ea nu trăieşte decât pentru copiii ei. Pentru ea „a exista" înseamnă a se preda pe de-a'ntregul pentru copiii ei.

Singura ocupaţie potrivită femeii este deci iubirea de mamă: iubire a da, iubire a vorbi, iubire a cugeta, iubire a trezi; aceasta este lucrarea nobilă a femeii creştine din toate timpurile.

Elena Păunescu-Blaşiu

Cetiţi şi răspândiţi

Amicul Tinerimii

Totdeauna necinstea dă în vileag pe cel care o săvârşeşte.

Generaţia tânără şi viitorul

Biblioteca Universităţii

Dacă privim astăzi în lume şi în vieaţa popoarelor, vedem că se dă o mare luptă pentru tineret. Orice om îşi dă seamă că viitorul aparţine tinerilor şi dacă vrea cineva să aibă viitorul, trebue să aibă pe tineri. „Tineretul este viitorul", aceasta este negreşit o concluzie foarte logică. Dar dacă mergem mai departe putem spune: Ceea ce este tineretul, aceea va fi şi viitorul, sau viitorul va fi ceea ce vor face tinerii din el.

Vieaţa tineretului zilelor noastre — e trist, dar trebue să spunem — e departe de a fi cea ideală. Formarea caracterului este foarte mult neluată în seamă. Inima şi caracterul sunt lăsate la o parte. Se crede că dacă cineva ştie **mult** şi a învăţat **mult,** şi este **mult.** Aruncaţi-vă privirile pe coloanele ziarelor: Un student a împuşcat şase persoane şi apoi s'a sinucis; un student împuşcă o femeie şi apoi se sinucide; unul s'a otrăvit; altul s'a aruncat înaintea trenului etc. Să ne gândim la tânărul student chimist care şi-a măcelărit părinţii cu un sadism uluitor. La ce bun toată învăţătura lui? Primăvara trecută au avut loc o mulţime de sinucideri între tinerii din clasele superioare de liceu. Deseori se aude de banditisme şi hoţii comise de ei. De ce atâtea minţi desechilibrate, şi atâtea suflete prinse în chip iremediabil în mrejele decăderii? De ce atunci când vieaţa este mai frumoasă şi viitorul le surâde, tinerii îşi pun capăt vieţii? Soarta? Nici vorbă! „Fiecare este făuritorul soartei sale", spunea marele critic german Lessing. Atunci care să fie cauza?

Mulţi au constatat că vina stă în însăşi învăţătura care se predă în şcoli. Evoluţionismul învaţă că totul a luat naştere din nimic, în mod spontan; că tot ce este organism viu, evoluiază, că omul este o fiinţă superioară ai cărei strămoşi trebue căutaţi printre maimuţele antropoide, şi alte teorii de felul acesta. Acest articol nu ţinteşte să combată evoluţionismul, dar este un rău de neiertat astăzi când totul se bazează pe logică, să se facă o greşeală atât de nelogică. Savanţii zilelor noastre nici nu se mai pot hazarda să mai creadă aşa ceva. Aceasta este ceva vechiu şi demodat deoarece nu corespunde realităţii. Observaţiile biologilor şi antropologilor duc la concluzia că în natură are loc un proces contrar evoluţiei, un proces de degenerare. Se ştie că plantele, animalele şi oamenii din trecut au fost cu mult superiori în ce priveşte vitalitatea şi constituţia fizică, celor de astăzi. Multe specii de animale au dispărut încă de acum câteva secole şi dispar chiar în zilele noastre. Geologii, cercetând straturile pământului, după cari se socoteşte timpul „de formare a pământului", şi văzând că de multe ori straturile „vechi" sunt deasupra, şi cele „noui" sunt dedesubt, au ajuns la concluzii, a căror caracteristică e cuprinsă în aceste cuvinte ale unuia dintre ei: „Să mă scuzaţi, Domnilor, dacă trebue să vă spun că după teoriile geologiei eu singur nu mai ştiu dacă stau în cap sau în picioare".

Tineretul este o energie care trebue captată şi folosită pentru binele societăţii.

Creşterea fără pereche a ştiinţei în ultimul secol se datoreşte unei intervenţii divine, prezisă de Biblie. Dar evoluţionismul nu este o ştiinţă, ci este o religie modernă, care convine celor ce doresc să trăiască după poftele lor. Dacă după mintea lor nu mai există Dumnezeu care trage la răspundere pe oameni pentru nelegiuirile lor, ei sunt liberi să facă ce vor.

Dacă nu le mai place vieaţa, şi-o curmă, căci doar carne sunt, şi s'a terminat totul. La această concluzie a ajuns şi filosoful Nietsche, anume că dacă cineva nu se simte bine pe pământ, poate să-şi tragă un glonte în cap, căci e mai bine aşa. Puterile întunerecului ţin pe oameni încătuşaţi în aceste păreri.

Evoluţionismul este o Evanghelie a desnădejdii care degradează pe om şi îl desorientează. El arată vieaţa ca neavând niciun rost, şi de aceea mulţi tineri se avântă în tot felul de plăceri destrăbălate, sorbind până în fund paharul cel amăgitor al patimilor, pentru ca apoi să-i simtă toată amărăciunea, şi să se scuture de vieaţa aceasta ca de nimica. Iată cauza stării nenorocite a generaţiei tinere.

Poetul german Schiller a spus următoarele cuvinte: „Cine a ajuns odată până acolo, încât să desvolte mintea şi inteligenţa în dauna inimii, pentru acela lucrurile cele mai sfinte nu mai sunt sfinte, pentru acela Dumnezeirea şi omenirea nu mai valorează nimic, în ochii lui cele două lumi nu mai există". Aceste cuvinte sunt adevărate şi îşi găsesc împlinirea în timpurile noastre. In lumea de astăzi nu se mai găseşte nimic stabil, totul pare zadarnic. In ştiinţă şi filosofie nu se găseşte satisfacţie sufletească. Dar există o stâncă ceva stabil, ceva neclintit de-a-lungul veacurilor şi aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu, vieaţa lui Isus. O! dacă m'ai crede, stimate cetitor! Dar parcă văd cum ţi se încreţeşte fruntea şi spui încet: „Vine cu religia". Dar aşa este. Dacă cineva doreşte să studieze astăzi ştiinţele pozitive ca medicina, chimia şi tehnica, el trebue să lucreze în laboratoare. Altfel este cu neputinţă a cunoaşte aceste ştiinţe. Tot aşa dacă doreşte cineva să studieze învăţăturile lui Isus, trebue să le aplice în vieaţa sa, orice jertfă l-ar costa. In zadar ar căuta cineva să le cunoască teoretic, nu va ajunge la niciun rezultat dacă nu ajunge la o cunoaştere experimentală. Timpul cel mai potrivit pentru studiu este tinereţea, când forţele corporale şi intelectuale sunt în desvoltare. O, dacă ar fi aplicate principiile biblice, ce rezultate minunate s'ar obţine! „Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Lui este mai înalt decât poate să ajungă cel mai înalt gând omenesc!" In tinereţe orice clipă este scumpă. Activitatea minţii creşte şi dacă atunci este ocupată cu lucruri rele, totul este pierdut. Puneţi puterile voastre în serviciul lui Hristos şi veţi avea o mare răsplată în vieaţa aceasta şi în cea viitoare. „Tinereţea este timpul semănatului".

Despre un tânăr student devotat lui Isus, am cetit nu de mult următoarele:

Luând parte la un concurs dela Universitatea din Sidney, Australia, a câştigat premiul întâi de 1.600 de dolari. Aceasta îi asigura un studiu pe patru ani de zile în mod gratuit. După aceea el a luat parte la concursul pentru premiul „Whitworth" care se împarte în imperiul britanic la cei mai buni studenţi ingineri. Intre cei 5.000 de concurenţi a fost şi tânărul student. El a câştigat acest premiu şi aceasta i-a asigurat o călătorie pentru studii de specializare în Statele-Unite ale Americii. Guvernul australian, care nu dorea să piardă pe acest tânăr talentat, a trimes un avion după el ca să-l aducă în capitală şi i-a oferit cinci posturi la stat, dintre cari el putea să aleagă. El s'a decis să se ducă în străinătate pentru studii. Dar el n'a fost numai un tânăr distins în chestiunile tehnice ci a fost şi un bun creştin şi lucrase mulţi ani în Comunitatea din care făcea parte, ca preşedinte al Cercului Tinerimii. Ce oare îl deosebea atât de mult de ceilalţi studenţi? Cu siguranţă, faptul că trăia după principiile biblice şi se abţinea de ceea ce ar fi putut să-i slăbească corpul. El trăia ca un Daniel şi ca un Iosif, despre cari se spunea că erau cu mult mai înţelepţi decât toţi ceilalţi.

Isus poate face din oricine un om nobil şi înţelept, numai să se predea Lui. Tinerilor, căutaţi legătura cu cerul, căutaţi-o în Biblie şi cu siguranţă o veţi găsi. Cerul ne iubeşte şi doreşte să ne vadă fericiţi. Urmaţi lui Isus şi trăiţi după această maximă: „Roagă-te şi lucrează". Ascultă acum, poate mâine va fi prea târziu.

O. Gerea

Generaţia tânără tinde să lase la o parte ocupaţiile serioase şi folositoare, spre a se deda sportului şi altor îndeletniciri uşuratice. Elevi de liceu în grevă, cerând mai mult timp liber pentru sport.

Bogăţia face prieteni — sărăcia îi dovedeşte.

David

Un cântăreț iscusit
Un viteaz fără pereche

Intre caracterele cele mai atrăgătoare din vremurile Vechiului Testament, cel puțin pentru tineret, este fără îndoială David, fiul lui Işai.

Fiind cel mai tânăr dintr'o mare familie de băieți, a fost ales să rămână acasă cu bătrânii. Datoria lui era să păstorească oile. Frații cei mai în vârstă se dedicară vieții mai agitate a armelor. Ei plecase să lupte împreună cu ceilalți din popor împotriva Filistenilor, cu cari Izrailiții au avut mult de a face în istoria lor.

Ocupația aceasta de păstor făcea să aibă mult timp liber, pe care tânărul David îl folosea foarte bine. El își luase o harfă cu care își petrecea orele de singurătate, însoțit numai de oile sale pe pajiștele înverzite din împrejurimile Betleemului, și prin exercițiu neîntrerupt ajunsese un muzicant foarte iscusit. Faima sa se dusese până departe de Betleem. Sute de persoane fusese însuflețite și încântate de sunetele armonioase pe cari degetele sale le scotea din harfa sa iubită. Maestrul care îl învățase în această artă prea frumoasă, care înalță sufletul omenesc spre sfere înalte de simțire și meditare, nu era altcineva decât natura cu toate frumusețile ei încântătoare. Colinele pline de verdeață, cari se profilau la orizont, crângurile și pădurile al căror frunziș foșnea la adierea vântului, au fost conservatorul în care David a ascultat muzica plină de farmec a murmurului pârâiașului, ciripitul cel vesel al păsărelor, cântul cel delicat și plin de măiestrie al privighetorilor, trilurile ciocârliilor în răcoarea dimineții, freamătul codrului bătut de furtună, în sfârșit toată simfonia naturii, atât de diversă în părțile acelea. Degetele sale erau așa de iscusite, că puteau să scoată din harfa sa toate sunetele acestea naturale.

Dar David mai era și un poet talentat; și tot natura fusese aceea care deșteptase în el simțul poeziei și un neasemuit spirit de pătrundere și observație. Fermecat de diminețile acelea încântătoare cari îl găseau cu oile sale la păsune, iată cari erau simțimintele lui:

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu,
Și întinderea lor vestește lucrarea mâi-
[nilor Lui.
O zi istorisește alteia acest lucru,
O noapte dă de știre alteia despre El.
Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte,
Al căror sunet să fie auzit:
Dar răsunetul lor străbate tot pământul,
Și glasul lor merge până la marginile
[lumii.

In ceruri El a întins un cort soarelui.
Și soarele, ca un mire, care iese din
[odaia lui de nuntă,
Se aruncă în drumul lui cu bucuria unui
[viteaz;
Răsare la un capăt al cerurilor,
Și își isprăvește drumul la celalt capăt;
Nimic nu se ascunde de căldura lui".

Dar nu se mulțumea numai să admire și să versifice aceste frumuseți în rime cari au rămas nepieritoare, ci el merge și mai departe. Sufletul său izbucnește în admirație față de Acela care a făcut toate aceste minuni:

„Legea Domnului este desăvârșită, și
[înviorează sufletul;
Mărturia Domnului este adevărată
Și dă înțelepciune celui neștiutor.

Inapoia tuturor lucrurilor din natură el vede degetul unui Dumnezeu puternic, care făcuse toate lucrurile „cu suflarea gurei Lui", un Dumnezeu înfricoșat, când Se scoală să judece pământul din pricina păcătoșeniei oamenilor, dar și plin de iubire și milă pentru cel sdrobit cu inima.

Gândindu-se la raportul dintre păstor și oile sale, la grija iubitoare cu care trebue să le ocrotească împotriva animalelor de pradă, și să le conducă în locuri unde pot să găsească hrană din belșug și tot ce le trebue, David compuse unul din cei mai frumoși și mai plini de mângâiere dintre psalmii săi, care este un balsam pentru sufletul omenesc sbuciumat și pândit de atâtea primejdii:

„Domnul este păstorul meu:
Nu voiu duce lipsă de nimic.

El mă paşte în păşuni verzi,
Şi mă duce la ape de odihnă;

Imi înviorează sufletul,
Şi mă povăţueşte pe cărări drepte,
Din pricina Numelui Său.
Chiar dacă ar fi să umblu

Prin valea umbrei morţii,
Nu mă tem de niciun rău,
Căci Tu eşti cu mine.
Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie..."

Dar să ne întoarcem la persoana tânărului David. El era răspunzător de siguranţa turmei sale, şi spre a fi în stare s'o protejeze de atacurile lupilor şi altor animale primejdioase, mânuia cu o aşa îndemânare praştia, că putea să lovească cu piatra chiar la semn. Fără îndoială că el nu se folosea de praştie ca să vâneze păsărelele cele drăgălaşe cari îi ieşeau în cale, şi-i făcea o deosebită plăcere să le asculte. Dar era vai de fiara aceea care îşi făcea apariţia în jurul turmei. David era dintre puţinii tineri cari nu se prea tem de nimic. El nu s'a dat niciodată în lături din faţa primejdiei. Când leul şi ursul au venit la oi, el i-a omorît pe amândoi. Poate că alţi păstori s'ar fi gândit mai mult la vieaţa lor, şi în faţa acestei primejdii ar fi lăsat turma şi ar fi luat-o la fugă. Dar David n'a făcut aşa. El era un adevărat păstor.

Această experienţă cu oile sale e o dovadă a însuşirilor sale alese. Gustul său artistic s'a desvoltat în foarte mare măsură. El iubea muzica şi poezia, şi a dat la lumină multe lucrări de natura aceasta, cari au fost o bucurie şi o mângâiere pentru veacurile următoare. In singurătate şi primejdie, el a învăţat să se încreadă în Dumnezeu şi să se bizue pe iubirea şi ocrotirea Sa. In felul acesta, departe între munţi, Domnul Işi pregăti un tânăr după inima Lui. Plin de încredere în Dumnezeu, viteaz, iubitor, talentat, el avea să fie pregătit în singurătate în vedera unei mari lucrări pentru Dumnezeu.

Odată tatăl îl trimese la oştire cu merinde pentru fraţii săi. Era o ocazie deosebită pentru tinerelul acesta cu faţă frumoasă şi păr bălai. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Cele două oştiri, a Filistenilor şi a Izrailiţilor, erau faţă în faţă, dar nu se dădea nicio luptă. Un uriaş ieşea din mijlocul oastei Filistenilor în fiecare zi şi provoca pe Izrailiţi să aleagă pe cel mai tare din rândurile lor, care îndrăzneşte să iasă înaintea lui pentru o luptă pe vieaţă şi pe moarte. Soarta amândoror naţiunilor atârna de rezultatul acestui duel. Nimeni dintre Izrailiţi nu îndrăznea să iasă înaintea acestui înfricoşător Goliat. Zi după zi în-

frunta pe Izrail, spre ruşinea şi umilirea lor.

In ziua când David veni pe câmpul de bătaie, uriaşul ieşi iarăşi înainte cu cuvintele sale provocătoare. Băiatului i se păru un lucru foarte ciudat că nu e nimeni care să aibă destulă credinţă în Domnul şi să iasă împotriva lui. In cele din urmă se oferi să meargă el. Războinicii încercaţi ai lui Izrail şi împăratul Saul, socoteau o adevărată sinucidere ca un băieţaş fără experienţă să încerce un asemenea lucru. David răspunse: „Robul tău păştea oile tatălui său. Şi când un leu sau un urs venea să ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam şi-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam, şi-l omoram. Aşa a doborît robul tău leul şi ursul; şi cu Filisteanul acesta, cu acest netăiat împrejur, va fi ca şi cu unul din ei, căci a ocărît oştirea Dumnezeului celui viu.... Domnul, care m'a izbăvit din ghiara leului, şi din laba ursului, mă va izbăvi şi din mâna acestui Filistean".

Când auzi Saul aceste cuvinte pline de credinţă, s'a lăsat convins şi a zis lui David: „Du-te, şi Domnul să fie cu tine!" Şi se duse. Işi alese cinci pietre netede din pârâu, bune pentru praştie, pe cari le puse în traista sa de păstor, îşi luă toiagul, şi ieşi pe câmpul de bătaie ca să întâmpine pe Goliat. Uriaşul fu uimit când văzu un băiat cu picioarele goale şi rezămându-se într'un băţ, venind spre el. Credea că Saul îşi bate joc de el, şi mai, mai, să-şi iasă din sărite. Blestemă pe David pe dumnezeii lui şi se apropie de el, dând coiful care-i acoperea capul puţin mai pe ceafă, ca să vadă pe băieţaşul acesta. Dar tocmai aci a fost greşeala lui, pentrucă fruntea rămasă descoperită i-a oferit lui David un loc de ţintă pentru praştia lui. Amândouă armatele stau faţă în faţă, privind cu respiraţia întretăiată. Mai ales Filistenii erau foarte nerăbdători să vadă ce-o să iasă din toate acestea. Izrailiţii erau îngrijoraţi mai mult decât se poate spune.

Dar rezultatul s'a văzut numaidecât. David se repezi pe câmpul de bătaie, cu o piatră în praştie. Goliat înainta şi el, foarte încrezut în puterile lui, având pe cineva care-i purta scutul. Tânărul David învârti praştia de câteva ori şi..... sbrrrr.... dădu drumul pietrei, care sbură ca o săgeată. Se auzi un pocnet scurt, uriaşul se împleteci pe picioare şi căzu la pământ. Fusese lovit drept în frunte, pe locul rămas descoperit.

David se repezi, apucă cu mâinile amândouă sabia gigantului şi dintr'o lovitură îi tăie capul. Bătălia aceasta inegală, între tânărul care venea în numele lui Dumnezeu, şi uriaşul care venise în puterea sa, s'a consumat în câteva secunde. Filistenii, îngroziţi de moartea şampionului lor, o luară la fugă, urmăriţi de Izrailiţi. Aceasta a fost o zi de triumf pentru armata lui Saul. Credinţa cea simplă a lui David în providenţa conducătoare a lui Dumnezeu a schimbat soarta bătăliei, şi poporul său a fost liberat.

După această izbândă, David s'a întors înapoi la oiţele sale dragi, în mijlocul naturii pe care o iubea mult. Dar n'a fost lăsat multă vreme să ducă această vieaţă liniştită de păstor. Intâmplarea cu uriaşul îl făcuse erou popular. Curând avea să fie chemat la conducerea armatei. Evenimentele se precipitară cu repeziciune. Gelozia lui Saul constrânse pe David să ia calea exilului, dar nu pentru mult timp, deoarece Dumnezeu conduse lucrurile în aşa fel că el fu chemat ca păstor peste turma lui Izrail. In această poziţie, el a înălţat împărăţia la o strălucire şi putere, cum nu mai ajunsese mai înainte.

Talanţii pe cari David îi desvoltase prin împlinirea umilelor sale îndatoriri, n'au fost altceva decât trepte spre grandoarea la care a ajuns. Lecţia credinţei în Dumnezeu, pe care el o învăţase încă din anii fragezi ai copilăriei şi tinereţii, a făcut din el un bărbat pe umerii căruia Dumnezeu putea să pună răspunderi grele. Cu toate că a făcut greşeli mari în timpul vieţii sale, inima sa a fost neîntrerupt întoarsă spre Dumnezeu, şi a fost totdeauna gata să recunoască greşelile sale. Aceste însuşiri a făcut din el un bărbat pe care Dumnezeu avea plăcere să-l onoreze. De-a-lungul veşniciei, Fiul lui Dumnezeu ca Fiu al lui David va sta pe tronul lui David, domnind peste Izrailul lui Dumnezeu, în care vor fi cuprinşi toţi cei răscumpăraţi.

Iubiţi tineri, studiaţi vieaţa lui David în Cartea cărţilor, şi învăţaţi dela acest tânăr, „care era după inima lui Dumnezeu". E mult, foarte mult, de când a trăit el, dar vedeţi, totdeauna caracterele mari intră în ordinea lucrurilor veşnice. Un proverb din înţelepciunea celor vechi spune: „Timpul macină toate". Macină însă numai părţile rele, iar cele bune se menţin de-a-lungul veacurilor ca pildă de urmat pentru generaţiile viitoare. In vremurile noastre e nevoie de tineri cari să poarte răspunderi mari, e nevoie de tineri cari să aducă mântuire lumii sbuciumate de atâtea frământări. Şcoala şi experienţa acestui bărbat care a fost David, va fi de mare folos celor ce vor să apuce pe calea aceasta.

M. Ionescu

Când te simţi obosit şi descurajat de înfrângerile suferite în vieaţă, să iai o hotărire numai după ce ai stat câtva timp în mijlocul naturii. Atunci nu vei da greş.

MINUNI DE MEMORIE

Iată câteva cazuri de memorii cari ies din comun prin puterea lor.

Se spune că Temistocle, un vestit general grec, care a trăit în timpul războaielor cu Perşii, cunoştea pe orice cetăţean din Atena. Şi trebue să ştim că Atena nu era un orăşel oarecare, ci era unul din cele mai mari şi mai populate oraşe ale antichităţii, perla basinului mediteranean, centrul civilizaţiei antice.

Fără îndoială că Otto, împăratul german, şi-a datorat mult din succesul său unei memorii deosebite. El ştia numele oricărui soldat şi ofiţer din armata sa, — şi nu avea o armată aşa mică. Lucrul acesta, între altele, l-a făcut aşa de popular încât în cele din urmă a fost proclamat împărat.

Hortensius, un orator roman, a fost în stare, după ce a rămas o zi întreagă într'un bazar, să dea o socoteală din memorie de toate lucrurile vândute, cu preţurile, numele şi cumpărătorii lor.

Coborând spre timpurile mai noui, următoarea anecdotă ne dă un exemplu de o minunată putere de memorie.

Un englez se prezintă regelui Frederic cel Mare al Prusiei cu scopul de a-i arăta puterea lui de ţinere de minte. Cu siguranţă că englezul ştia şi nemţeşte şi franţuzeşte. Frederic chemă pe Voltaire, care pe vremea aceea era la curtea prusiană. La invitaţia lui Frederic, Voltaire ceti o lungă poemă proaspăt compusă. Englezul se ascunsese în dosul unei draperii, aşa ca să nu fie văzut de marele scriitor, dar ca să poată auzi orice cuvânt din poemă.

— Admirabilă poemă, observă Frederic la terminare, dar paremi-se că nu este originală. La curtea mea este un domn care ar putea s'o spună cuvânt cu cuvânt.

La un semn, englezul îşi făcu apariţia şi i se spuse despre ce este vorba. Toate acestea însă, numai ca să tragă o farsă lui Voltaire, întru cât ei erau înţeleşi.

Farsa a reuşit. Voltaire ascultă îmmărmurit când străinul îi repetă cuvânt cu cuvânt poema pe care el se chinuse atâta s'o compună, şi pierzându-şi firea pentru un moment, prefăcu manuscrisul în bucăţi. Numai după aceea i se spuse de unde cunoştea englezul poema lui, şi când i-a mai trecut mânia, a fost gata să se pocăiască, scriind din nou lucrarea dela a doua repetiţie a străinului, care a fost în stare să treacă prin ea ca şi de prima dată.

O altă ispravă de putere de memorie este aceea a unui oare-

care Fotter de Norfolk. El a făcut prinsoare cu cineva că va putea ţine minte toate cuvintele dintr'o predică. A ascultat o predică. Cineva l-a urmărit ca să nu ia note în timpul acesta. Apoi a mers într'un birou şi a scris-o. Când s'a făcut comparaţia cu manuscrisul, pe care predicatorul fusese rugat să-l aducă cu scopul acesta, s'a făcut constatarea că se deosebea numai într'un singur loc, unde se folosise un cuvânt sinonim. Dar Fotter s'a dovedit a fi corect, deoarece predicatorul îşi aducea foarte bine aminte că a înlocuit un cuvânt cu un altul atunci când s'a ţinut predica.

Odată s'a interzis reportajul în parlamentul englez. Paza era bine întărită, şi oricine era văzut luând note, era dat afară fără nicio discuţie. Cu toate acestea, tot ce se vorbea în parlament, se putea ceti exact în ziare. Mai apoi s'a descoperit că un oarecare Woodfall obişnuia să ia loc la galerie în timpul vorbirilor, şi stând cu capul între mâini, memoriza toate vorbirile, pe cari apoi le da publicităţii.

Un făuritor de versuri, cu mult talent, dar fără nicio leţcae, cum se întâmplă aproape totdeauna cu aceşti maeştri ai rimei, ceru odată audienţă la un cap încoronat al unei ţări din partea răsăriteană a Europei. Compusese o poezie decată regelui, şi dorea să i-o citească personal, sperând să primească în schimb un dar. Se vede că aşa era mentalitatea poeţilor în vremea aceea. Dar până să intre la rege, trebuia să se mai ploconească pe la unul şi pe la altul, şi tuturor trebuia să le explice ce doreşte, satisfăcându-le curiozitatea de a le recita şi versurile. Unul dintre ei îl duse la locul dorit. Regele a fost plăcut impresionat de această dedicaţie, dar până la urmă bardul a trecut printr'o mare încurcătură, întru cât lacheul, care-l adusese, a declarat că el auzise poezia de mult, chiar din copilăria sa, şi ca dovadă a şi recitat-o. Regele nu ştia ce să creadă. Poetul era într'o situaţie din cele mai grele. Nici nu se putea o mai mare ruşine. Dar îi era şi necaz, întru cât era conştient de originalitatea poemei sale. Tot lacheul l-a scos însă din încurcătură, destăinuind că el memorizase poezia cu câteva clipe înainte, când o auzise de prima dată. Regele i-a răsplătit pe amândoi, — pe unul pentru talentul lui, iar pe celălalt pentru memoria lui.

Adapt. **M. I.**

Celor cari iartă, rareori e nevoie să li se ierte.

IARNA

Ninge. Fulgii leneşi curg din cerul sur.
Tot mai multă creşte liniştea 'mprejur.
Zeghe argintie a'mbrăcat pământul,
Cald să-i ţie până 'n primăvară. Vântul
Stă în casă astăzi: nu 'ndrăsneşte-acum
Să pornească singur că-l apucă 'n drum
Noaptea, şi sunt haite. Neteda câmpie
Albă-i cum e coala albă de hârtie
Până ce nu-i scrisă încă; corbii 'n stol
Croncănind de-asupra-i se rotesc domol
Căci de sus zăriră într'un colţ de hat
Stârvu 'ntreg al unui iepure 'ngheţat.

Vezi arar pe uliţi câte-un trecător
Rătăcind. Omătul cântă sub picior.
Grei atârnă ramii 'n strai de promoroacă.
Ori şi cât de mare-i frigul, dela joacă
Nu-i opreşte-o clipă 'n casă pe băieţi:
Se împart în două taberi. Din nămeţi
Bulgări grei îşi face fiecare ceată, —
Zgomotoasă luptă se începe 'ndată.

Troenit e 'ntinsul drumului de ţară.
Pârtie deschide-o sanie uşoară:
Vine de departe şi ca o nălucă
Intră 'n sat, pe urmă iese şi apucă
Drumul care taie 'n două câmpul nins
Străbătut de-o gârlă. Caii trag întins,
Bat mereu zăpada şi gonesc spre văi
Sfâşiind tăcerea 'n zvon de zurgălăi.
Lupii dau târcoale marginei de sat.
Lui Lisandru Roată, bietul, i-au mâncat
Haitele az-noapte două oi şi-o vacă.
Doamne, cum se roagă mai curând să treacă
Iarna nepoftită, iarna viscoloasă:
N'are, bietul Roată, un gătej în casă.

In ograda noastră, într'un nuc rotat,
De un ceas aproape, două ciori la sfat
Stau. Vorbesc, pe semne, c'au ajuns să piară
Dacă mult mai ţine iarna asta 'n ţară.

Ion Bătrâna Voivodeni

O lumină în întunerec

Un pictor lucra odată la o pânză ce reprezenta un amurg într'o zi de iarnă. O impresie de nespusă tristeţă se degaja din tot ansamblul: un cer mohorît, arbori despuiaţi de frunză, un câmp pustiu îngropat în zăpadă, o casă singuratică, totul cufundat în întunerecul înserării. Părea că moartea stăpâneşte totul în chip incontestabil.

Pictorul puse atunci o lumină la fereastra casei şi, — lucru minunat! — tot tabloul luă imediat o înfăţişare cu totul alta. Cerul deveni mai puţin mohorît, arborii mai puţin despuiaţi de podoaba lor, câmpia mai puţin pustie şi casa mai puţin singuratică. Un suflu de vieaţă şi de bucurie trecu peste stampa pictorului pentru a-i reînsufleţi toate amănuntele.

Aşa era starea omenirii înainte de venirea Aceluia care este nădejdea mântuirii omului — Isus Hristos. El veni în această lume amărîtă, părăsită şi sortită pierii, ca să schimbe cu totul atmosfera, aducând lumina vieţii şi bucurie în inimile oamenilor ascultători de poruncile Sale şi dornici de mântuire. El este lumina venită dela Dumnezeul luminilor, care trebuia să lumineze paşii omenirii în mersul ei de-a-lungul veacurilor. Ea stă şi azi la fereastra inimii adevăraţilor creştini şi va continua să stea încă, spre a lumina sinistrul tablou al lumii, schimbându-i complet înfăţişarea.

Către cetitori

Numărul acesta fiind ultimul din anul 1937, adresăm pe calea aceasta mulţumirile noastre călduroase tuturor acelora cari ne-au dat concursul material şi moral prin procurarea revistei „Amicul Tinerimii".

Suntem siguri că sfaturile, învăţăturile şi îndemnurile cuprinse în paginile „Amicului" au fost de un real folos pentru toţi, şi aceasta ne dă îndrăzneala să vă cerem concursul şi mai departe pentru anul cel nou în care vom păşi curând. „Amicul" va continua să apară cu un material bogat şi instructiv pentru tineret, decorat cu clişee sugestive, dându-i o înfăţişare plăcută şi atrăgătoare.

Cine va trimite costul a două abonamente adică suma de 96 lei, va primi un abonament gratuit.

Pentru sprijinul pe care credem că ni-l veţi da, vă mulţumim anticipat.

Redacţia

Ecouri

Statele-Unite au exportat anul trecut explosibile în valoare de 12.253.000 de funzi (ceea ce însemnează în lei mai mult de 245.060.000). Exportul de explosibile a crescut deci cu un procent de 25% faţă de anul 1935. Banii luaţi pe acest material au fost înghiţiţi de tezaurele furnizorilor de armament, iar ceea ce s'a vândut este pâinea milioanelor de înfometaţi de pe câmpiile Europei şi Asiei, cari aşteaptă de azi pe mâine să fie măcelăriţi într'un nou război. Omenirea se sinucide!

***

Unul din cele mai ciudate fructe este aşa numitul fruct miraculos. După ce ai mâncat unul, orice, chiar o lămâie, are un gust dulce. Efectul acesta este provocat de paralizarea pentru un timp oarecare a papilelor limbei. Mai există un fruct şi mai minunat, care poate să îndulcească vieaţa cea mai amară. Ghici! care e şi unde se găseşte?

***

Pianul are numai douăzeci şi opt de note, dar specialiştii pot să distingă 11.000 de tonuri diferite.

***

In Germania sunt astăzi numai 23.772.000 de catolici, reprezentând numai o treime din întreaga populaţie a ţării.

***

Din sursă autorizată se spune că cinci muzee antireligioase din Rusia s'au închis din lipsă de interes, şi că numărul membrilor Ligii de Propagandă împotriva lui Dumnezeu, a scăzut la mai puţin de jumătate, adică dela 5.000.000 până la mai puţin de 2.000.000.

***

Incoronarea regelui Angliei necesită folosirea unui exemplar special de Biblie. Acesta este un manuscript extrem de vechiu, scris în limba latină. Volumul este în quarto, format din 417 file, cari cuprind cele patru Evanghelii. După stilul scrierii şi frumoasele ilustraţii ale Bibliei, pare că a fost făcută pe la sfârşitul veacului al nouălea. Odată era să fie distrusă de foc, când se găsea în biblioteca Cotoniană din Ashburnham House, Westminster, dar din fericire a scăpat numai cu câteva pagini mototolite şi marginile pârlite de foc. Astăzi este păstrată în Muzeul Britanic.

***

Peste tot pământul se vorbesc 5000 de limbi, şi Biblia a fost tradusă în 991 din acestea, fie părţi din ea, fie în întregime.

***

Dirijabilul german „Hindenburg", a explodat la Lakehurst, New Jersey, după prima sa călătorie din Germania în Statele-Unite, chiar în momentul când se aruncase frânghiile pentru ancorare. Aeronava era plină cu hidrogen, care este foarte inflamabil, şi s'a transformat într'o mare de flacări în câteva secunde. Din cele nouăzeci şi nouă de persoane, — pasageri şi echipaj, treizeci şi şase şi-au găsit moartea cea mai îngrozitoare, fiind arşi de vii.

***

Un raport din publicaţia *Religious Digest* din Decembrie, 1936, spune că „un peşte mare s'a pripăşit în portul Alexandria (Egipt), şi că după ce a fost vânat, s'a văzut că este aşa de mare, că niciuna din macaralele existente nu putea să-l ridice. El a fost tăiat în trei părţi şi adus la Beyrouth spre a fi expus publicului. Capul peştelui atârna şase tone. Un om stând în picioare pe maxilarul inferior nu putea să ajungă cu mâna sau să atingă maxilarul superior, deschizătura fiind de aproape doi metri şi jumătate. Acesta era un peşte de pe Mediterana, şi Alexandria nu este departe de locul nenorocitei experienţe a lui Iona".

***

Dela armistiţiul care a pus capăt războiului mondial, Franţa a prins 1.500 de spioni cari operau în cuprinsul hotarelor ei. Se socoteşte la cel puţin 10.000 numărul spionilor cari lucrează actualmente între diferite naţiuni din Europa.

***

Tinerele turcoaice, dela vârsta de şasesprezece până la douăzeci şi unu de ani, sunt gata să lupte, şi doresc să lupte ca şi bărbaţii. Intr'o petiţie recentă adresată Ministerului Educaţiei Naţionale, au cerut să li se dea o educaţie militară, şi să fie tratate şi ele ca băieţii, împlinind termenul de serviciu militar obligatoriu. Incotro mergem? Oare vor veni vremuri mai bune?

Din Londra se anunţă naşterea unui alt Charles Dickens, stră-strănepotul faimosului scriitor.

***

Faruk I a fost învestit în luna Iulie ca rege al Egiptului. Faptul acesta merită să fie amintit, deoarece este prima învestire regală în Egipt din vremea Faraonilor până în zilele noastre.

***

Se împlinesc anul acesta 100 de ani de când americanul Samuel Morse, de profesiune pictor, a inventat aparatul telegrafic. Primul sistem era foarte rudimentar, dar mai apoi Morse şi-a perfecţionat invenţia. Cu toate că invenţia sa este un lucru „simplu" în comparaţie cu telegrafia fără fir, inventată de Marconi, totuşi are meritul că cel dintâiu a dat curs cercetărilor în direcţia aceasta şi a prilejuit invenţiile de mai târziu în deosebi ale lui Marconi.

***

Italia construeşte aeroplane gigantice cu o capacitate de cincizeci de pasageri şi în stare să transporte treizeci de tone de încărcătură, cari să facă serviciu între Roma şi Adis-Abeba. Durata parcursului va fi de douăsprezece ore.

***

Fiul cel mic de curând născut prinţului moştenitor Humbert şi prinţese moştenitoare Marie Jose de Italia, a primit douăsprezece nume. Acestea sunt: Vittorio Emanuele Alberto Carlo Teodoro Umberto Bonifacio Amedeo Damiano Bernardino Gennaro Maria.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul V. No. 6/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E." Bucureşti 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Edit. şi Tip. „Cuvântul Evangheliei". Bucureşti IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, No. 116.

Biblioteca Universităţii Iaşi

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII -IAŞI-